

RAPPORT FRÅN DEN SÄRSKILDA KOMMISSION SOM UTREDER DE STATLIGA ORGANENS AGERANDE I SAMBAND MED OEGENTLIGT FÖRFARANDE I ADOPTIONS- OCH INSKRIVNINGSPROCESSERNA GÄLLANDE UNDERÅRIGA SAMT KONTROLL AV DESSAS RESA UTOMLANDS.

ÄRADE KAMMARE:

Kommissionen överlämnar sin rapport i kraft av den befogenhet som den tilldelats av Andra kammaren samt presenterar avslutningsvis angivna slutsatser och rekommendationer.

I enlighet med vad som förskrivs i artikel 318 i reglementet för Kammaren bör nedanstående anges:

I. BEFOGENHET.

Valparaíso den 22 november år 2018

Till
Maya Fernández Allende
Ordförande
Riksdagens andra kammare

Fru ordförande:

I enlighet med bestämmelserna i artiklarna 52, punkt 1, stycke c) i republikens författning, 53 i den semikonstitutionella författningen om nationens riksdag samt 297 i reglementet för Kammaren ber vi som undertecknat nedan att Ni måtte begära att Kammaren godkänner att det bildas en särskild utredningskommission. Detta på grundval av nedan beskrivna omständigheter:

1.- Det är nu mer än tio år sedan det chilenska samhället fick information om att det i landet förekom oegentligt förfarande i samband med adoptioner. Adoptionerna i fråga har genomförts utan de biologiska föräldrarnas kännedom och det har förekommit att några statliga inrättningar agerat och varit försumliga i detta sammanhang.

2.- Dessa irreguljära adoptioner inleddes under 50-talet och enligt den senaste uppskattningen har de fortsatt fram till 2000-talets början.

3.- Sättet på vilket bortförandet genomfördes bestod i att man lurade de respektive mödrarna vad gäller deras nyföddas öden. I allmänhet meddelade man att de hade avlidit trots att det i själva verket inte var så. Personalen vid de offentliga vårdinrättningarna spelade en nyckelroll när det gällde att lyckas med föresatsen att omhänderta en bebis.

4.- Därefter kunde man, för att fullfölja överlämnandet av den nyfödda till adoptivfamiljen, räkna med stöd från några domare, migrationsmyndigheter, Notarius Publicus, personal med anknytning till kyrkan och till och med från civilsamhällesorganisationer som arbetade med adoptioner.

5.- Å andra sidan, adopterade barn har rätt att känna till sin identitet, något som gäller enligt såväl nationell som internationell lagstiftning. Detta fastställs i Konventionen om barns rättigheter som undertecknats av Chile år 1990. I kraft av den kan adopterade barn när som helst och när de anser så vara lämpligt besluta att de vill lära känna sitt biologiska ursprung. När ett adoptivbarn vill lära känna sin biologiska familj ska staten således disponera över medel som garanterar att så kan ske.

6.- De gånger adopterade barn har bestämt sig för att uppta sökandet har de mötts av en rad motstånd och hinder när de har begärt sanningsenlig och trovärdig information från de offentliga inrättningarna. När de hörde sig för hos privata inrättningar fick de tvärt om veta att deras adoptionshandlingar och födelsebevis på ett eller annat sätt var förvanskade, något som resulterade i adoptionsprocesser till vilka de biologiska föräldrarna inte hade lämnat sitt samtycke. Efter fortsatt sökande lyckades flera av dessa barn lokalisera sina föräldrar och på så sätt blev det känt att mödrarna i de flesta fall inte hade informerats om adoptionen och ännu mindre samtyckt därtill. I stället meddelades de att deras barn hade avlidit.

7.- Sjukhusen inom den offentliga sektorn bevarar inte nödvändiga uppgifter angående de biologiska föräldrarna och dödsorsakerna. För övrigt förekom det inga dödsfall. Folkbokföringsregistret kan inte heller ge tillgång till bakgrundsuppgifter som skulle kunna garantera rätten att söka efter sitt ursprung. Nationella barn och ungdomsmyndigheten å sin sida har inte mekanismer som tillåter att denna rättighet utövas. Det finns således ett antal offentliga myndigheter som inte har korrekt, adekvat och aktuell information, något som är till men för möjligheten att utöva grundläggande rättigheter och som uppenbarar att de för närvarande finns allvarliga brister i myndigheternas service. Dessa brister påverkar inte bara utövandet av rätten till sin identitet. De påverkar dessutom ett stort antal personer som vid hög ålder får veta att deras barn lever. Det finns ingen policy för att ge dem upprättelse avseende detta.

Ovanstående bevisar och avslöjar allvarlig försummelse från våra institutioners sida om man beaktar att man slutligen har kunnat lokalisera personer som sökts tack vare ett intensivt sökande som även inbegrep att man i första hand formellt hade tillfrågat berörda institutioner.

8.- Rättsväsendet i Chile bedriver en omfattande och djupgående utredning av denna sak. Detta kommer att tillåta att vederbörligt straffansvar och personligt ansvar fastställs.

9.- Det är mer än två tusen fall som har granskats hitintills. De adopterades destinationsländer är många men i huvudsak handlar det om europeiska länder. På den europeiska kontinenten finns på vissa ställen en koncentration av adopterade chilenska barn.....

.....något som får en att tänka att det i dessa fall fanns en relevant och organiserad samordning i syfte att säkra en regelbunden tillförsel av barn. Man kan anta att avsikten inte var något annat än en oegentlig, vinstdriven affär.

10.- Det ankommer på ledamöterna i Andra Kammaren att i kraft av sin kontrollbefogenhet precisera hur staten agerat när man inte tillåtit rätten att söka sin identitet samt att precisera formen för och omfattningen av den skada som dessa brister inom de offentliga institutionerna gett upphov till. I detta sammanhang finns dessutom en nära förbindelse med den del av den privata sektorn som arbetar med den ordinarie adoptionsprocessen.

11.- Trots att de här irreguljära processerna pågick under en lång period måste man idag samla in bakgrundsuppgifter angående dem som för närvarande söker sitt ursprung. Man måste precisera de faktorer som gör att det på ett adekvat sätt går att identifiera de brister hos staten som hindrar att man överlämnar de bakgrundsuppgifter som begärs av dem som idag är intresserade av att etablera en relation med sin biologiska familj.

Med anledning av det ovan sagda anhåller de ledamöter som undertecknat detta att Andra kammaren beslutar att bilda en särskild utredningskommitté vars uppgift skulle vara att inhämta bakgrundsuppgifter avseende den information som staten har tillhandahållit angående de personer som sedan år 2014 söker efter sitt ursprung. Detta gäller i synnerhet nedanstående:

1.- De åtgärder Nationella barn- och ungdomsmyndighetens program *Orígenes [Ursprunget]* har vidtagit för att just ge stöd åt de anhöriga som begärt bakgrundsuppgifter; att å andra sidan få vetskap om på vilket sätt de bakgrundsuppgifter man har tillgång till har registrerats samt på vilket sätt de har lämnats ut. Vidare bör man ta redan på om det finns register såväl över personer som ansökt om stöd som över de svar som lämnats ut. Det gäller till exempel DNA hos de personer som är parter i adoptionsprocesserna.

2.- Hälsoinrättningarnas och hälsovårdsministeriets agerande i samband med registreringen av avlidna nyfödda och de protokoll som finns om på vilket sätt information om orsakerna till dödsfallet meddelades till föräldrarna. Vidare bör man undersöka vilka uppgifter inrättningarna har om de nyföddas kvarlevors slutliga öde, överlämnades de eller inte till föräldrarna. Detta bör preciseras i varje enskilt fall som granskas. Vilka register och vilka uppgifter finns om kvarlevornas slutliga destination och vilka är källorna till dessa uppgifter. Man bör i detta sammanhang även precisera hur nämnda ministerium granskar de privata vårdgivarna i detta avseende.

3.- Dokumentation av granskningar och de protokoll som finns vid justitieministeriet för att säkra att var och en av de organ som samarbetar med Nationella barn- och ungdomsmyndigheten genomför adoptionsprocesserna på ett lämpligt och lagenligt sätt.

4.- De åtgärder som vidtagits av kriminalpolisen och Chiles nationella poliskår för att garantera att underåriga, och framför allt nyfödda, reser ut ur landet legalt samt om de rapporterat konstaterade oegentligheter och eventuella rättsliga fel som gett upphov till irreguljära adoptioner.

5.- De åtgärder som folkbokförings- och identifikationsregistret vidtagit för att förklara på vilket sätt nyfödda registreras samt på vilket sätt en person kan registrera två identiteter.

Vi anhåller vidare om att den särskilda utredningskommittén ska inhämta all nödvändig information och att den därför ska höra alla personer och institutioner som kan belysa utredningen. Vidare ska den sedan, när slutsatserna blivit godkända, översända dem till vederbörliga administrativa och rättsliga organ tillsammans med förslag på åtgärder som kan leda till att de förmodade oegentligheter som upptäcks kan rättas till.

Valparaíso den 27 november år 2018

Riksdagens andra kammare sammanträdde detta datum och i kraft av artiklarna 52, punkt 1, stycke c) i republiken författning, 53 i den semikonstitutionella lagen om Riksdagen och 313 ff i reglementet för Kammaren har den beslutat att medge de 66 ledamöternas förslag att bilda en särskild utredningskommission avseende de statliga organens agerande i samband med eventuella oegentligheter i adoptionsförfarandet och vid registrering av underåriga samt vid kontrollen av deras utresa ur landet (Särskild utredningskommission 18). Utredningskommissionen ska överlämna sin rapport inom nittio dagar och den kan konstituera sig och använda sig av sina befogenheter var som helst i landet.

Måtte Gud bevara Er.

II.- Redovisning av utfört arbete.

Kommissionen bestod av nedanstående ledamöter:

- Sandra Amar
- Natalia Castillo
- Loreto Carvajal
- Catalina Del Real
- Erika Olivera
- Ximena Ossandón
- Boris Barrera (ordförande)
- Alvaro Carter
- Carlos Abel Jarpa
- Jaime Naranjo
- Luis Rocafull
- Gustavo Sanhueza
- Raúl Soto

Kommissionens sekretariat bestod av sekreteraren i kommissionen advokaten Roberto Fuentes Innocenti; advokaten Hugo Balladares Gajardo som biträder kommissionen samt sekreteraren Mabel Mesías Chacano.

Kommissionen har haft totalt 15 sammanträden.

1. Personer som har hörts

Ministern för juridiska frågor och mänskliga rättigheter, Hernán Larraín, som kom tillsammans med Alejandro Fernández, chef för divisionen för återanpassning till samhället; Danae Fuentes, chef för avdelningen för ungas återanpassning till samhället; advokaten Pedro Pacheco; Jorge Rubio, direktör för Rättsmedicinsk service, och Marisol Intriago Leiva, chef för avdelningen för mänskliga rättigheter inom Rättsmedicinsk service.

Hälsovårdsministern, Emilio Santelices som kom tillsammans med dr. Elizabeth Cabello; advokaten Jaime González och rådgivaren Enrique Accorsi. Närvarande var även Claudio Román, chef för HR-divisionen; och chefen för GES [*Administration av vårdnätverk och program. Ö.a.*] avancerade nätverk och program, María Eugenia Wegner; samt direktören för Talcasjukhuset, dr. Alfredo Donoso Barros.

Generaldirektören för Sename [Barn- och ungdomsmyndigheten], Susana Tonda som kom tillsammans med Viviana Petric, chef för adoptionsavdelningen och Carolina Von Schakmann, advokat.

Generaldirektören för folkbokförings- och identifikationsmyndigheten, Jorge Alvarez som kom tillsammans med biträdande chef för nämnda myndighet, Francia Vera; samt Victor Rebolledo, chef för avdelningen för folkbokförings- och identifikationsmyndighetens allmänna arkiv.

Kommissarierna Roberto Gaeta och Fernando Hernández samt underkommisarie Mario Vázquez från Chiles kriminalpolis. Dessutom kom chefen för den juridiska enheten vid Nationella institutet för mänskliga rättigheter (INDH) Rodrigo Bustos tillsammans med rådgivarna Natalia Labbé och Pablo Ribera. Även generaldirektören för konsulära frågor, ambassadör Raúl Sanhueza, var inbjuden.

Ordförande för Chilenska samfundet för socialsekreterare, Alicia Yáñez kom tillsammans med generalsekreteraren, Nelson Ortega; samt historikern vid Universidad Austral de Chile, Karen Alfaro.

Föreningen Hijos y Madres del Silencio [*Tystnadens barn och mödrar*] företrädde av Ana María Olivares, [REDACTED], Lorena Orellana, [REDACTED] och [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Sandra Castillo och Rosa Gálvez som hördes från Peru via Skype samt [REDACTED], César Augusto Zambrano; och [REDACTED]?.
Ö.a.]....

██████████ från Madres del Silencio [*Tystnadens mödrar*] Jeanette Velásquez och ██████████ och från föreningen Madres e Hijos se Buscan [*Mödrar och barn söker efter varandra*], Alicia Acuña och ██████████.

Från föreningen Hijos y Madres del Silencio deltog dess ordförande Ana María Olivares och styrelseledamoten Marisol Rodríguez; Stiftelsen Nos Buscamos [*Vi söker efter varandra*] representerades av Constaza del Río, direktör, och Ignacia Guzmán, sociolog.

[Fortsättningsvis används de spanska namnen på föreningarna. Ö.a.]

Närvarande var ██████████ som kom tillsammans med sin dotter ██████████; ██████████, ██████████ som kom tillsammans med ██████████; Alicia Vásquez och hennes dotter Susana Torres samt ██████████

2. Expedierade tjänsteskrivelser

Nummer	Sammanträde	Mottagare	Referens
51	Nr. 9 den 13 maj år 2019	Nationella Institutet för mänskliga rättigheter (INDH)	Vänligen ange orsaken till att man inte handlagt det ärende som framlagts av ██████████ och vidtagit de åtgärder som ankommer på detta institut – anmälan eller klagomål.
40	Nr. 7 den 22 april år 2019	Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten	Vänligen informera om allt som berör registrering av nyfödda, särskilt när det gäller anknytning till släktingar i uppåtstigande led; fall med dubbel registrering; med dubbel identitet; personer som inte registrerar bostadsadress; registrering av dödfödda – för begravningstillstånd -; förteckning över föderskor; fall som registrerats efter 60 dagar och på vilket sätt registreringen skedde samt slutligen släktskapsintyg om sådan skulle finnas.
39	Nr. 7 den 22 april år 2019	Hälsovårdsministeriet	Vänligen informera om åtgärder för att bevara information som kliniker eller sjukhus ska vidta och som avslutats av vilken orsak som helst.
38	Nr. 7 den 22 april år 2019	Högsta domstolen	Beslutades att via mellanhand bjuda in domare Mario Carroza till ett extraordinarie sammanträde som kommer att hållas måndagen den 6 maj år 2019 klockan 17:00 – 19.00 i Salón Protocolar, ExCongreso Nacional, Santiago. Syftet är att höra hans framställning av hur han bedömer det material som finns i uppdraget och stenograferade protokoll.

Nummer	Sammanträde	Mottagare	Referens
35	Nr. 5 den 8 april år 2019	Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten	Vänligen ange alla gällande bakgrundsfakta som man har idag och som bör föras in i registreringen av barn födda i landet.
34	Nr. 5 den 8 april år 2019	Sjukhuset i Vicuña	Vänligen översänd det historiska registret över bekräftade födelser på detta sjukhus och, om så är aktuellt, respektive protokoll angående gallring av detta.
33	Nr. 5 den 8 april år 2019	Sjukhuset i Coquimbo	Vänligen översänd det historiska registret över bekräftade födelser på detta sjukhus och, om så är aktuellt, respektive protokoll angående gallring av detta.
32	Nr. 5 den 8 april år 2019	Sjukhuset i Ovalle	Vänligen översänd det historiska registret över bekräftade födelser på detta sjukhus och, om så är fallet, respektive protokoll angående gallring av detta.
31	Nr. 5 den 8 april år 2019	Justitieministeriets regionala kansli i BíoBío	Avsikten är att höra om Ni kan ange till vilken destinationsort man förde de barn som befann sig på observations- och diagnoscentret i Chillancitosektorn i Concepción.
30	Nr. 5 den 8 april år 2019	Regionsjukhuset i Talca	Det beslutades att kalla Er till det sammanträde som hålls måndagen den 15 april år 2019 klockan 17:00 till 19:00 i Salón Protocolar, ExCongreso Nacional, Santiago. Syftet är att höra Er framställning av hur Ni bedömer det material som finns i uppdraget.
29	Nr. 5 den 8 april år 2019	Direktören för regionsjukhuset i Concepción	Det beslutades att kalla Er till det sammanträde som hålls måndagen den 15 april år 2019 klockan 17:00 till 19:00 i Salón Protocolar, ExCongreso Nacional, Santiago. Syftet är att höra Er framställning av hur Ni bedömer det material som finns i uppdraget.
28	Nr. 5 den 8 april år 2019	Direktören för sjukhuset San Borja	Det beslutades att kalla Er till det sammanträde som hålls måndagen den 15 april år 2019 klockan 17:00 till 19:00 i Salón Protocolar, ExCongreso Nacional, Santiago. Syftet är att höra Er framställning av hur Ni bedömer det material som finns i uppdraget.
27	Nr. 5 den 8 april år 2019	Utrikesministeriet	Vänligen informera om allt beträffande personer som är födda i Chile och som har adopterats till utlandet, i synnerhet till.....

Nummer	Sammanträde	Mottagare	Referens
		länder som Belgien, Sverige, Holland, Italien. Bifoga alla bakgrundsfaktorer av intresse, till exempel registrering av resa till utlandet, eventuella samtycken från föräldrarna och/eller domstol samt eventuella andra faktorer. Vi bifogar en kopia av registreringen av [REDACTED] och födelsebevis för nämnda person. Det sistnämnda dokumentet har erhållits från Adoptionscentrum i Sverige.
26	Nr, 5 den 8 april år 2019	Hälsovårdsministeriet	Det beslutades att kalla Er till det sammanträde som hålls måndagen den 15 april år 2019 klockan 17:00 till 19:00 i ExCongreso Nacional, Santiago. Syftet är att höra Er framställning av hur Ni bedömer det material som finns i uppdraget. Stenograferade protokoll bifogas. Det gäller i synnerhet det som begärs i tjänsteskrivelse nummer 10 daterad den 6 mars angående huruvida det finns eller inte tidigare uppgifter, om man har protokoll över gallringen och om man har vidtagit administrativa åtgärder för att eventuellt kunna hantera oegentligheter i samband med detta.
25	Nr, 5 den 8 april år 2019	Hälsovårdsministeriet	Beslutades att påminna Er om den begäran som fanns i tjänsteskrivelse nummer 10 daterad den 6 mars i år. En kopia bifogas. Detta emedan vi inte har fått något svar huruvida de bakgrundsuppgifter som begärts finns att tillgå eller inte, om det finns gallringsprotokoll och om Ni har vidtagit åtgärder för att eventuellt kunna hantera oegentligheter i samband med detta.
22	Nr. 4 den 1 april år 2019	Hälsovårdsministeriet	Vänligen besvara de frågor som finns i bifogat dokument. De har samband med försök att få vetskap om bakgrundsuppgifter som kan styrka att en förlossning ägt rum.
18	Nr. 3 den 18 mars år 2019	Riksdagens bibliotek	Vänligen informera angående bestämmelserna i lagen om skydd för enskildas privatliv, i synnerhet om hur man behandlar personuppgifter och känsliga uppgifter samt om detta skydd omfattar förlossningsjournaler och alla andra uppgifter som härrör från dessa.
10	Nr. 1 den 4 mars år 2019	Hälsovårdsministeriet	Vänligen översänd kliniska journaler och anteckningar från förlossningen gällande de personer som förekommer i bifogad namnförteckning; och, om så är aktuellt, informera framför allt om allt som berör det faktum att.....

		sådana bakgrundsuppgifter saknas samt särskilt om de administrativa åtgärder som detta har gett upphov till.
--	--	--	---

III.- Föredragningar

Ministern för juridiska frågor och mänskliga rättigheter, Hernán Larrain, upprepar sin vilja att samarbeta vad gäller denna instans mål när det gäller de eventuella oegentligheter vid adoptionsprocesser som förekommit i vårt land under de senaste årtiondena. Detta är något alltför allvarligt och det är högst lämpligt att klargöra saken.

Kännedomen i vårt land om dessa irreguljära adoption som pågått under lång tid är, enligt hans mening, för att uttrycka sig milt absolut förvånande eftersom det påverkar många personer på grund av det sätt på vilket dessa processer genomfördes samt eftersom det pågick under lång tid och antalet personer som påverkats är så stort.

Han erkänner att han inte kände till detta problems omfattning. Han har hört talas om specifika situationer med anledning av en händelse med en präst som genomförde någon sorts irreguljära adoptioner eller som samarbetade med dem som genomförde dessa adoptioner. Men vetenskapen om att detta har pågått sedan 50-talet och åtminstone fram till detta årtusendes början och att det handlar om tusentals fall är verkligen oroande.

Han säger att han blev medveten om detta vid ett sammanträde om adoptionslagen med Kommissionen för familj och äldre vuxna förra året. Medan man studerade detta tema var det någon ledamot som bjöd in föreningen Hijos y Madres del Silencio. De höll en föredragning om detta tema. Intill den stunden hade han inte kännedom om hur omfattande problemet är. Sedan dess har han uttryckt sin vilja att samarbeta.

Sedan berättade de att de en hade stödverksamhet, något som föreföll nödvändigt. Han erbjöd sig att titta på deras möjligheter att bedriva sådan verksamhet och ta upp med domare Carroza själv hur man skulle kunna hjälpa till.

Han kommenterade att ministeriet, efter att ha studerat frågan tillsammans med rättsväsendets administrativa funktion, lade fram att det behövdes mer personal och viss tekniska utrustning för att behandla informationen. Utifrån denna bakgrund vidtog de åtgärder inom regeringen för att försöka få fram dessa resurser.

Som han tidigare informerat om beklagar han att han inte lyckades få dessa resurser. Det finns inga möjligheter inom ministeriet. Budgeten är mycket begränsad och det finns inte marginaler givet att det är ett ministerium med 31.000 tjänstemän och sanningen är att det är 30.500 olika verksamheter som ligger under ministeriet. Tjänstemännen på ministeriet är lite drygt 400 till antalet och budgeten är ganska begränsad.

Den nationella poliskåren har förvisso sina resurser, Sename [*Nationella myndigheten för barn och ungdom. Fortsättningsvis används förkortningen Sename. Ö.a.*] har sina resurser men det är resurser som är öronmärkta för den verksamhet dessa myndigheter bedriver. Ministeriet kan inte disponera över dem.

Följaktligen var de tvungna att vända sig till andra verksamheter, något som de inte kunde göra.

Han informerade domare Carroza om detta och hade flera möten med honom där han utvecklade frågan.

Han sade att han på den tiden informerade ordföranden för Högsta domstolen i syfte att rättsväsendet själv skulle kunna tilldela några resurser.

De har inte förlorat hoppet om att vid något tillfälle kunna räkna med stöd. Han kan inte lova det eftersom detta skulle kunna uppfattas som om man kunde känna sig säker på det. Eftersom de åtog sig att studera temat kände sig några personer något frustrerade och han beklagar att så skett då de verkligen var väldigt bekymrade på grund av detta problem och ansåg att man borde göra mer. Fram till idag har de inte kunnat göra mer då de inte fått de resurser som skulle kunna påskynda utredningarna och få fram ett resultat så snabbt som möjligt. Men de har inte gett upp hoppet om att detta kommer att hända i framtiden och han hoppas att rättsväsendet också kan röra sig framåt i denna riktning.

Beträffande detta tema är de medvetna om att den här processen var mycket komplicerad när det gäller genomförandet. Uttrycket oegentliga adoptioner är till och med inte alltid så exakt eftersom det inte beskriver hela fenomenet.

De har fått veta att Högsta domstolen har beslutat att utredningen inte till hundra procent är underställd domare Carroza. Enligt deras mening vore det bra om allt vore koncentrerat till en hand som kände till processer mycket väl, men makthavarnas självständighet är något som alla respekterar, och man beslutade att förfara på ett annat sätt. De är säkra på att den nya domare som ska vara ansvarig för denna utredning kommer att utföra uppdraget väl. Oron berodde endast på erfarenhet och kunskap om domare Carroza. De kommer likväl arbeta tillsammans med den nya domaren så att denna utredning ska få ett så effektivt stöd från staten som möjligt.

Med förbehåll för ovanstående kommer man från vår verksamhet å ena sidan inte bara stödja utredningen utan även hela saken. De verksamheter som har anknytning till detta har redan haft kontakt med Kommissionen, till exempel Sename, Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten och Rättsmedicinsk service. Dessa är de institutioner som har mest att tillföra när det gäller att klarlägga och lösa de frågor som är föremål för den här utredningen som den särskilda utredningskommissionen bedriver.

Å andra sidan nämner han att de tillsammans med denna kammare som äger frågan arbetar på ett lagprojekt som i sin helhet reviderar adoptionssystemet och förhoppningen är att dessa förändringar kommer att föra med sig att processerna förbättras, att man kommer att etablera nya riktlinjer samt att situationer som de som uppstått tidigare aldrig mer ska kunna upprepas. Han tror att man är särskilt angelägen när det gäller detta område och såväl Sename som de organ som samarbetar med Sename ges särskild uppmärksamhet. Det gäller i synnerhet adoptioner som sker till utlandet.

Detta projekt har ingen prioriteringsordning enligt vad som är fastställt i gällande lag men undantag görs när det handlar om internationella adoptioner. Kommissionen har godkänt att man inom projektet föredrar att adoptioner sker inom landet. Det vill säga att det finns två val och ett av dem är adoptioner inom landet. Kommissionen tror att det är bättre om de adopterade är bosatta i Chile eftersom de då kan utvecklas i vår miljö. Bara om det inte finns någon inom landet som vill adoptera är det lämpligt att välja en internationell adoption.

Han specificerar att man har lagt fram en anvisning avseende detta tema troligtvis inspirerad av den oro som de internationella adoptionerna gett upphov till. Så som han förklarade under sammanträdet är det emellertid inte rimligt att det blir så eftersom en internationell adoption är särskilt effektiv när det gäller äldre barn. Det är mycket svårt att hitta personer i Chile som vill adoptera barn mellan 7 och 10 år. Bland utlänningar finns dock intresse.

Vad man följaktligen bör göra är att ta sig mödan att verifiera var utomlands man håller sig till adoptionskonventionens åtaganden samt de garantier som krävs för att säkra detta. Man bör således ha olika sorters filter som garanterar att detta inte upprepas eftersom en stor del av problemet har att göra just med att det vid ett visst tillfälle förekom påtryckningar från utlandet samt att det skapades irreguljära kanaler här på högst oväntade ställen: på sjukhus, i domstolar, hos Notarius Publicus och inom olika organisationer. Han hoppas att de nu är under utredning från rättsväsendets sida. Detta kan Kommissionen redovisa under arbetets gång.

Således tänker man här på framtiden i och med att man genom att stifta denna lag helt och hållet reformerar adoption i Chile och skapar mekanismer som gör att man kan undvika att dessa situationer upprepas.

Å andra sidan vill man från Divisionen för återanpassning till samhället peka på att man genomför en sakkunnig granskning av de lagar och riktlinjer som reglerar de olika delprogram som ligger under adoptionsprogrammet. Detta är ett sätt att försäkra sig om att man håller sig inom lagens gränser och de skyddsåtgärder som bör vidtas inom detta område.

Med ovan sagt framför han att han inte har något riktigt bra sätt att samarbeta aktivt på. Utöver vad han redan sagt har de haft ett möte med ordföranden tillsammans med riksdagsledamoten Carvajal. Den sistnämnda tog upp det som Kommissionens oroade sig för. De har arbetat på att finna.....

.....någon kompletterande åtgärd för att kunna bidra till att dessa händelser inte upprepas, särskilt vad gäller barnens sökande efter sina föräldrar och vice versa. Av detta skäl har direktören och en sakkunnig från Rättsmedicinska service kommit med. Deras syfte är att informera om ett projekt de har tagit fram som kallas Rättsmedicinsk service bank för genetiska spår.

De säger att de har gjort en teknisk och juridisk studie över de resurser de disponerar över för att se om det är möjligt att kunna räkna med en bank för genetiska spår oberoende av de som redan finns, till exempel ADN CODIS [ADN=DNA. Ö.a.] som används när det gäller personer som har begått brott och som just tillåter att man genetiskt identifierar framtida fynd inom detta område. Det finns andra register men nu skapar de ett nytt som kan möjliggöra identifiering av släktskap i fall då man misstänker att det förekommer eventuella oegentligheter i adoptions- eller registreringsförfaranden även innan detta har aktualiserats inom rättsväsendet. När de är aktuella inom rättsväsendet finns det möjlighet att söka om en domare har medgivit detta. Vad de föresätter sig är att hitta en modell som inte kräver att ärendet är aktuellt inom rättsväsendet utan enbart beroende av båda parter vilja.

I grunden består projektet i att skapa en bank med genetiska spår i vilken barn som vill veta vilka deras föräldrar och föräldrar som vill veta vilka deras barn är frivilligt kan delta och lägga in sina uppgifter. Tanken är att man ska kunna vända sig till Rättsmedicinsk service och detta register utan att behöva ett medgivande från rättsväsendet. Det ska räcka med varje individs önskemål för att, när dessa uppgifter är kända, kunna se om det finns en matchning så att man kan lyckas med att identifiera och se respektive släktskapsrelation.

Detta innebär att man kan undvika de begränsningar och besvär som det innebär att vända sig till domstol. I fallet ADN CODIS är detta lagreglerat.

Hur skulle det fungera? De personer som vill söka sådana bakgrundsuppgifter skulle med samtycke frivilligt lämna sitt genetiska spår för att bygga upp denna bank med genetiska spår och därmed kunna söka efter en träff.

Det är uppenbart att svårigheten ligger i att få uppgifter från båda sidor: barn och föräldrar. Om bara en av parterna finns kan det förvisso inte bli någon träff.

När någon lämnar in uppgifter verifieras först identiteten hos den person som lämnat in sitt genetiska spår till Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten. Efter att ha säkrat personens identitet och man konstaterat att det genetiska spåret han/hon lämnat verkligen kommer från den personen samt efter en intervju med honom/henne läggs en profil upp. Ur den hämtas de uppgifter som är relevanta för denna databank.

Att använda denna bank är förvisso reglerat så till vida att största möjliga sekretess råder. Resultatet lämnas ut personligen när man väl hittat en matchning mellan föräldrar och barn.

Vad gäller begränsningarna måste naturligtvis föräldrar och barn vara registrerade även om de inte är medvetna om att släktskap föreligger, att de är släkt, men.....

.....båda måste vara registrerade och det kan uppstå en situation då bara en av föräldrarna – fadern eller modern – är registrerad och får en matchning med sonen eller dottern, dvs med den man söker samband med.

Det finns inte möjlighet att etablera en absolut träff om inte båda föräldrarna är registrerade. På grund av tekniska skäl är det emellertid, något som hans medarbetare kan specificera, så att om en förälders genetiska spår ligger nära den sons eller dotters som söker efter vem som är hans/hennes förälder kan denna indikation tillåta att sökandet framskrider. Andra faktorer som man skulle kunna undersöka skulle slutligen kunna leda till att det blir en träff mellan förälder och barn. Därigenom skulle man kunna lyckas med något som också förefaller vara ett mål för sökandet, nämligen familjeåterförening.

Man måste inte bara anstränga sig för att utreda ansvaret beträffande de eventuella påföljder som kan aktualiseras. Man måste också bistå när det gäller den centrala målsättning för dem som har drabbats av denna situation, nämligen att lyckas med att återse sina föräldrar.

I detta avseende har staten ett större ansvar. Här har åtminstone försummelse från staten sida förekommit då man inte har varnat för och förhindrat att dessa händelser inträffade. Den bör följaktligen anstränga sig för att samarbeta genom de verksamheter som skulle kunna bidra till att klargöra situationen på bästa möjliga sätt.

Han tror att den genetiska banken kan bidra enormt mycket när det gäller att nå detta mål. Det är ett blygsamt bidrag med tanke på problemets omfattning. Han säger att han har uppmärksammat att faktorer av detta slag börjar tyda på att det finns ett engagemang, att man är oroad och att, även om det är en liten sak i förhållande till problemets storlek, banken ifråga ska vara tillgänglig.

De har kapacitet att genomföra detta själva genom att använda mjukvara som Rättsmedicinsk service disponerar över. Och det finns möjligheter att göra ändringar i de databaser man har tillgång till utan att det krävs godkännande från domstolarna.

Detta skulle genomföras i hela landet. Man kan använda alla de kontor som Rättsmedicinsk service har – 41 stycken i hela Chile – så att personer kan vända sig dit för att lämna prover.

De funderar också över möjligheten att ta dessa prover utomlands utan att en person som lever i utlandet skulle behöva resa till Chile. Hur? Genom att Rättsmedicinsk service skickar ett provtagningskit som någon tekniker kan använda under överinseende av vårt konsulat i respektive land. På så sätt skulle man kunna ta prover och via utrikesministeriet skicka dem med diplomatpost till Chile för matchning. Därigenom skulle man kunna utvidga registret i fråga och samverka när det gäller sökandet efter respektive föräldrar.

De har utarbetat ett program som går ut på att från och med nu ta fram detta projekt som kommer att genomföras i olika etapper. Tanken är att avsluta detta i år och påbörja arbetet med denna databank i januari år 2020.

Han tror att de kan genomföra detta och hans medarbetare från Rättsmedicinsk service kan närmare beskriva detaljerna och hur arbetet ska utföras för att den tidplan som nu presenteras ska tillåta att man kan säga att denna bank kommer att vara förverkligad från och med nästa år. Den kommer att bidra till det mål alla vill nå, nämligen familjeåterförening.

Marisol Intrago Leiva, till höger, och Danae Fuentes som arbetar vid ministeriet för juridiska frågor och mänskliga rättigheter, till vänster, kommer att samordna detta projekt inom Rättsmedicinsk service. Marisol Intrago arbetar vid Rättsmedicinsk service och Danae Fuentes från ministeriet för juridiska frågor och mänskliga rättigheter är chef för avdelningen för ungas återanpassning till samhället.

Jorge Alvarez, direktör för Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten, inleder med att förklara hur de tekniska systemen för folkbokföring ser ut eftersom detta kommer att tydliggöra flera frågor.

Han kommenterar att folkbokföringsregistret uppstod år 1885 och ända fram till idag har man fört register på papper. En mycket kraftig digitaliseringsprocess inleddes emellertid 1981. Man skapade speciella registreringar i syfte att lägga in dem i databasen.

Sedan 1981 görs registreringarna i ett format som är anpassat till databasen och de började att läggas in från och med 1982. Detta är väsentligt eftersom de uppgifter som finns sedan 1982 och framöver är ganska bra och samstämmiga.

Han förtydligar att år 1990 inleddes det som kallas den massiva digitaliseringen. Målsättningen var att försöka digitalisera de register som fanns innan år 1982. I teknikvärlden kallas detta "tömning", något som innebär att man tar fram uppgifterna, digitaliserar uppgifterna i en registrering och lägger in dem i en databas i avsikt att skapa samband mellan uppgifterna så att man ska kunna se en persons historia.

1990 började man digitalisera bakåt – det kallades massiv digitalisering – fram till de födelser som skett ungefär 1940, äktenskap fram till 1950 och dödsfall fram till 1960 och detta lades in i databasen. Men man måste vara vaksam eftersom uppgifterna från och med år 1982 och framåt är mycket mer samstämmiga.

År 2000 påbörjades ett nytt system för registrering av födelser, äktenskap och dödsfall online, något som innebär att uppgifterna omedelbart registrerades direkt i datorn. Detta är mycket viktigt eftersom man från och med år 2000 och framöver verifierade informationen. Efter det fanns det inte felaktigheter vad gäller förnamn och efternamn. En tjänsteman kunde då inte stava eller skriva fel eftersom databasen.....

.....skickade ut ett meddelande. Den information som finns mellan åren 2000 och 2019 är verkligen oantastlig.

Det finns en detalj före 1940 som det vore bra om Kommissionen kände till. Folkbokföringsregistret och identifikationsregistret slogs ihop år 1940. Innan dess gick en person för att hämta sitt identitetskort till kriminalpolisen och han eller hon behövde inte ha med sig sitt födelsebevis. Därför har Patricio Aylwin levt sitt liv som Particio Aylwin, han gifte sig som Patricio Aylwin, fick barn som Patricio Aylwin, dog som Patricio Aylwin, men i hans födelsebevis står det att han hette José Patricio. På den tiden fanns det inte i databasen någon koppling mellan uppgifterna om att han hade fötts och att han hade avlidit.

Detsamma hände beträffande f d presidenten [REDACTED]. I hans födelsebevis står det [REDACTED].

Många frågar sig hur detta kunde hända. Svaret är att det beror på att det var olika namn och för att databasen ska kunna koppla ihop dem måste de helt och hållet stämma överens.

Det är mycket viktigt att ni känner till denna information eftersom det har uppstått tvivel beträffande samstämmigheten hos uppgifterna i folkbokföringsregistret.

Därför delar man upp området i dessa två etapper och, så att ni vet om det, så berör detta även valprocessen, något som ni ofta har hört.

På nästa bild kan ni se en digitaliserad post. Så ser registreringarna ut i vårt elektroniska system. På den övre delen står namnen, födelsedatum och föräldrarnas namn. Nedre delen har varit mycket viktig när det gäller statistikuppgifter. Det är ett frågeformulär som i princip består av frågor avseende mantalsskrivning och dessa uppgifter utgör grundläggande statistik.

Sedan 35 år finns det ett avtal om grundläggande statistik. Tidigare såg tjänstemännen vid Nationella statistikinstitutet uppgifter om till exempel mödrar, graviditetsveckor, moderns yrke och moderns bostadsadress. Utifrån detta gjorde man korstabeller och kunde använda dem i kampen mot barnadödlighet, mödradödlighet och man fick veta vad personerna dog av.

Idag förs dessa uppgifter automatiskt över till Nationella statistikinstitutet och Hälsovårdsministeriet som omedelbart kan se ett samband mellan dödsfall eller fosterdöd på en viss plats som visar på att man omedelbart måste vidta åtgärder.

Han säger att många människor har frågat efter förlossningsintyget. Innan 1982 utfärdades förlossningsintyget av läkaren eller barnmorskan, två yrkesutövare. Det utfärdades i två exemplar, ett för personen i fråga och det är dessa som man har funnit. Det andra lämnades till Folkbokföringsregistret som registrerade födelsen på grundval att detta förlossningsintyg. I det.....

.....angavs läkare, modern, bebisens kön, födelsedatum, klockslag och bostadsadress. Detta är de uppgifter som lämnades.

Numera är det annorlunda. Förlossningsintyget ingår i registreringen. Som ni ser på formuläret för registrering kommer ni att se att det är automatiserat. Idag görs allt i utskrifter. År 1982 gjordes det för hand och sedan skrevs det in i datorn.

På bilden kan ni se hur det aktuella dokumentet ser ut. Det innehåller många fler uppgifter: kön, den nyföddas vikt och längd, typ av förlossning, om det har fötts ett barn, tvillingar eller trillingar, plats för förlossningen, om den skedde på sjukvårdsinrättning eller i en privat bostad eller på någon annan plats, om modern fick professionellt omhändertagande ect. Det är ganska komplett och alla dessa uppgifter finns i vår databas.

Han tar upp de frågor som har kommit in och som han har sett i stenograferade versioner.

Under sammanträde 1 den 4 mars år 2019 gjorde Marisol Rodríguez från Hijos y Madres del Silencio ett inlägg där hon sade att de hade svårigheter när det gäller sökningarna. Förvisso finns det svårigheter med sökningarna eftersom man i allmänhet har begärt förlossningsintygen. Och man förvarade förlossningsintygen och alla annan information som föll utanför registreringen vid sidan om. Förlossningsintyget var den handling som låg till grund för registreringen. Om det är från före 1982 finns det på en underavdelning till arkivet åtskilt från födelsebeviset. Från och med 1982 utgör det en del av födelsebeviset, tidigare var det ett separat dokument. Han säger att de har förlossningsintygen och är säkra på att de har de flesta eller att de inte fattas. Han uppger att de inte fattas mycket när det gäller dessa uppgifter. Men de finns i arkivpärmar, i arkiv och i nummerordning. De är väl bevarade eftersom man har investerat i att ta hand om dessa handlingar. Men man måste söka dem manuellt. De är sorterade efter folkbokföringsregistrets distrikt, inte efter sjukhus. Enskilda kan få tillgång till förlossningsintygen men de måste sökas manuellt. Då är det inte så lätt att få dem. Om man ber om ett förlossningsintyg kan man få det snabbt men om man vill ha alla förlossningsintyg från ett sjukhus eller vid ett datum eller under många månader handlar det om arkiv efter arkiv med dokument. De är inte skadade, man har tagit hand om dem väl och de har aldrig lämnats ut de berörda.

De här dokumenten var aldrig så viktiga eftersom det som var relevant var registreringen. De existerar idag och man borde göra upp en plan för hur de ska digitaliseras så att man kan ge tillgång till dem. De är dock ännu inte digitaliserade då det stora arbetet inom Folkbokföringsregistret har handlat om registreringen. Svårigheterna ligger således i den manuella sökningen efter det dokumentet som utgör grunden för registrering av en födelse.

Marisol talade om svårigheterna när det gäller att begära en akt: hon refererade till adoptionsakterna. Folkbokföringsregistret bevarar de facto adoptionsakterna. Man kan inte säga annat än de alla finns där. De finns i ett högsäkerhetsvalv som liknar ett bankvalv. Där finns.....

.....alla adoptionsakter enligt lagstiftningen om stark adoption, dvs i de fall då de tidigare bakgrundsuppgifterna förstörs. De har akterna från 1965 sorterade och väl bevarade. Det är inte så lätt att få tillgång till dessa akter eftersom, som ni vet, så anger lagen att starka adoptioner är sekretessbelagda. Man har till och med fastställt brottstyper vad gäller de offentliga tjänstemännen. De är mycket få personer som har tillgång till dem – två eller tre personer – och man har lärt tjänstemännen att de är extremt konfidentiella och att man begår ett brott om man lämnar ut information. Vad gäller detta fastställs i lag nummer 18.703 att det endast går att visa eller lämna ut en kopia om det finns ett beslut från domstol. Hon säger att hon har arbetat många år inom detta område och hon har behövt lämna ut kopior eller tillåta personer att se akterna. Det fanns emellertid tveksamheter kring förfarandet: hur ska det göras, hur skulle man lägga fram dem och så vidare.

Den aktuella lagen nummer 19.620 fastställde en mekanism som tillåter vilken person som helst med funderingar kring sin härkomst att fråga om detta hos Folkbokföringsregistret. Det kom faktiskt brev med frågor om huruvida släktskapet grundade sig på adoption och de svarade nej. Många av svaren på de frågorna blev nekande eftersom många som tänkte att de var adopterade hade inte adopterats genom ett legalt förfarande. Om däremot han/hon var adopterad svarade Folkbokföringen att deras släktskap var genom adoption och de fick uppgifter om domen och domstolen samt om att de kunde begära en kopia där. Sedan fick de information i en tjänsteskrivelse. Så gjorde Sename via sitt program *Búsqueda de Orígenes [Sökandet efter ursprunget]*.

Hon insisterade på att bland de ansökningar som kom in var det en låg andel som kom från adopterade enligt lagstiftningen för stark adoption.

Ett annat tema som Marisol Rodríguez uppmärksammade var anknytningen till barnen.

Vad gäller detta har man register över födelser, äktenskap och dödsfall. De har inte samkörda register eftersom lagen inte anger att detta ska finnas. Men deras databas samkörs med registret över nationella identitetsnummer.

Här har hon till exempel med hennes samtycke tagit med resultatet för Claudia, er rådgivare.

Här är hennes namn, Claudia Araya och när man söker på "barn" dyker två barn upp.

Eftersom hon är mycket ung och hennes barn fötts efter 1982 är informationen mycket enkel: hon har två barn, det blir en träff och hon har inte mer än två barn.

Om hennes barn hade fötts före 1982 skulle det innebära att de kunde vara ett mindre antal barn eftersom uppgifterna inte är samkörda. I de tidigare födelsebevisen kan modern till exempel vara registrerad med endast ett namn i stället för med två och då blir det inte träff.

Hon heter Claudia Alejandra men vid en registrering skrevs hon in som Claudia Araya Fredes och med beaktande av att hon är Claudia Alejandra så uppstod inget samband.

Informationen om de samband som datorn visar gäller bara som en referens, de verifieras inte. Men om sökningen gör av en domstol måste de söka fram.....

.....båda dessa inskrivningar om det är så att hon heter Claudia Alejandra Araya Fredes. Och om barnen heter till exempel Pozo Fredes måste de söka fram alla Pozo Fredes. Det är då mycket möjligt att man finner en annan Pozo Fredes som är hennes barn men som det inte fanns något samband med eftersom sambandet endast är en referens. Därför påpekar många personer att deras mamma förefaller ha haft 14 barn medan de i själva verket hade 10.

I hennes och hennes brors fall blev det bara träff på brodern. Sambandet måste upprättas och man måste vidta åtgärder för att se varför det inte fanns.

Men om detta görs vad gäller uppgifter tidigare är år 1982 måste det göras manuellt. En tjänsteman måste granska databasen och göra sökningen eftersom det inte sker automatiskt. Man kan emellertid göra detta för all information som finns efter 1982. Från och med år 2000 och framåt kommer man emellertid med all säkerhet kunna få intygen i fråga. På det hela taget insisterade hon på att det före 1982 fanns inte fanns samstämmighet vad gäller uppgifterna eftersom registreringen gjordes manuellt och utan verifiering.

Således beror sambandet mellan fadern och modern på registreringarna och man måste granska dem. Men detta samband har inget att göra med intygandet. När man begär intygen kommer de att vara knutna till den verkliga modern och fadern. Vad datorn gör är att ge en referens som kan ligga till grund för en utredning.

Marisol Rodríguez sade att det finns registreringar som görs utan ansökning och utan underskrift.

Nåväl, förfarandena hos Folkbokföringen är mycket gammaldags och härrör från registret för fast egendom. Således är anmälares underskrift mycket väsentlig men hon vill inte påstå att det inte skulle kunna finnas anmälningar som inte undertecknats av anmälarerna. Hon säger att man kan urskilja några saker. De här registreringarna gjordes i två exemplar. Ett kan ha gått förlorat och det andra är en replik av det första. Repliken hade ingen namnteckning eftersom det angavs att det var en replik, något som i bästa fall uppmärksammades av Marisol och det kan ha förekommit tillfällen när anmälarerna inte undertecknade. Eftersom det förekom väldigt gammaldags förfaranden kan det ha funnits indikationer på att uppgifterna måste verifieras. Om det inte fanns underskrift har hon faktiskt hjälpt till med att se om detta inte fanns i ett eller annat register. Men huvuddelen av inskrivningarna och registreringen av födelser har en anmälarer eftersom detta är en väsentlig faktor. Dessutom måste anmälarerna styrka sin identitet med sitt identitetskort.

Hon talade också om svårigheterna att få tillgång till registren. Vid varje distriktskontor finns en kopia av registret och i centralarkivet på gatan Catedral nummer 1772 har de alla register över födelser, äktenskap och dödsfall bland chilensare. Detta från 1885 fram till i dag.

Vad hände? År 1940 förstördes register från 1900 till 1940 i en brand och de är mycket svåra att lokalisera men på kontoret finns kopior. Men, så klart, några kontor hade otur att råka ut för olyckshändelser. Till exempel i Viña del Mar var det en översvämning i Marga Marga och här där branden skedde.

Mycket information är således förstörd och man har inte så som Registret för fast egendom möjlighet att överlämna registren till personer så att de kan gå igenom dem. Man gjorde det vid något tillfälle då en person var desperat i sökandet efter sitt barn och hon sade till honom: hur ska de göra det, Ni kommer att behöva vara här och de kommer att visa registren för Er. Men de är inte utformade som på Nationalbiblioteket där man kan lämna personer att titta genom registren sida för sida.

När man lämnar in en begäran av detta slag kan man göra det skriftligen och man kan se hur den kan tillmötesgå. Tidigare var det naturligtvis lättare men registren har drabbats av slitage och ett sätt att skydda dem är just att inte så många personer har möjlighet att bläddra i dem. Nationalbiblioteket däremot har digitaliserat, men de ger inte heller tillgång till de gamla registren.

Hon talade om ett fall då ett barn hade blivit bortfört och blev registrerat tre gånger. Hon ska titta lite närmare på det här med dubbla och tredubbla registreringar. På grund av vad hon sagt tidigare ska hon granska det lite mer i detalj eftersom det citeras lite längre fram. Men som man också såg i protokollet så kan registreringen av ett barn göras i vilket namn som helst, på vilken plats som helst och med vilket födelsedatum som helst. Efteråt är det svårt att fastställa om det rör sig om samma barn.

Hon berättar att de undersöker dubbla registreringar av födelser. Man kan göra det och de facto gör man det. När mamman till exempel registrerade ett barn som ännu inte hade erkänts av fadern men senare gifte sig så ledde det till att barnet blev legitimt och erkänt av fadern. Trots detta registrerade de emellertid barnet med nya vittnen. Detta räknas naturligtvis eftersom det var samma mor, samma period, samma födelsedatum och det accepterades. Men om man vill bete sig bedrägligt och registrerar ett annat namn, en annan mor, ett annat födelsedatum och registrerar barnet på en annan plats än där det föddes så skulle det med den tidens manuella system vara omöjligt att veta om detta.

Under det andra sammanträdet den 11 mars år 2019 deltog även historikern Karen Alfaro som sade att hon hade kommit fram till att det fanns 585 marginalanteckningar gällande underårigas utresa samt att det inte fanns regler för underårigas resor till utlandet. Men nej, underårigas resor till utlandet var mycket väl reglerade.

Underårigas resor till utlandet reglerades i lag nummer 18.703, det var en mycket speciell fråga. Hon tror att Sename gick igenom den och talade om den så därför ska hon inte fördjupa sig i den. Men i vilket fall skickade domstolen beslutet att bevilja underåriga utresa till folkbokföringsregistret och de borde således ha ett register över dem. De har detta register. Sanningen är att det är en tabell, inte en registrering på papper. En tabell där de detaljerat noterar vart och ett av de barn som rest ut samt de domstolar som hade beviljat detta.

Därefter säger hon att när de reste ut ur landet för att adopteras utomlands skulle konsuln bevaka detta väl och när syftet var uppnått skulle en anteckning göras. Historikern fann anteckningar och sanningen är att det var få av dessa anteckningar som inkom senare.....

.....med uppgift om att de hade adopterats utomlands. Detta betyder inte att de inte hade adopterats utomlands utan enbart att man inte fått uppgiften.

Hon förklarar att om det finns en registrering som säger: adopterad utomlands avslutades hela processen med denna anteckning. Barnet reste ut för att adopteras utomlands, det antecknas i ett register men inte i själva inskrivningen. Sedan skickade konsuln domstolens beslut om att det verkligen blivit adopterat.

På nästa bild ser man underåriga som rest utomlands för att adopteras. Från 88 och framöver är det ungefär 3.500 barn som reste ut för att adopteras utomlands. De har riktlinjer för detta, för dessa uppgifter och också för de dokument som ärendet grundar sig på.

Vid det 3e sammanträdet gjorde Sandra Castillos ett inlägg och ledamöterna Leonardo Soto och Luis Rocafull påkallade uppmärksamhet vad gäller de nationella identitetsnumren. Det är kanske ett misstag att sammankoppla identitetsnumret med åldern men i de flesta fall finns det kanske ett samband även om det inte är ett exakt samband.

Fram till den 5 februari 1981 fanns det ett system med liggare som skickades samordnat till kontoren. När man då skulle tilldelas ett nationellt identitetsnummer gick man till kontoret ... På den tiden, före år 81, fick man identitetsnumret när man skulle hämta ut sitt identitetskort. På inskrivningen finns till exempel inte identitetsnumret.

Sedan år 82 när det tekniska systemet togs i bruk börjar man tilldela identitetsnumret vid inskrivningen. De som fötts före 82 var tvungna att gå för att hämta ut identitetskortet och då fick de sitt identitetsnummer. Då brukade det hända att personer som gjort resor som barn fick identitetsnummer om de till exempel gjorde en resa som femåring. I allmänhet skaffade man sig identitetskort när man var 18 år eller om man skulle göra inträdesprov till akademiska studier, numera PSU [*Lämplighetsprov för akademiska studier. Ö.a.*]. Om man emellertid fick ett identitetsnummer vid fem års ålder förefaller det som om man vore äldre, men identitetsnumret har ingenting med åldern att göra.

Efter år 81 slutade man med liggarna och man börjar skicka förteckningar på identitetsnummer till kontoren. Då hämtade man mellan år 81 och år 91 ut identitetsnumret från denna förteckning som hade skapats elektroniskt. Då hände det att kontor som hade många besökare fick höga identitetsnummer. Om samma person emellertid fanns på förteckningen i till exempel Alhué blev inte numren högre. Om en person som hämtade ut sitt identitetsnummer inte tyckte att det stämde kunde han/hon säga: "Jag har 8 miljoner och där får de 11 miljoner trots att de är lika gamla som jag." Det finns således inte något exakt samband mellan identitetsnumret och åldern.

Vad är det som händer dag? Från och med år 2000 hämtas det nationella identitetsnumret ur en stor påse. I dag hämtas ett nationellt identitetsnummer i för någon Arica och sedan föds någon i Talca. Respektive nummer hämtas ur påsen. Detta vill säga att idag görs det inte per kontor utan från en gemensam påse. Man måste emellertid ha några uppgifter i åtanke. Till exempel att det nationella identitetsnumret efter 14 miljoner under en viss tid tilldelades utlänningar eller att när en person som fanns i belastningsregistret ännu inte hade hämtat ut sitt identitetskort tilldelades denne/denna ett nationellt identitetsnummer på 14 miljoner. 14 miljoner är en rangordning.....

.....som är speciell och som fortfarande används. Men idag hämtar man utlänningars nationella identitetsnummer ur den gemensamma påsen.

Sandra Castillo tog igen upp de svårigheter de haft när det gäller att begära ut adoptionsakterna.

Under det 5e sammanträdet den 8 april tog Constanza del Río upp flera teman. För det första påpekade hon att Kommissionen borde överväga att ta bort registrering via vittnen.

Lagen erkänner tre former av registrering av födslar: genom förlossningsintyg, genom deklARATION från två vittnen och genom domstolsbeslut. Det finns tre olika sätt att registrera ett barn.

Än idag används deklARATION av två vittnen eftersom förlossningsintyget fungerar i de fall då modern har omhändertagits av en läkare eller barnmorska, men det förekommer förlossningar då vare sig läkare eller barnmorska är närvarande. Därför behövs deklARATION från vittnen.

Man bör beakta att en av de stora striderna och en av de stora framgångarna i vårt land är den allmänna registreringen av barn som ledde till en grundläggande politik avseende barns hälsa. Chile är ett av få länder som har allmän registrering av födslar något som innebär att alla barn är registrerade. Inom detta område är det endast Uruguay, Costa Rica och Chile som tillämpar detta och avsaknad av registrering är ett stort problem då ett barn som inte är registrerat i praktiken inte existerar.

FN:s mål och syften för hållbar utveckling anger i punkt 16 att man ska ha stabila register och att år 2030 ska alla barn vara registrerade.

Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten motsätter sig således alla åtgärder som innebär ett hinder när det gäller att registrera en underårig.

Registrering via vittnen har minskat mycket. På 60- och 70-talet hade denna form av registrering stor betydelse men idag görs det väldigt sällan. Innevarande år har det till exempel gjorts 43 registreringar via vittnen, förra året var det 134 av 360.000 födslar. Antalet är således helt marginellt. Emellertid vi etablerar man nya former.

Det har till exempel förekommit fall då barn föds i hemmet eller i en taxi antingen under resan eller med bistånd av polis med då måste man i vilket fall komma till ett vårdcenter för att få ett förlossningsintyg. En del läkare och barnmorskor är mer motvilliga med de utgör ingen majoritet. När de ser att modern visar tecken på att ha fött sitt barn skriver de tillslut förlossningsintyget utan att ha vårdat henne. De gör så eftersom de kan konstatera och är medicinskt sett säkra på att barnet fötts och att det är hennes barn. Det finns emellertid läkare och barnmorskor som inte gör så.

Det har å andra sidan funnits en tendens att vilja ha en naturlig förlossning i hemmet eller i badkaret. Det finns också personer som bor i isolerade samhällen. Då behövs vittnen för att man ska kunna registrera barnen. I dessa fall frågar man efter läkarkontroller och efter om modern har fått vård och sedan görs en utredning.

På sista tiden är de fall där registrering via vittnen och bedrägeri förekommer lyckligtvis inte relaterade till oegentligheter i samband med adoptioner eftersom man får rådgivning av kriminalpolisen. Det handlar snarare om barn som fötts utomlands och som man tar med till Chile och påstår att de fötts här. Denna sorts bedrägerier förekommer men de är mycket sällsynta.

Hon upprepar att hon tror att om man tar bort registrering via vittnen skulle detta innebära att registreringen av födselar försvåras, något som hon ser mycket allvarligt på.

Hon bad också att få införa ett barnintyg. Som hon sagt skulle barnintyget vara ett manuellt intyg beroende på tidsperioden och det skulle medföra mycket höga kostnader för myndigheten. Beträffande detta har de inga problem med att göra det i etapper från 1982 till 2000 och därefter kan de göras mer detaljerade. Men om man gör det för tidigare perioder skulle det kunna bli så att man intygar fakta som inte stämmer.

I allmänhet baseras intygen på ett register och är lagstadgade. Det finns inte barnintyg utan födelsebevis och i dem redovisas också barnen. Man måste således också vara medveten om att det skulle kunna vara juridiskt tveksamt.

Å andra sidan sade Constanza del Río att hon har sett att det är mycket svårt för utlänningar att få en kopia av födelseprotokollet. Jo, så är det faktiskt, man måste befinna sig i Chile för att begära ut den eftersom man måste betala en stämpelskatt. En chilensare som är bosatt utomlands kan emellertid få sitt födelsebevis på två minuter via den digitala applikationen och man kan även hämta ut det på webbsidan.

Idag är födelsebevis, äktenskapsbevis och dödsfallsintyg kostnadsfria, något som innebär en enorm fördel för chilensare i jämförelse med andra länder i Latinamerika och Karibien, men intyget är besvärligare eftersom man måste ta fram registerliggaren, fotokopiera den och betala stämpelskatten.

De är trots detta redo att ta fram ett sätt för att bevilja utlänningar intyg via ett webbaserat system. Så de kommer att ha detta i åtanke.

Dessutom pekade hon på att utlänningar inte känner till hur de ska begära ett intyg. Det finns vissa hinder som till exempel språket. Om man befinner sig i Sverige är det svårt att få tillgång till vårt system. Men systemet för att lämna ut intyg är mycket bra. Man kanske skulle ha en webbsida på engelska, något som skulle kunna vara till hjälp. Detta ska också genomföras.

Constanza del Río talade också om Folkbokförings- och identifikationsregistrets sätt att hantera dubbelregistreringar.

Som hon sagt så skedde dubbelregistreringar när en registrering gjorts med förlossningsintyg och senare gjordes via vittnesdeklarationer.

Under 60-, 70- och 80-talet var tjänstemännen vid Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten mycket stränga men de visste om att de måste uppmuntra registreringar. De visste att de var stränga, tog upp vittnenas deklarerationer och ställde frågor men, och det har man ju sett i andra fall, alla system kan ha sårbarheter när det gäller ett uppenbart bedrägeri. Hon tror till exempel att om en socialsekreterare från domstolen kommer och har två vittnen med sig skulle en tjänsteman på den tiden ha uppfattat vittnenas deklarerationer som seriösa liksom hennes närvaro som representant för domstolen.

Tjänstemännen på den tid var emellertid i allmänhet stränga och krävande när det gäller vittnesdeklarationerna.

Under samma sammanträde uppgav [REDACTED] för Kommissionen att hon hade 14 barn varav några inte var hennes. Detta inträffade på grund av hennes ålder och på grund av de samband som skapas av den databas hon visade.

De frågade Constanza del Río varför det här med registrering via vittnen inträffade och hon svarade att dessa handlade i god tro. De offentliga tjänstemännen styrs av två eller tre bestämmelser i lag nummer 4.808 som ger dem attesträtt. Det innebär att de kan påtala för de som deklarerar om något i deras deklarerationer är fel eller falskt men lagen syftar till att de ska uppmärksamma detta och göra en anteckning för att sedan registrera den. Det finns även en lagbestämmelse som tillåter tjänstemannen att protestera mot det namn man vill ge barnet. Detta vill säga att de offentliga tjänstemännen hade en viss autonomi och tidigare använde sig tjänstemännen av detta.

Tidigare var det ett ämbete att vara offentlig tjänsteman. Numera är det en befattning. Tjänstemannen hade vissa speciella befogenheter och hon tror att de flesta av dem utnyttjade detta. Det var inte så enkelt att vem som helst skulle kunna göra en registrering via vittnen. Eftersom hon har 25 års erfarenhet i tjänsten tror hon inte att det skulle vara så enkelt även om det kan finnas irreguljära fall där man faktiskt haft bedrägliga avsikter, något som är svårare att kontrollera.

Ana María Olivares nämnde igen släktskapsintyget. Hon sade att vad som händer är att modern upptäcker att ett barn som hon tror har avlidit inte har avlidit. I databasen finns födslar och dödsfall. Om alla uppgifter är samstämmiga finns det en koppling mellan dem. Hon ska än en gång berätta om hur det var före 1982. När en person fötts så måste uppgifterna om namn och efternamn och datum för födelsen och dödsfallet vara identiska för att en träff ska kunna uppstå. När något av detta inte stämmer finns ingen koppling och inget samband men en databastekniker skulle kunna hitta det. I databasen finns [REDACTED] födelsedatum och datum när han avled men de är inte samkörda. Vad består skillnaden i? Födelsedatumet. I det ena anges att han föddes en viss dag och i det andra att han föddes en annan dag och därför blir det ingen träff. Då krävs att en tekniker vid Folkbokföringsregistret ser efter om det handlar om samma [REDACTED]. Då måste man titta på om de har samma månad och om hans föräldrars namn är samstämmiga. En tekniker.....

.....kan således hitta sambandet, men databasen kan det inte. Det är därför det i dag inte finns släktskapsintyg när det gäller modern.

Fru Olivares talade likaså om att några personer har dubbla identiteter. I detta fall finns det en detalj som hon inte lade märke till under diskussionen och som hon skulle vilja kommentera. När en underårig reste ut ur landet för att adopteras utomlands var processen ganska krånglig. Men hur reste man utomlands med ett barn på den tiden och hur gör man idag. Om man idag vill resa utomlands med ett barn som inte är ens eget måste man ha samtycke från modern och fadern. Man kanske måste vända sig till domstolen och säga att man kommer från Italien eller att man vill adoptera i det landet utan att man har kunnat få samtycke till resan från båda föräldrarna. Hon känner inte till det eftersom hon inte är expert på detta område. Kanske kan kriminalpolisen belysa det men idag kan barnen resa ut ur landet med samtycke från modern och fadern. Eventuellt uppmärksammade de att barnet var registrerat och att de måste gå igenom adoptionsförfarandet, något som alltid var besvärligt. Den första adoptionslagen i Frankrike kom till just för att man vill undvika bedrägeri när det gäller födelserna. Adoptionslagar är till en början smidiga men sedan uppstår svårigheter och antalet adoptioner minskar på grund av förekomsten av trafficking med barn. Sedan kräver man att få en lag som gör det lättare att adoptera och då ökar antalet adoptioner men senare när det uppstår svårigheter minskar antalet. Med detta adoptionsförfarande som var så krångligt fanns det personer som registrerade barnet med en ny identitet. En gång tog hon emot en kvinna som var väldigt desperat eftersom hon ville finna sitt barn. Enligt handlingarna kände hon på sig att barnet inte hade avlidit utan att det hade fötts och registrerats. Hon ville alltså söka efter det. Hon frågade var hon kunde göra så. Om man antar att barnet skulle ha registrerats skulle detta ha kunnat ske via vittnen i något av Folkbokföringens 470 kontor. Detta föranledde henne att be att få se uppgifterna från det folkbokföringskontor som låg vid sjukhuset Sótero del Río. Kvinnan var så desperat att hon lämnade cirka 40 register till henne och med mycket vånda gick hon igenom dem. Det är väldigt svårt att göra det om man inte har några samband. Detta blir uppenbart när Folkbokföringsregistret utreder dubbelregistreringar. Det är sådana fall hon talar om. Eftersom det är samma mor kan denna inte ha fått två barn vid den tiden. När det finns en far samt en annan far är det tydligt vad som hände, man avslutade inte handläggningen utan i stället registrerades barnet på nytt. Datum för födelsen och moderns namn är de samma och således rör det sig om en och samma person. Men om barnet i fråga hade registrerats via vittnen och man uppgav ett annat namn, en annan mor, ett annat födelsedatum och en annan födelseort skulle det inte vara möjligt att göra en sådan utredning.

Fru Olivares talade också om dubbel identitet i Chile och utomlands. Om barnet reste utomlands och slutligen blev adopterat där fick det naturligtvis efternamn och namn som adopterat utomlands. Enligt internationell rätt är det emellertid så att en adoption inte leder till att man förlorar sitt medborgarskap. För att domen från Sverige eller Italien ska gälla i Chile måste ett exekvaturförfarande göras. Hon har aldrig sett att man gjort detta, det vill säga erkänt att en dom avkunnad av en italiensk eller svensk domare vunnit laga kraft i Chile. Detta är det enda sättet man kan häva registreringen i Chile på, men eftersom man inte levde där är det logiskt att man inte gjorde så och således fanns registreringen i Chile kvar. Eftersom adoption inte medför förlust av medborgarskap kan dessa personer enligt vad som står i handlingarna gå till det chilenska konsulatet och hämta ut chilensk nationellt identitetskort och chilenskt pass. Detta eftersom adoption inte medför förlust av medborgarskapet.

Ana María Olivares säger dessutom att hon har sett intyg där registreringen förefaller överstruken eller raderad och att Folkbokföringsmyndigheten inte har förklarat detta. Vad som hänt är att i och med lag nummer 18.703 från 1988 började man använda ett svart bläck på intygen som är mycket svårt att hantera. Detta för att ingen skulle veta hur man gör. Innan dess övervägde man att i lagen fastställa att de skulle förstöras men det är inte tillåtet att ha sönder liggaren och det fanns andra registreringar på baksidan. Man användes sig då av många metoder. Först, mellan 1965 och 1988, fanns de akter som domstol förelade att de skulle förstöras. Efter 1988 var det inte så och en kopia av det gamla intyget finns kvar. Före 1988 strök eller täckte tjänstemannen över när en stark adoption hade genomförts. Så gjorde man också vid Allmänna arkivet. Det finns alltså en förklaring från Folkbokföringsmyndigheten eftersom detta berör adaptioner genomförda mellan 1965 och 1988.

Ana María Olivares utredde också frågan och hittade då personer som inte hade någon bostadsadress. Detta skulle kunna innebära att fallet troligtvis hade samband med adoption utomlands. Det finns de facto fyra faktorer som gör att man har bostadsadress i folkbokföringsregistret: när man får identitetskort eller pass, skriver in ett motorfordon eller är registrerad som funktionsnedsatt. Det är dessa fyra skäl som för med sig att man får sin bostadsadress registrerad vid vår myndighet. Om de inte föreligger registreras inte personernas bostadsadress utan enbart kommunen. Kanske fru Olivares hittade en grupp personer över 18 år som inte hade bostadsadress. Då kan man säga att dessa personer fortfarande är 25 eller 30 eller 40 år och ännu inte har hämtat ut ett nationellt identitetskort. Men eventuellt stämmer inte detta. Vad skulle kunna ha hänt i ett sådant fall? Att några personer har rest utomlands på grund av adoption eller har avlidit och att deras födelse inte har något samband med deras död. Det kan finnas fler hypoteser, det behöver inte nödvändigtvis vara så, men man skulle kunna ge ut en förteckning på dessa personer som i praktiken torde vara miljontals. I databasen finns personer som inte har någon bostadsadress. Det är i allmänhet bra om man, när man gör en ansökan, anger sökningens omfattning eftersom det finns enormt många uppgifter och det är mycket arbetsamt att ta fram dem. Deras system är rena lyxen. Det är en mycket intressant databas men den är ganska gammal. Man håller på att arbeta med att modernisera själva den teknologiska kärnan i folkbokföringsregistret.

Fru Olivares talade också om de dödfödda. Enligt hennes erfarenhet gjordes inte ens dödsbevis vid fosterdöd och kropparna fördes bort som patologiska rester. Hon säger att det inte finns anteckningar i folkbokföringsregistret för så vitt föräldrarna inte önskade begrava kropparna. Då utfärdade man ett begravningsintyg där fosterdöd antecknades.

Denna uppgift är mycket viktig för Hälsovårdsministeriet. Därför skrevs det in i avtalet att fosterdöd skulle beaktas och ges större uppmärksamhet eftersom detta skulle tillföra väldigt relevant hälsoinformation.

Alla fall av fosterdöd finns sedan 1982 och framöver i det nya formatet D-8. Tidigare fanns det bara några.

Vad hände med det här? Inom hälsovården hade man en riktlinje som sade att fostret måste vara ett visst antal graviditetsveckor eller ha en viss vikt och om inte noterades fallet inte som fosterdöd.

Från och med 1982 och framöver bad man läkarna och barnmorskorna, enligt en rekommendation från Världshälsoorganisationen, att de alltid skulle notera fosterdöd oberoende av graviditetsvecka och vikt. Eventuellt skedde inte så omedelbart, kanske gick det år innan detta praktiserades.

Det finns inget register över fosterdöd, ett sådant register existerar inte. Som ni vet så handläggs ett lagprojekt som ska fastställa att ett sådant register skapas. Vad som finns nu är arkivakter med intyg som är daterade från 1982 och framöver. Det är ganska välskötta men tidigare var informationen utspridd.

Det nuvarande registret över fosterdöd är lika med dödsfallsregistret med undantag för att det specificerar dödsorsak och graviditetsvecka. Man är särskilt angelägen vad gäller dessa uppgifter eftersom de var väldigt viktiga när det gällde att bekämpa barnadödligheten, men de är inte kompletta förrän från och med 1982.

Hon talar också om veckoförteckningarna över förlossningar och födslar. Det är en bestämmelse som finns i förordning-lag nummer 2.128 från 1930.

Det finns inte sådana dokument. De upprättades aldrig. Man känner inte till att det skulle ha kommit in en förteckning på föderskor från något sjukhus.

Idag arbetar man på ett system som kallas Prenac i vilket läkare och barnmorskor ska kunna skicka födelse- och fosterdödsbevis online.

Man utvecklar en pilot för att kunna lägga in uppgifter om födelsesjukhus och antal registreringar av födelser. Detta finns inte idag och beräkningarna görs med hjälp av statistik, något som väckt stort intresse internationellt. De frågar oss hur registret ser ut men de har inte fått besked. Hon vill inte heller säga att de inte skulle ha kommit in men de har inte fått besked om att de skulle ha fått dessa förteckningar.

Ana María Olivares säger att det finns registreringar som gjorts efter 60 dagar utan beslut av domstol.

Vad som hänt är att den tidigare lagen fastställde att födelser ska skrivas in inom 30 dagar och om registreringen skedde senare blev påföljden böter. Detta fortgick fram till 1940 och man registrerade inte barnen eller registrerade dem som vore de nyfödda. Detta är fallet när en person registrerades när han/hon till exempel var fem år och man uppger att han/hon var nyfödd för att slippa betala böterna.

Böterna i fråga är en åtgärd från staten sida. Andra länder har behållit dem men det är väldigt kontraproduktivt.

Böterna försvann och för närvarande fastställs att föräldrarna kan registrera sina barn inom de 30 första dagarna. Likaså fastställs vilka som är skyldiga att registrera barnen senast mellan 30 och 60 dagar efter.....

....efter födelsen om barnet till exempel blivit föräldralöst. I detta fall kan dessa begära att födelsen registreras.

För närvarande finns ingen tidsgräns. Efter 60 dagar behövs inte domstolsbeslut.

Domstolsbeslut för registrering krävs om vittnena inte vidimerar. Om en person till exempel är 70 år skulle det vara svårt att hitta vittnen på 90 år som kan deklarerar angående hans/hennes födelse.

I norr uppstod många situationer där personer flyttade för att kunna bli chilenska medborgare. När det gäller registrering med domstolsbeslut kommer hon ihåg ett mycket omtalat fall i Arica då man under två år försökte registrera en funktionshindrad person som dessutom led av cancer. Till slut medgav domstolen detta och godkände registreringen trots att vittnena inte vidimerade. Detta såg man vid utredningen.

Otroligt nog kom sedan ursprungsbefolkningens samfällighet och klagade och eftersom de kände alla sade de att personen inte var därifrån utan från Bolivia.

Man har alltså, sade hon, upptäckt personer som registrerats efter sju eller åtta månader. Hon sade att idag finns det registreringar av äldre personer även om de är få, omkring 135, så förekommer de.

Om man nu kombinerar denna situation med de bränder som förstörde register mellan åren 1900 och 1940, något som till exempel påverkade distrikten Achao och Viña del Mar, ser man att dessa personer förlorade sina registreringar. Om en person på 70 år behövde vård men inte var registrerad vände han/hon sig således till Folkbokföringen för att registrera sig. Detta gjordes via vittnen och då behövdes inte domstolsbeslut.

Jaime González, rådgivare till hälsovårdsministern, talar om att de kliniska journalerna är sekretessbelagda och att man kan lämna ut dem under förutsättning att man håller ett särskilt sammanträde om begäran att lämna ut konfidentiella eller sekretessbelagda kliniska journaler. De ska skickas med hänsyn till att de är sekretessbelagda eftersom dokumenten är så konfidentiella. Detta hindrar inte att den som är intresserad av sin egen kliniska journal vänder sig till sjukvårdsinrättningar eller sjukhus och begär ut den direkt. Men man är välvilligt inställd till samarbete med Kommissionen så de kommer att lämnas ut under förutsättning att det lagstadgade kravet uppfylls. Man har nyligen talat om detta med kansliet.

María Eugenia Wegner, chef för divisionen för administration av vårdnätverk och program, inleder sin presentation med lagstiftningen angående kliniska journaler. Lagar som tas upp. Respektive "sjukvårdsinrättning" har den fysiska äganderätten till journalen.....

....och respektive utförare har ansvar för sekretessen. Man bör emellertid alltid vara medveten om att det är patienten som är ägare till de uppgifter den innehåller.

Således kan vilken patient som helst vända sig till inrättningen och begära att få sin kliniska journal. Vare sig den existerar eller inte är inrättningen skyldig att anstränga sig för att ge ett svar.

Dessa inrättningar måste bevara dokumentationen i fråga under en tidsperiod på minst 15 år. Det är vad som sägs i vår lag och det innebär att en journal som inte har anteckningar om att patienten fått vård har status som passiv och denna journal måste bevaras under 15 år.

Lag nummer 20.584 om patienternas rättigheter och skyldigheter trädde i kraft den 1 oktober år 2012. I artiklarna 12 och 13 anges följande: Den kliniska journalen är ett obligatoriskt verktyg i vilket man antecknar samtliga händelser som berör olika områden när det gäller patienters hälsa. Dess syfte är att integrera den information som behövs i varje enskild patients vårdprocess.

Den kan vara elektronisk, på papper eller på något annat medium så länge anteckningarna är kompletta.

På detta sätt ska man förstå den integrering av den kliniska journalen som verksamheterna arbetar med sedan en tid tillbaka. Allt som berör en patient ska vara integrerat i en journal för att säkra tillgången till den, att den bevaras och för att garantera sekretessen. Likaså ska man kunna vara säker på att dess innehåll och ändringar i innehållet är autentiska.

Dessutom ska all information dyka upp, såväl information från den kliniska journalen som från utredningar och andra dokument där man registrerat processer och behandling som personerna har genomgått. Det vill säga att alla undersökningar ska finnas.

Hon hänvisar å andra sidan till punkt g) i artikel 2 i lag nummer 19.628. Artikel 13. Den kliniska journalen ska under en period på minst femton år finnas hos utföraren som ansvarar för sekretessen vad gäller dess innehåll. En förordning från hälsovårdsministeriet kommer att fastställa på vilket sätt och under vilka villkor utförarna ska lagra journalerna. I den kommer även att fastställas regelverket för förvaltning, adekvat skydd och gallring.

Tredje man som inte är direkt inblandad i personens vård kommer inte att ha tillgång till informationen i respektive kliniska journal.

Detta innebär att patienten eller dennes/as juridiska ombud kan begära ut journalen i fråga. Ingen annan person kan göra det om det inte sker genom ett domstolsbeslut. Det har att göra med att uppgifternas sekretess måste skyddas, något som är fastställt i lag om patienters rättigheter och skyldigheter.

Hon lägger till att: Detta omfattar hälsovårdspersonal och administrativ personal hos utföraren själv om de inte är delaktiga i personens vård.

Någon som inte har en direkt anknytning till brukarens vård ska inte se journalen. Bara personer som hade kontakt med patienten eller som behandlade personen får se den.

Angående samma artikel lägger hon till: Bortsett från ovanstående kan informationen i journalen, en kopia av den eller delar av den helt eller delvis på uttrycklig begäran överlämnas till personer – det var detta hon kommenterade – och de organ som anges nedan. Det kan ske i nedan angivna fall, former, och villkor till:

- a) Journalens ägare, dennes/as juridiska ombud eller om vederbörande avlidit hans/hennes arvingar.
- b) Till tredje man som vederbörligen befullmäktigats av ägaren genom en enkel fullmakt upprättad inför Notarius Publicus.
- c) Till domstolar under förutsättning att informationen i den kliniska journalens innehåll har anknytning till mål som granskas.
- d) Till åklagare vid åklagarmyndigheten och advokater efter godkännande av behörig domare om informationen har direkt anknytning till utredningar eller försvar som de arbetar med.

Man refererade till ordföranden, detta är den lag som gäller för att få tillgång till den kliniska journalen och som man har överlämnat med alla dess detaljer.

Den är i överensstämmelse med övriga dokument från ministeriet avseende förlossningar, födelser, identifiering av nyfödda och dödsfall daterade från och med år 2000 och framöver. Från och med då började man att utfärda regelverk från ministeriet på dessa områden. Det gjordes med utgångspunkt från reglementet för Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten som antogs år 1930. Den senaste revideringen gjorde år 1993. Därifrån härrör de olika dokument som reglerar verksamheten.

Några dokument från ministeriet.

Regel 86, regler och förfaranden vid registrering av fosterdöd och nyföddas död, från år 2006.

Regel 100, regler och förfaranden vid registrering av granskning av dödsfall bland mödrar, foster och småbarn, från år 2012.

Handbok för vårdprocesser avseende nyfödda direkt efter förlossningen och under postpartumperioden, från år 2013.

Regel 160, regler och förfaranden vid registrering av den blankett som bekräftar vård vid en förlossning med levande fött barn, från år 2013.

Riktlinje 194 om integrerad vård av nyfödda vid BB-enheterna vid förlossnings- och gynekologkliniker, från 2017.

Tillämpningsanvisningar för integrerad vård av kvinnor som gått igenom en abort och andra problem med reproduktionsapparaten, från 2011.

[Observera att det genomgående inte går att avgöra om "aborto" syftar på "missfall" = "aborto espontaneo" eller "abort" = "aborto provocado". Jag har genomgående översatt med "abort" enligt min spanska medicinska ordbok, men med hänsyn till Chiles restriktiva abortlagstiftning skulle det kunna vara så att man menar "missfall". Ö.a.]

Cirkulär 051, bestämmelser och rekommendationer angående bevarande, överföring och gallring av dokument, från 2009.

När det gäller handboken för vårdprocesser avseende nyfödda direkt efter förlossningen och under postpartumperioden vid förlossnings- och gynekologkliniker från 2013 handlar ett avsnitt om identifikation av den nyfödda. Syftet är att den nyfödda genom moderns uppgifter ska identifieras från den stund han/hon föds för att säkra en korrekt identifiering och förebygga att vården begår misstag. Man är ansvarig för att en korrekt identifikation sker.

Hon säger att förfarandet består i att den barnmorska som ansvarar för avdelningen för omedelbart omhändertagande ska ansvara för att fylla i uppgifterna på identifikationsarmbandet och för att verifiera dem innan det fästs på barnet. Det ska fästas runt handleden på vänster övre extremitet i förlossningssalen eller paviljongen och ska minst ange moderns fullständiga namn, datum och klockslag för födelsen samt kön.

Barnmorskan på förlossningsavdelningen eller paviljongen kan vid födelsen välja att göra ett andra armband som ska innehålla uppgifter från den kliniska journalen och moderns identitetskort, moderns fullständiga namn, datum och klockslag för födelsen samt den nyföddas kön.

Om det behövs flera armband ska man göra så många som är nödvändigt: två, tre eller fler beroende på hur många barn som har fötts och armbandet ska sättas på omedelbart efter förlossningen innan den nyfödda förs ut ur förlossningsrummet eller paviljongen.

Armbandet ska fästas runt vänster övre extremiteten. Barnmorska ska läsa upp hela identifikationsarmbandets text för modern för att verifiera informationen. Han/hon ska informera modern om att armbandet måste sitta kvar på den nyfödda under hela vistelsen på sjukhuset.

På armbandets ska den nyföddes kön anges.

Armbandets ska innehålla följande uppgifter: moderns fullständiga namn, båda förnamnen och båda efternamnen samt datum och klockslag för födelsen.

När det gäller identifikationen av en nyfödd vars tillstånd tillåter att han/hon lämnas till modern så ska barnmorskan på avdelningen för omedelbart omhändertagande identifiera ett barn som fötts och är vid god hälsa genom att fästa armbandets runt handleden på övre vänstra extremiteten. Innan dess ska han/hon ha läst upp de uppgifter som finns.....

.....för barnets mor, far eller annan anhörig. Att lämna barnet till modern innebär att man lägger det i moderns famn.

Identifikationen av en nyfödd vars tillstånd inte tillåter att han/hon lämnas till modern, som behöver återupplivning, som har tarmbeck och som inte är starka samt nyfödda under 34 veckor ska identifieras omedelbart. Om de stabiliseras och kan komma till modern ska den nyföddas barnmorska fästa armbandet runt handleden på den övre vänstra extremiteten i närvaro av någon betydelsefull anhörig, det vill säga fadern eller modern eller någon annan som har kunna vara närvarande vid förlossningen.

Att beakta:

Identifikationsarmbandet ska skrivas med tydliga och läsbara bokstäver.

Alla nyfödda ska vara identifierade när de lämnar förlossningsrummet eller paviljongen. Grundläggande är att han/hon ska identifieras med moderns uppgifter och att dessa ska finnas före födelsen.

Vid fosterdöd eller när en nyfödd avlider ska identifikationen sitta kvar. Man ska sätta på ett nytt armband med datum och klockslag för dödsfallet.

Moderns namn och skatteregistreringsnummer ska anges digital.

Det ska tillverkas samtidigt med moderns armband när modern läggs in på förlossningskliniken. Det ska fästas vid journalen och sättas på i paviljongen omedelbart efter förlossningen.

Om armbandet har blivit förstört, oläsligt eller gått sönder ska det, när man konstaterat att så är fallet, omedelbart ersättas med ett nytt som uppfyller alla de krav som redan nämnts.

När en nyfödd som avlidit förs till Anatomisk patologi ska man kontrollera att identifikationsarmbandet sitter kvar. Innan kvarlevorna förs ut från avdelningen för omedelbart omhändertagande ska man kontrollera identiteten på båda armbanden samt att de inte riskerar att ramla av. Denna åtgärd ska registreras i den nyföddas journal.

Om plastarmbandet eller det digitala armbandet lätt kan dras av från armen ska det bytas ut och fästas korrekt. Om plastarmbandet faller av ska ett nytt sättas dit utan att det görs ändringar i registreringen i det ursprungliga dokumentet.

Enligt bestämmelserna i artikel 74 i civillagen ska vid en förlossning under dessa omständigheter samma bestämmelser som vid alla andra dödsfall tillämpas. Detta oberoende av hur lång tid barnet har överlevt. Det innebär att man ska tillämpa artiklarna 147 och 148 i hälsovårdslagen samt det som anges i föreskrift nummer 240 från 1983 i reglementet i kapitel nio i hälsovårdslagen. Det vill säga att när personer avlidit på privata eller offentliga sjukhus och kvarlevorna befinner sig på Rättsmedicinsk service och ingen gör anspråk på kvarlevorna inom.....

.....24 timmar kan de användas för studier eller vetenskaplig forskning. Organ och vävnader kan användas för att framställa terapeutiska produkter och implantationer.

Elizabeth Cabello, rådgivare på Hälsovårdsministeriet, inleder med att ta upp regel 160 i riktlinjerna som reglerar registrering av intyg om vård av nyfödda vid förlossning. Den finns i mappen som lämnades vid förra sammanträdet. Hon vill förklara en del saker så att ni förstår temat för denna information.

I vårt land registreras statistik om grundläggande händelser i människors liv sedan å 1906 och hon nämner framförallt tre begrepp: äktenskap, födelser och dödsfall.

Det här statistiksystemet avseende grundläggande händelser berör samverkan mellan tre enheter: Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten, som i slutändan informerar om statistiken avseende dessa grundläggande händelser, begär information från såväl Nationella statistikinstitutet som Hälsovårdsministeriet.

När man talar om födelsestatistik, det ämne som ni samlats kring idag, kan man i den tredje tabellen i informationen se att man redovisar hur många barn som har fötts i landet. För att få fram denna statistik behövs emellertid att våra hälsovårdsinrättningar upprättar ett intyg om vård vid förlossning och detta sker varje gång ett barn föds.

Sedan hämtar anhöriga detta intyg om vård vid förlossning och går vanligtvis med det till Folkbokföringen för att skriva in det nyfödda barnet. Slutligen kan Folkbokföringen informera om födelser på grundval av denna registrering.

Men när vårdpersonal inte deltog i förlossningen eller när den inte skedde på en hälsovårdsinrättning så finns det uppenbarligen inte någon lagenlig dokumentation. Då måste den nyföddas mor vända sig till Folkbokföringen tillsammans med två vittnen och registrera födelsen på detta sätt.

Från och med år 1985 finns Nationella systemet för perinatal information som dels beaktar detta intyg om vård vid förlossning med levande fött barn och som är det dokument familjen använder för att registrera sina barn. Dels finns dödsfallsintyg avseende fosterdöd då barnet avlider i moderns mage samt dödsfallsintyg då barnet föds och avlider kort tid därefter.

Nåväl, detta Nationella systemet för perinatal information är fastställt i den trepartsöverenskommelse som hon nämnde tidigare och berör Hälsovårdsministeriet, Nationella statistikinstitutet och Folkbokföringen. Det berör blanketterna för granskning av mödra-, foster-, spädbarns- och barnadödligheten.

Varför återger hon hela detta sammanhang? Sanningen är att de saknar vissa uppgifter men på Hälsovårdsministeriet har man i de samtal man haft åtminstone fått klart för sig att man inte själva kan lämna de uppgifter som efterfrågas. Troligen måste man stämma av med Folkbokföringen eftersom det man tittar på, nämligen de här adoptionerna som genomförts på ett oegentligt sett, är en komplex verklighet.

Man har uppmärksammat att var och en ser sin del. Hälsovårdsministeriet bidrar med en del och Folkbokföringen bidrar med en annan del av historien som till exempel sambanden inom familjer som har drabbats av denna typ av adoptioner.

För vår del är det således så att man i detta fall måste arbeta tillsammans.

Hon refererar till de framsteg som gjorts.

Det första steg framåt som Hälsovårdsministeriet har tagit är att man har utsett en person som ska ta emot alla förfrågningar om information, det vill säga att de ska kanaliseras via henne och hon ska också förmedla kontakt mellan personer och Hälsovårdsministeriet.

Å andra sidan ska man ta fram en standardiserad ansökningsblankett. Hon säger att man ska be om vissa uppgifter men att man också gärna vill samarbeta med familjeföreningarna för att, med hänsyn till de fall som de tar upp, kunna se vilka uppgifter de faktiskt har tillgång till. På så sätt kan blanketten i fråga fungera effektiv när det gäller insamlingen av uppgifter. Därför vill de arbeta med blanketten tillsammans med föreningarna och alla som skulle kunna var inblandade i denna utredning.

De förbinder sig likaså att ge skriftliga svar. Om uppgifterna inte finns när man till exempel begär uppgifter från sjukhusen ska man informera personen eller familjen att uppgifterna inte finns oavsett av vilken orsak så är fallet. Journalen kan ha gått förlorad eller så har den inte bevarats, men man ska få ett officiellt svar från den inrättning man begärt uppgifter från.

I allmänhet är det enligt reglerna så att födelsebeviset som nämndes läggs in i journalen om det är väl utfört. Principen är att en kopia av denna registrering av födelsen ska läggas in i den kliniska journalen. Om den kliniska journalen inte finns är det omöjligt att få tillgång till födelsebeviset i fråga. Man har emellertid sett att vid vissa inrättningar finns liggare över förlossningar som inte innehåller alla uppgifter men som eventuellt kan innehålla delar av det som begärs. Men man kan behöva söka detta manuellt.

Man har även skickat ut en tjänsteskrivelse i vilken man bett om informationen. Den besvarades av sjukhusen. Ni har sett den eftersom den lades fram vid förra sammanträdet men hon tror att man inte gick igenom den detaljerat och därför skulle hon vilja gå igenom den tillsammans med er.

Trots att vårt första svar var att vår minister inte kunde informera om patientuppgifter som är sekretessbelagda skickar man ut sekretessbelagda tjänsteskrivelser till hela listan på patienter som man som man fick. Detta görs i samverkan med sjukhusen och man har skickat den till alla direktörer vid inrättningarna. Om denna information finns tillgänglig räcker det med att ni kontaktar honom så kommer han att se till att ni får informationen.

Det finns 29 hälsodistrikt i landet. Hon vet inte om det är en fördel eller en nackdel men i dessa hälsodistrikt finns många sjukhus där det har skett förlossningar. Det finns 47 avancerade sjukhus, 21 sjukhus på medelnivå och 97 enklare sjukhus. Vid alla dessa skulle det potentiellt kunna ha skett någon förlossning.

När frågan ställdes till hälsodistriktet Atacama angående sjukhuset i Vallenar svarade sjukhuset och informerade om att de fortfarande har kliniska journaler från 1960 och framöver. Därför kan den som är berörd vända sig direkt dit med sin ansökan och sitt skatteregistreringsnummer. Om det således finns någon som eventuellt är intresserad kan han/hon be att få uppgifterna.

Beträffande hälsovårdsdistriktet Viña del Mar finns endast en del av journalerna på sjukhusen i Quillota och i Quilpué tillgängliga. Likaså finns bara en del av liggarna över förlossningar och aborter tillgängliga. I detta fall skulle man kunna vända sig dit med sina uppgifter och även begära ut uppgifter för att se om de finns.

På sjukhuset i Cabildo finns varken kliniska journaler eller register tillgängliga eftersom dessa händelser sällan inträffar.

När det gäller sjukhuset Gustavo Fricke informerade man endast om aktuella protokoll och uppgav att man inte hade information från de år som efterfrågades, flera fall från de åren har begärts.

Beträffande hälsodistriktet Valparaíso- San Antonio uppger de vid sjukhuset Carlos van Buren att registren i det kliniska arkivet vid sjukhuset Enrique Deformes, ett av de sjukhus som nämndes, gallrades med anledning av en föreskrift. Därför har man för närvarande tillgång till journaler från 1970. De uppger också att det inte finns register från 1960-talet och endast delvis från 1970-talet. Denna information finns i den tjänsteskrivelse som skickades till Kommissionen.

När det gäller sjukhuset Claudio Vicuña har de tillgång till journaler om man begär dem från arkivet. För att undvika besvär kan man också göra det via dem.

I hälsodistriktet Aconcauga finns sjukhuset San Juan de Dios, de los Andes. Enligt rapporten från chefen för SOME [*Administrativ enhet Ö.a.*] har de kvar gällande aktiva journaler under 5 år, passiva som inte har haft anteckningar på mellan 5 och 15 år flyttas till ett arkiv i källaren och efter 15 år gallras de. De senaste journalerna gallrades i april år 2017 och det finns gallringsprotokoll.

På sjukhuset San Camilo i San Felipe har de inga register eftersom fallen är så gamla.

I norra distriktet har sjukhuset San José inte heller register på grund av att uppgifterna är gamla.

Det finns mer information men hon föredrar att lämna över den till er så att hon kan fortsätta presentationen.

Det sista diapositivet berör hälsovårdsdistriktens svar på den sekretessbelagda tjänsteskrivelsen. Med anledning av detta tar man upp om man inte borde organisera arbetssättet tvärasektoriellt. Det skulle huvudsakligen omfatta Hälsovårdsministeriet, Folkbokföringsregistret och, om så behövs, kriminalpolisen. På så sätt skulle informationen belysas från tre perspektiv.

Vad som fortfarande inte är hanterat är handläggningen av enskilda personers ansökningar.

Därpå visar hon sina kontaktuppgifter, sin adress, sin anknytning och sitt telefonnummer.

Doktor **Jorge Alfredo Donoso Barros** är sedan år 2013 direktör för regionsjukhuset i Talca. Han säger att han är från Talca och har arbetat i staden där han föddes i 42 år. Han var bara borta därifrån under den period då han specialiserade sig.

Det är första gången han ställs inför ett sådant problem och att han måste erkänna att han är påverkad av de deklARATIONER han har hört. Han kände inte till att detta problem var så omfattande. Han har hört lite om det eftersom det i Talca bara har kommit in tre anmälningar: en från en pojke vars ålder stämmer med de åldrar man har talat om här. Han kom och bad om kliniska bakgrundsuppgifter för få veta historien bakom sin födelse. Han hade adopterats och trodde att processen hade varit irreguljär. Han sökte efter information men hittade inget. Hur långt sökte han? Det har han inte klart för sig eftersom han fått denna information helt nyligen.

Det finns andra fall som inte är från den perioden utan från 90-talet. Det handlar om en anklagelse. De två förfrågningarna om information kom från domstolar. Det vill säga, man driver en rättslig process för att utreda dessa fall.

På sjukhuset har vi samma problem som doktorn nämnde. De kliniska journalerna är reella och trovärdiga dokument för varje patient som har sökt på sjukhuset. De gallras efter femton år. Detta är en högst olycklig åtgärd när det gäller den här situationen men den är väldigt nödvändig eftersom det inte finns plats någonstans för arkiven. Regionsjukhuset i Talca har två salar som denna fulla med kliniska journaler och det finns inte utrymme för fler. Detta ger upphov till många problem. Därför frågar han sig varför det inte finns ett IT-system.....

....för sjukhusen som tillåter att man samlar denna information i en stor databas som skulle kunna binda samman ett sjukhus med andra sjukhus eller med den övriga världen.

Eftersom det inte finns sådana planer föreställer han sig att detta torde vara mycket kostsamt. Jo, man tittar på ett mycket bra och revolutionärt system som kallas "hospital digital" [*digitala sjukhus*], men det kommer inte att lösa denna typ av problem.

Han hävdar att till råga på allt rasade år 2010 en del av sjukhuset ihop och av säkerhetsskäl förbjöd man alla människor att gå in. När sådana situationer uppstår förbjuder man tillträde men i allmänhet kommer det ändå in personer som inte får komma in.

Han tror också att om det hade funnits information torde den vara borttagen för ett bra tag sedan eftersom det var många som var intresserade av detta. Men han har uppmärksammat att det har funnits personer som visst har hittat sina respektive biologiska mödrar. En intressant fråga är hur de bar sig åt. Så klart verifierade de med DNA men för att nå ända dit måste de ha gått långt i sitt sökande.

Utredningen måste göra så professionell som möjligt. Något som rättsväsendet borde göra något åt. Domstolarna har redskap för att undersöka detaljerna. Om det inte finns specialistutredare kan denna Kommission inte nå samma resultat som ett bra polisteam som kan förmoda undersöker all information in i sista detalj.

Det är förbjudet för sjukhusen att lämna ut klinisk historik till andra personer än patienten eftersom detta anses vara känsliga uppgifter. De som är intresserade begär således uppgifterna via domstol. För att få ut de känsliga uppgifterna räcker det med att de lämnar in en ansökan.

Sjukhuset har sökt fram all information man har tillgång till. Det är väldigt lite eftersom en del gick förlorad år 2010 på grund av en översvämning. En grupp personer räddade ett antal arkiv då man tyckte att detta var som arvegods. Registren över avlidna klarade sig eftersom de hade hårda pärmar. Dessa arkiv innehåller information från 1991 till 2014, men det är inte detta ni söker.

Det finns ett register med statistik från förlossningskliniken i vilket alla som fötts på sjukhuset är registrerade. Det är inte ett komplett register men det innehåller ett avsevärt antal sidor. I vilket fall kommer han att lämna ut det till er. Dateringen är detaljerad men den utgår från 1981 och ni bad om information fram till år 2010. Detta innebär att det finns delar och han tror att en skicklig utredare som vet att knyta ihop trådarna på ett bra sätt och som tar saken på allvar skulle kunna nå resultat. Detta eftersom det har hänt att patienter som praktiskt taget nekades information faktiskt har nått fram till ett definitivt resultat.

Det går att utreda detta men man måste ta på sig mycket ansvar eftersom vi talar om 20.000 fall. Man kan inte ens föreställa sig att man upplever ett scenario med denna karaktär. Han finner det ofattbart att man först nu utreder detta. Omständigheterna är sådan att det hade varit mycket enklare om man gjort det för 10 år sedan och ännu enklare om man gjort det för 20 år sedan. Således måste utredningen,.....

.....innan de sista dokumenten försvinner, vara professionell, uttömmande och hanterad av personer som är experter på denna typ av utredningar.

Han ser att Andra kammaren är mycket väl insatt men såsom en överordnad instans som bevakar de resultat specialisterna får fram.

De har all denna information som de kan överlämna till Kommissionen. Han har en förteckning över alla läkare som har arbetat på sjukhuset under den efterfrågade tidsperioden. Deras specialiteter är noterade så att ni kan fråga efter information om vilka som arbetade på Förlossningen, Neonatologin, Anatomisk patologi ect. Dessutom finns de där registren över dödsfall på sjukhuset samt de över födelser på förlossningskliniken. Alla är inte med eftersom man säger att det handlar om 20.000, de säger att det skulle vara mer än 1000 och då de säger att Talca har rekordmånga skulle det kunna var 2000 fall som är berörda. Han tror inte att ni kommer att kunna få information om alla de 2000 men om många av dem.

Nåväl, hur ska man kunna hitta den här informationen? Han bedömer att det är ett högspecialiserat ämne. De som utreder måste vara specialister på utredningar av denna sorts situationer och de bör ha gjort sådana utredningar många gånger.

Sjukhuset är helt och hållet villigt att medverka. Ingen tror att det på sjukhuset just nu skulle kunna finnas någon som försvarar denna situation. Han säger att han inte kände till vilken omfattning detta hade. Han kände bara till de fall som han råkat vara delaktig i eftersom det kom förfrågan om information från domstolarna och då fick han veta vad det handlade om. Visst, det var två fall, men om det är tusentals förändras sakens natur och alla måste samarbeta för att nå framsteg. Han tror inte att det finns någon person som skulle ha sagt att det [*Här borde det stå "no", dvs "inte" om det ska vara logiskt. Ö.a.*] rör sig om bedrägeri. Användandet av de nyfödda barnens dokumentation är ett bedrägeri, att det dessutom handlar om personer är ett bedrägeri, och det finns anledning att tro att det har begåtts ett brott. Således är det svårt att tänka sig att det finns någon som är intresserad av att denna sak inte kommer fram och av att man inte får veta hela sanningen.

Dokumentationen finns här och ni är välkomna.... Nåväl, han tror att hjälp från domstolarna kommer att underlätta det hela eftersom man inte nekar domstolar någon sorts information. Vad man behöver är bakgrundsuppgifter och sin historia. Vad som slog honom var att ingen av de direktörer som konsulterades tidigare betraktade detta tema som grundläggande eller ett tema som var viktigt att hantera. Alla kände till den oro som väckts, men när det handlar om tusentals personer så förvandlas detta till en utomordentligt allvarlig situation.

Susana Tonda, direktör för Nationella myndigheten för barn- och unga, påpekar att hon djupt beklagar det som de personer som vittnat måste gå igenom och har lidit av i många år. De har sannerligen upplevt oerhört smärtsamma perioder. Den här Kommissionen bildades med tanke på att hjälpa dem att finna information och få kunskap om sitt ursprung.

Hon understryker att hon representerar Nationella myndigheten för barn och unga, en myndighet som under vissa perioder inte har hjälpt till tillräckligt. Hon beklagade det djupt och, oberoende av att de ska tala om det som hänt under alla dessa årtionden, ber hon om ursäkt för den saken.

Nationella myndigheten för barn och unga har från ett visst datum uppdraget att driva adoptionsprocesser. Adoption ska förstås som en åtgärd som återger rättigheter och vars syfte är att vaka över barnets bästa. Den utgör ett skydd för barnets rätt att leva och utvecklas inom en familj som erbjuder det tillgivenhet och som ger det den omsorg som är nödvändig för att tillfredsställa såväl dess andliga som materiella behov. När dess ursprungsfamilj inte kan erbjuda detta får barnet status som son eller dotter. Detta står i den nu gällande lagen nummer 19.620 som trädde i kraft år 1999.

Det är emellertid intressant att känna till hur lagstiftningen avseende adoption har utvecklats i Chile. Man kan på sätt och vis fastställa att det finns tre stora perioder:

Den första perioden är tiden före år 1988. År 1934 antas den första adoptionslagen som introducerar den "klassiska" eller "avtalade" adoptionen. Den gav status som son eller dotter till det adopterade barnet utan att dess anknytning till ursprunget bröts och därför fanns inga förbehåll. Informationen fanns de facto kvar i liggarna och de aktörer som var inblandade var endast domstolarna och Notarius Publicus.

På den tiden fanns lag nummer 7.613 från 1943 som ersatte den tidigare lagen nummer 5.343. Den innebar förbättringar vad gäller struktur och metoder men rättsfiguren var densamma. De hör således till samma tidsperiod.

År 1965 kommer lag nummer 16.346 som införlivar begreppet "legalisering av adoption". I den fastställdes sonens/dotterns civilstatus och banden till ursprunget bröts. Först 1965 bröts banden till ursprunget och man antog principen om sekretess vid adoption, något som är högst relevant för det som ni talar om. Detta eftersom det i och med denna lag beordrades att bakgrundsuppgifter som skulle kunna knyta den adopterade till hans/hennes ursprungliga härkomst ska förstöras. Det gjorde att de var omöjligt att söka efter uppgifter om ursprunget för så vitt de inte hade blivit kvar någonstans. Om man följt lagen ska de emellertid ha förstörts. De aktörer som under denna period var inblandade var domstolarna för barn och unga samt Myndigheten för folkbokföring och identifikation.

Inom ramen för de administrativa regler som rådde fick uppgifter om adoption inte lämnas ut till något annat av statsförvaltningens organ. Men det dök upp många privata institutioner som på olika sätt arbetade med adoptionsfrågor. Således kom under denna tid allt fler individer att delta i adoptionsprocesserna, bland annat socialsekreterare, advokater, läkare, barnmorskor, präster.

Det är denna period som domare Carroza framför allt har undersökt och som majoriteten känner till även om det inte är den enda period då oegentliga adoptioner förekommit, innan 1988 alltså.

Den andra perioden är den mellan 1988 och 1999. Under den perioden stiftas lag nummer 18.703 som ersätter lag nummer 16.346 och som reglerar tre begrepp:

- Svag adoption som inte innebar civilstatus och som upphörde när den adopterade blev myndig. Det var en sorts skyddsåtgärd som bara gällde till dess barnet fyllt 18 år.

- Stark adoption som innebar civilstatus och bröt anknytningen till den adopterades ursprung. Man ändrade principen om sekretess till en princip om förbehåll, en mycket bra åtgärd. Bakgrundsuppgifterna bevarades av Folkbokföringsregistret. Man började vidta de första åtgärderna från Sökandet efter ursprunget.

Man reglerade även förfarandet när barn reser utomlands för att adopteras. Adoptionen gjordes i utlandet, i Chile fanns den ursprungliga identiteten kvar. Det vill säga, den underåriga reste inte ut ur Chile som adopterad utan adoptionen gjordes utomlands. Så länge den inte erkändes av staten var den chilenska konsuls enda uppgift att bevaka att adoptionen genomfördes samt att han/hon skulle skicka en kopia. Via Utrikesministeriet informerade konsulaten i nära 500 fall om att barnet hade blivit adopterat utomlands. I praktiken adopterades emellertid ett enormt stort antal barn som utomlands. De här barnen har dubbla identiteter. Det vill säga, i Chile är de chilensare och existerar som sådana men utomlands har de en annan identitet. De här barnen har inte en enda identitet, något som är ett mycket allvarligt problem för dem.

För första gången klassificeras brott med anknytning till adoption så som att avslöja sekretessbelagda uppgifter och att på ett bedrägligt sätt överlämna barn för adoption.

Andra aktörer börjar bli inblandade, till exempel barn- och ungdomsdomstolarna, Sename som får en viss roll och vissa funktioner, Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten, utrikesministeriet via konsulaten. Civilsamhällets och enskilda individers deltagande fortsätter som under den föregående perioden men det är bättre reglerat. Tidigare var det inte alls reglerat.

Lag nummer 7.613 från 1943 gäller fortfarande eftersom den tillåter att vuxna adopteras. Den är emellertid endast giltig i detta avseende.

År 1990 ratificerar Chile Barnkonventionen.

När det gäller den administrativa ramen övervägdes i lag nummer 18.703 Senames deltagande men endast i den process då barnet lämnar landet för att bli adopterat.

På den tiden skulle myndigheten ta emot ansökningar från de som var intresserade av att resa ut med barn i syfte att adoptera dem samt skicka dem till behörig domstol.

År 1990 började Sename vidta några åtgärder. De facto övertog man förvaltningen av Casa Nacional del Niño [*Nationella barnhemmet*] som tidigare var en stiftelse, dvs en privat inrättning.

För det andra bildades Nationella adoptionsenheten för att utföra de uppgifter lagen ålagt dem när det gäller barns utresa ur landet och för det tredje inför man ett program för att främja adoption inom landet. Man skapade adoptionsenheter för detta i några av landets regioner. De största regionerna var Valparaíso, BioBío och Metropolitana [*Metropolitana=Huvudstadsregionen. Ö.a.*].

Sename består av en nationell ledning och regionala enheter.

År 1990 börjar Nationella adoptionsenheten på eget initiativ att manuellt föra in vissa uppgifter i registerliggare. Det fanns inget lagstadgat krav att göra så. Detta register fanns inte tidigare, på Nationella barnhemmet fanns vissa liggare. Även om det inte var lagstadgat så fanns det i vissa fall register.

År 1995 inleds åtgärder riktade mot personer med chilenskt ursprung som adopterats utomlands och som söker sitt ursprung.

Allt som man har från 1988 till 1999 håller man på att digitalisera även om informationen eventuellt inte är fullständig, i några fall har den brunnit upp, och i andra fall har den blötts ner. Men allt som finns mellan 1988 och 1999 digitaliseras. Domare Carroza känner till denna information och för att underlätta digitaliserar man den. Domare Carroza har även de liggare som finns vid Nationella barnhemmet. Man tror att det är mindre än vad som fanns men något finns det. Det finns förvisso viss information i anknytning till detta och uppenbarligen är det manuella liggare. Det finns inte digitaliserad och systematiserad information, men det finns något och det är detta man arbetar med.

År 1995 uppstod oro och det kom förfrågningar från några internationella organ. Då vidtog man några punktåtgärder angående sökandet efter sitt ursprung men ännu finns det inget program i detta avseende utan endast punktåtgärder.

Den tredje perioden omfattar från 1999 till idag. Dess ramar är lag nummer 19.620 från 1999 och dess nu gällande föreskrifter som godkändes av Justitieministeriet i förordning 944 från 1999. Under denna period ägnar man sig åt att skapa en enhetlig modell för adoption som upprättar ett släktband. Man skiljer definitivt mellan nationell och internationell adoption. Den är nationell om båda adoptanterna har sin hemvist i Chile och internationell om makarna har sin hemvist utomlands och adoptionen genomförs i Chile innan barnet reser ut ur landet.

Man beaktar två specifika förfaranden: den ena är innan adoptionen och syftar till att förklara barnet aktuellt för adoption och det andra är själva den adoptionsprocess som ni känner till och som ni på senaste tiden blivit än mer bekanta med.

Sename har skyldighet att föra de nationella registren över barn som är aktuella för adoption och dessutom att föra register över de personer som gått igenom processen och anses vara lämpliga som eventuella adoptanter. Ni har hört att det för närvarande finns ungefär 100 barn som är aktuella för adoption och 600 möjliga adoptanter.

Adoptionsprogrammet skapades som ett program med praktiska riktlinjer som enbart kan verkställas av Sename och av de organisationer.....

.....som samarbetar med och är auktoriserade av Sename. Adoption kan inte handläggas av organisationer som inte är officiellt auktoriserade.

Bland de krav som fastställs för adoption är ett krav att de personer som är intresserade ska godkännas såsom lämpliga och att de ska gå igenom en bedömnings- och godkännandeprocess för att bli registrerade som möjliga adoptanter i respektive databas.

Sename ges befogenhet att ingripa i frågor som har att göra med sökandet efter ursprunget. Det är viktigt att vara medveten om att Sename kan ge stöd till de personerna.

För närvarande handlägger Riksdagen en revision av adoptionslagen med anledning av att stödet i fråga borde vara en skyldighet. Fram till idag har innebär uppdraget endast att man har befogenhet att ge stöd och rådgivning i processen. I grund och botten handlar det om att "hjälpa till" eftersom Sename inte har uppgifterna, de finns hos domstolarna och Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten. Sename kan således hjälpa till att söka personers ursprung.

I denna lag bibehåller man tydligt principen om sekretess vid adoption och vidgar den adopterades tillgång till den fullständiga adoptionsakten efter domstolsbeslut. Det är alltså så att den som begär att akten ska visas och överlämnas är barn- och ungdomsdomstolarna.

De aktörer som är inblandade är flera: Sename, de organisationer som är auktoriserade för att bedriva adoptionsprogram, Familje- barn- och ungdomsdomstolarna samt Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten som har bakgrundsuppgifterna.

Sedan 1990 finns även barnkonventionen och konventionen om skydd av barn och samarbete vid internationella adoptioner som ratificerades år 1999, känd som Haag-konventionen.

Det är viktigt att vara medveten om att den gällande regleringen av rätten att lära känna sitt ursprung tas upp i olika lagar. Den första är den som alla känner till, artikel 8 i Barnkonventionen som Chile ratificerade år 1990. De fastställer tydligt barnets rätt att bevara sin identitet. Detta vill säga att han/hon har en ursprunglig identitet och full rätt att bevara och lära känna den.

Angående information om det adopterade barnets ursprung garanterar artikel 30 i Haag-konventionen från 1999 att den bevaras och att han/hon får tillgång till den, till föräldrarnas identitet och till den medicinska historiken om landets lag så tillåter.

Haag-konventionen fastställer att detta är underställt varje enskilt lands lagstiftning men i allmänna termer rekommenderas att denna regel ska finnas.

Lag nummer 19.620 från 1999 som anger lagregler avseende adoption av underåriga säger följande i artikel 27: Kopior av domen eller bakgrunden till adoptionen kan endast göras genom domstolsbeslut, på begäran av den adopterade, adoptanterna eller dessas anhöriga i rakt upp- eller nedstigande led. Om de som lämnar in en begäran inte är adoptanterna medges det inte innan dessa har kallats för så vitt det inte kan styrkas att de har avlidit.

Detta är vad som står i den gällande lagen men Riksdagen handlägger ändringar i frågan.

På så sätt kan den som är intresserad och myndig med full rättskapacitet och med en bakgrund som tillåter honom/henne att tro att han/hon är adopterad personligen vända sig till Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten för att be om information om sin härkomst.

Detta oavsett domstolsbeslutet, något som innebär att vilken vuxen person som helst redan innan domstolsbeslut kan vända sig till Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten och få information om sin härkomst i syfte att få veta om han/hon är adopterad eller inte.

Senare kan man vid domstolen ansöka om att bakgrundsuppgifterna tas fram ur arkivet och lämnas ut, antingen direkt eller till ett organ som Sename eller direkt till en advokat eller en advokat som man anlitat.

Föreskrifterna i lag 19.620 säger i 3e artikeln: Nationella barn- och ungdomsmyndighetens adoptionsenheter och de organisationer som är auktoriserade kan erbjuda rådgivning och stöd till den adopterade, adoptanterna och anhöriga i rakt upp- och nedstigande led som önskar inleda en process för att söka sitt ursprung.

Vad beträffar de personer som önskar få information om sin adoption i kraft av bestämmelserna i artikel 27 i lag nummer 19.620 och får tillåtelse till detta genom domstolsbeslut kan få rådgivning vid Sename eller av en auktoriserad organisation som har deltagit i adoptionsprocessen när det gäller att undvika att det uppstår känslomässiga konflikter eller att minimera dessas påverkan. Detta avser även samverkan när det gäller att återse familjen under förutsättning att man respekterar dennas rätt till integritet.

Det finns här olika åsikter om vad som bör hända efteråt, det vill säga om hur man ska ordna processen när det gäller att återse eller inte återse ursprungsfamiljen.

Några av punktgärderna i programmet Sökandet efter ursprunget inleddes år 1995 på begäran av chilenska personer som adopterats utomlands.

Som ni har sagt så finns det i Europa ett avsevärt antal barn som har "adopterats" under 1970- och 80-talet. Undan för undan kom fler personer inom landet att omfattas men i början omfattades enbart internationella fall.

År 2000, när lag 19.620 trädde i kraft, fokuserade Sename på och organiserade dessa åtgärder utifrån erfarenheterna från 1995. Man tog fram programmet Sökandet efter ursprunget, som några ser som ett delprogram eftersom det är en del av adoptionsprogrammet.

På den tiden registrerades alla uppgifter manuellt. I några fall finns de och det finns sådant man söker, men det är möjligt att mycket av de enskilda uppgifterna inte finns.

Nyligen, år 2007, tog man fram de första praktiska riktlinjerna för programmet Sökandet efter ursprunget och man införde ett IT-system som enbart användes av myndigheten, men det är inte så bra eftersom de personer som befinner sig här har sagt att det är mycket svårt att använda.

År 2014 decentraliserade man frågan till regionala enheter så att de skulle kunna vara behjälpliga i sökandet efter ursprunget. Detta eftersom adoption i Chile är decentraliserad till regionala enheter. Den nationella verksamheten har endast kvar de internationella ärendena. De nationella ärendena ankommer på de regionala verksamheterna.

Syftet med detta program var att erbjuda ett helhetsstöd med tvärsamverkan. Hon upprepar att detta inte är något lagkrav, men myndigheten föreslog det. Man kan inte säga att man har föreslagit det och gjort det bra, men man har tagit upp förslaget som en målsättning. Det bidrar till mer kunskap om de adopterade personernas livshistoria och garanterar därmed att de kan utöva rätten till sin identitet.

Hon föreställer sig att alla de personer som befinner sig här vore glada över att se denna målsättning uppfylld eftersom det är detta man efterfrågar. Men det finns två styrande principer i det förslag myndigheten tog fram. Den första är den adopterades rätt att lära känna sin historia före adoptionen och sedan respekten för föräldrarnas integritet och vilja när det gäller att etablera kontakt och ordna eller inte ordna ett möte.

Det gäller mötet eller den särskilda informationen fastställd i lag nummer 19.628 om skydd för privatlivet samt artikel 3 i föreskrifterna, som hon läste upp för er tidigare, som ställer krav på att man måste ha föräldrarnas godkännande och av någon orsak raderades viss information, något som vi ska tala om längre fram.

Denna process beskrivs särskilt i det flödesdiagram över programmet Sökandet efter ursprunget från 2018 som är det som borde gälla idag. På bilden som visades ser man det i väldigt liten skala men några rader lästes upp och det delades ut i utskrift vid sammanträdet slut.

Först kommer inskrivningen som enligt förslaget görs via dator; välkomstbrevet, motiveringsblanketten där man frågar den sökande varför han/hon vill lära känna sin identitet; den tid fallet tar beroende på om det är på nationell eller regional nivå samt den förfrågan om släktskap som Barn- och ungdomsmyndigheten gör till Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten. Detta senare skulle intressenten kunna göra direkt, men det är myndigheten som gör det.

Om släktskapet är genom adoption fortsätter processen. Om det inte är så hänvisas till domare Carroza eftersom man, om det inte handlar om adoption, omedelbart noterar att antingen har sökanden misstagit sig eller så finns det något speciellt som måste utredas. Om så är fallet är de beroende av domare Carroza.

Om släktskapet är genom adoption fortsätter processen. I så fall ges sökanden bistånd av en advokat från myndigheten för att vända sig till domstol och ansöka om att akten ska tas fram ur arkivet. Om tidsfristerna håller ska detta ske inom högst 200 dagar. Men lyssnar man på dem som vittnat om att tidsfristerna aldrig har fungerat så sker detta aldrig i praktiken. Men om saken fungerar har domstolen 60 dagar på sig. Ansökan om att ta fram akten från arkivet bör ta 15 dagar och domstolen bör ha ungefär 60 dagar på sig. Om akten tas fram ur arkivet överlämnar domstolen en kopia av den som granskas och läses vid Sename tillsammans med intressenterna. Men man måste vara medveten om att man måste tänka över hur detta ska göras i framtiden eftersom det är intressenten som äger akten, inte Sename. Det vill säga, akten tillhör den person som gjort ansökan. Myndigheten kan emellertid ge råd om hur man ska fortsätta. Men när akten läses och överlämnas är vissa uppgifter överstrukna. I själva verket är frågan om vem som äger akten diskutabel.

I den stunden inleds sökandet efter den biologiska familjen med hembesök och med att förbereda familjen. Vad händer om det uppstår speciella situationer, om personen inte vill, om modern avlidit ect.?

Förslaget är teoretiskt; det finns inte i praktiken. Alla etapper är inte officiella och man lämnar inte heller ut information via en fastställd kanal. Det förekommer mejlkonversationer, telefonsamtal och möten men varje etapp är inte officiell och därför står ord mot ord när det gäller huruvida informationen har lämnats ut eller inte.

Om ni ser på programmet Sökandet efter ursprunget under åren 2010 till 2018 ser ni att det finns 2.206 ansökningar om att söka efter ursprunget registrerade. 1.763 är nationella och 443 internationella.

Så här ser utveckling ut på ett ungefär. Ni kan se hur antalet ökar mer under vissa perioder än under andra. Det har att göra med vissa symboliska fall. Under några år finns det inga registreringar. Faktum är att bakåt i tiden finns det väldigt få registreringar, de som finns är närmast sporadiska.

Av dessa 2.206 fall är 21 procent fortfarande under handläggning. Det är endast 6 procent som avslutats med att bakgrundsuppgifterna lämnats ut och akten har tagits fram ur arkivet. I 5 procent slutade sedan sökningen med ett positivt resultat. I 10 procent av fallen blev det ett negativt resultat vad gäller möte eller kontakt med ursprungsfamiljen. I 3 procent visade det sig att intressenten inte var släkt – det är sådana fall som hänvisas till domare Carroza. I 8 procent har utredningen avslutats eftersom det var omöjligt att söka efter ursprungsfamiljen då man antingen saknade information om adress eller andra personliga uppgifter eller då uppgifterna inte var kompletta. I 17 procent av fallen avslutades utredningen eftersom intressenten inte längre vill fortsätta sökandet. I 31 procent avslutades utredningen eftersom personen inte svarade efter att ha registrerat sig i systemet. Man beaktar även sökanden som uppger att de inte har kontaktats.

Det som visades under sammanträdet den 18 mars 2019 gäller förfrågningar.

Vad gäller förfrågningarna och de problem som föreningen nämnt ska de beaktas var och en för sig. Det är emellertid viktigt att påpeka att man förbättrar systemet och processerna i programmet Sökandet efter ursprunget. Man har märkt att det till och med finns ganska många fler problem än de som föreningen Hijos y Madres del Silencio har nämnt här. Det innebär att det finns mycket som behöver förbättras ur administrativt, även om inte ur juridiskt, perspektiv.

Föreningen tog till exempel upp att inskrivnings- och ansökningssystemen inte fungerade och att alla inte har Internet Explorer 8.

Vad gäller detta har man faktiskt inte bara problem med Sökandet efter sitt ursprungs datasystem utan med hela adoptionssystemet. Man hoppas emellertid att det i juni 2019 kommer att finnas ett nytt integrerat IT-system för adoptioner. Det kommer att omfatta programmet Sökandet efter ursprunget och en mjukvara som kan göra multisökningar som ska ersätta Internet Explorer som inte fungerar bra.

De medger absolut den kritik de fick under sammanträdet den 18 mars, nämligen att det första brev som skickas med ansökan till delprogrammet i fråga många gånger inte besvaras. De skäms men är tvungna att medge att under 2016 fick de byta ut adressen busqueda.origenes@sename.cl eftersom den inte fungerade. Det blev många klagomål och man började vända sig till den ansvariga för programmet, Pablina Méndez vid Sename för att kunna få mer adekvata svar. Några personer lyckades få kontakt med henne, andra lyckades inte. Här finns således en allvarlig brist.

Man tog också upp att tjänstemännen i delprogrammet inte respekterar adoptanternas privatliv. Detta eftersom det är ett krav att man fyller i motivationsblanketten som innehåller frågor som några skulle kunna anse inkräktar på deras privatliv. Men gör man det inte så avbryts processen.

För att erbjuda rådgivning och stöd såväl till den adopterade som till adoptanterna och anhöriga i rakt upp- och nedstigande led finns det psykologer och socialsekreterare som kan ge stöd till personer när det gäller denna blankett. Senames syfte är att ge rådgivning till adoptanter och adopterade på detta område. Målet är bakgrundsuppgifterna ska kunna stödja den psykosociala processen via en blankett. Men man håller på att utreda om detta krav nödvändigtvis måste vara obligatoriskt eller om det kan vara frivilligt.

Delprogrammet har inte ett officiellt start- eller slutdatum. Det har ett startdatum när bakgrundsuppgifterna inkommer, men som man påpekar så är de olika datumen inte officiella. Det finns inte heller officiella former för hur man ska upplysa om datum för och orsaken till att processen avslutas.

Det är alltså faktiskt så att de finns personer som med rätta tar upp att de här datumen inte finns. Därför ser man över processen och datumen.

Akten lämnas ut med uppgifter om den biologiska moderns namn, troligen inte det fullständiga namnet, och i en del fall lämnas den ut med efternamnen överstrukna alternativt lämnas inte namnet ut.

Det förklarades tidigare att man gör så då man tillämpar lag nummer 19.628 om skydd för personers privatliv. Här måste man göra en juridisk analys för att hur man kan gå till väga och hur man framöver ska kunna hantera detta.

Om det visar sig att modern har avlidit meddelar man inte resten av den adopterades biologiska familj. Om den biologiska modern har avlidit informerar man den sökande att hon avlidit och man frågar om han/hon vill fortsätta med processen. I många fall har man fortsatt.

De ska undersöka om det finns några fall där denna fråga inte tagits upp och de kan inte heller garantera att man gjort så i alla fallen eftersom de olika etapperna inte varit helt officiella. Kommunikationen sker dessutom per telefon och person till person och då finns det igen inget som styrker att det faktiskt informerades om saken.

Kommissarien **Fernando Hernández** från Chile kriminalpolis säger att utredningen inleddes år 2014 när han arbetade inom brigaden för utredning av brott mot mänskliga rättigheter. Närmare bestämt arbetade han i den grupp som bistod domare Carroza. Då fick han ansvar för att utreda ett antal fall gällande anmälningar som berörde händelser som föreföll handla om egenmäktighet med barn vid offentliga sjukhus och några privata kliniker. Anmälningarna berörde huvudsakligen sjukhuset Barros Luco, San Borja Arriaran, J.J. Aguirre, den nedstängda kliniken Carolina Freire och kliniken Lira.

Han framhåller att de anmälningar som kvinnorna lämnade in var mot läkare, barnmorskor, socialsekreterare, kyrkliga personer och i allmänhet mot personer i civilsamhället. Det var svårt att avgöra hur man skulle ta i tu med utredningen. Man visste inte vilka frågor man skulle ställa eftersom det inte fanns protokoll. Tillsammans med Roberto, som då var gruppchef, lämnade han fallen avseende mänskliga rättigheter för att helt och hållet ägna sig åt detta och för att på så sätt få en allmän insikt i denna fråga.

Det första de gjorde var att skicka tjänstemeddelanden direkt från brigaden till sjukhusen. De begärde allmänt all information med anknytning till anmälarna, till exempel dokumentation och de omtalade kliniska journalerna som har nämnts i Kommissionen.

Det första åtgärderna bestod i att man frågade Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten om de här underåriga hade registrerats. Det varierade, i några fall var de registrerade men de var inte registrerade som avlidna. I andra fall.....

.....var de inte registrerade och således hade de aldrig varit införda i systemet. Då började de att stöta på de första problemen.

Tiden gick och man fick de första svaren på frågorna i tjänsteskrivelserna, men sjukhuset sade att de inte hade någon information och lämnade bakgrundsuppgifter som till exempel hur dags patienten lades in, läkarens namn och att bebisen hade fötts men specificerade inte om den fötts levande eller död. Svårigheten låg i att överföra vårdinrättningens svar från polisrapporten till domaren.

Det är därför de vid något tillfälle ber domare Carroza att godkänna att de personligen går till sjukhusen. De började med Förlossningen, Anatomisk patologi och Pediatri. De konstaterade att det finns bakgrundsuppgifter, de hittar liggare och blanketter avseende förlossningar men de hittar inte läkarjournaler. På Anatomisk patologi hittar de rapporter från obduktioner men när det gäller pediatri eller barn inlagda på sjukhuset hittar de nästan ingenting.

Det här är förteckningen på de anmälningar som gjordes under perioden 2014 – 2015.

Under den perioden kom det samtidigt in anmälningar som utreddes av åklagarmyndigheten, men de berörde oegentliga adoptioner.

På den tiden fanns det personal vid vår egen enhet som gjorde utredningar men han tror att åklagarmyndigheten sedan förklarade att den inte var behörig och saken med de oegentliga adoptionerna övergick till domstol nummer 34 för brottmål.

På den tredje bilden i presentationen kan ni se de sjukhus som var aktuella under den tiden, mellan 2014 och 2015, och vid vilka man fall för fall, han upprepar falla för fall, försökte få fram information. Varför tar han upp detta? Jo, eftersom det fanns information om vissa personer. De lyckades fastställa att det fanns liggare men dessa hade ingen anknytning till de anmälningar man utredde och innehöll inte heller de bakgrundsuppgifter man letade efter.

De fråga som ställdes vid den tiden var: Vad hände med de övriga liggarna över förlossningar eller med uppgifterna i journalerna? Svaret blev: "Det är ingen som vet." Han kommenterar att de sade: "Vi flyttade, eller ett vattenrör gick sönder, de gick förlorade vad vet jag och uppgifterna har förstörts."

Med detta i bakgrunden begärde man en order för att gå in och genomsöka den tidigare förlossningskliniken vid sjukhuset Barros Luco i syfte att säkra den information man hade fått. Man bildade ett team på 20 tjänstemän. Eftersom det var nedlagt och de sanitära omständigheterna var i det närmaste obefintliga tog de med sig vad som behövdes och började att söka efter det man begärt ut, dvs liggare och förteckningar över de förlossningar som saknades.

Under denna åtgärd fann man, som ni kan se på fotona i presentationen, förlossningsliggare som ingen visste något om.....

.....vid sjukhuset Barros Lucos administration. De låg övergivna i en källare och han kommer ännu ihåg att de fick användning av dem i ett fall från 1969, dessutom fann de annan information.

De överlämnar detta till säkerhetsenheten vid sjukhusets administration och förlossningsliggarna överlämnas till förlossningsavdelningen så att den skulle kunna ta ansvar för dem. Man fick fram de uppgifter om fallet man behövde och lämnade dem till deras disposition.

Utifrån alla dessa anmälda fall och utifrån att utredningen hade utvecklats vidare och att man nu förstod bättre vad det var som hände gjordes en analys. Alla underlag till dessa dokument var på papper. Han säger att när de med de resurser de hade tog emot en förteckning såg de att det fanns namn som återkom: barnmorskor, läkare och en socialsekreterare.

De började fråga sig vad det var med dem eftersom de inte kände till de blanketter som läkarna använde på 70- och 80-talet. De visste inget om kirurger inom gynekologi, förlossningsläkare, specialister i anatomisk patologi, när man ansåg att det handlade om ett foster, när det var en abort, vem som gav vård vid en extraktion, vad ett kejsarsnitt är. Eller om hur mottagandet är och vad en förlossning innebär.

Man var också tvungen att lära sig deras fackterminologi när de bedömde en nyfödd, vad innebär Apgar. De indicier de fäste mycket vikt vid var de som fanns i förlossningsliggarna. De kunde tillhandahålla mycket information som till exempel journaler, använda vårdplatser, namn vid inskrivning på paviljongen, barnmorskan, hur den nyfödda bedömdes och klassificerades, vad Apgar är, dvs en bedömning barnmorskan gör av barnet efter 3 och 5 minuter beroende på hur det utvecklas.

De började att tala med läkare och frågade efter vilken deras uppgift och överblick var vid en förlossning. De frågade även efter barnmorskans uppgifter inom pediatriken, barnkirurgens uppgifter, efter vad som händer när Apgar är lågt, vad de gjorde i så fall och vilken vård de då borde ge.

Gynekologen sade: "Jag tar emot nyfödda barn men jag lämnar över dem till barnmorskan. Sedan tvättar jag och vårdar kvinnan och fortsättningsvis tar jag inte hand om barnet." Sedan förs barnet över till pediatrika avdelningen där det bedöms av en barnmorska. Om barnet kom med lågt Apgar ansluter en barnläkare. Denne sade " Om barnet kommer med ett lågt Apgar, ett, två eller tre kanske, vidtar man de åtgärder för att återuppliva det man då disponerar över, mer gör man inte."

Några anmälningar avsåg barn som låg i kuvös redan på 80-talet. Han tror att man hade fått kuvöser inom den offentliga vård år 1982. Man uppgav att många dog på grund av infektioner de fått på sjukhuset och de tillfrågades om hur detta kunde hända när barnen låg i kuvös. De svarade att på den tiden arbetade man med vatten i kuvöserna, något som kunde främja tillväxt av mycket livsfarliga svampar och bakterier.

De lyckas fastställa generella mönster och förstå dynamiken. När de hittar dödsfall angivna i folkbokföringsregistret begär de alla dokument som stödjer denna information, dödsbeviset, underskrift från den läkare som intygade, förlossningsintygen, identifiering av vårdpersonalen. De fick också förklarat för sig att det finns skillnader: ibland tas förlossningar om hand av barnmorskor och kirurg kallas in först när det blir en extraktion eller ett kejsarsnitt.

Han frågade varför man gör denna åtskillnad och fick till svar att det berodde på att nativiteten var så hög. Han sade att om han inte minns fel så registrerades drygt 40.000 förlossningar per år vid sjukhuset Barros Luco och att det vid den tiden registrerades ungefär 4.000 till 5.000.

En parameter som man tog tag i var: "Vad händer när man begärt obduktion?" De vände sig till registren och hittade namnet på en läkare som ständigt återkom. De lokaliserade honom och han sade att han på den tiden var nyutexaminerad barnläkare. När han sedan såg statistiken undrade han varför så många barn dog.

Han bad om tillåtelse och med dåvarande direktörens medgivande började han att göra obduktioner och specialiserade sig tillsammans med en läkare från sjukhuset San Salvador. Han förklarade att han emellertid bara gjorde det när han hade tid eftersom han fortsatte att arbeta som barnläkare på förlossningskliniken.

De undersökte också hur barnen skrevs in på sjukhusen på den tiden. På Folkbokföringsbyrån sade de att det fanns en filial på varje sjukhus. På den tiden registrerades de i två liggare, den ena blev kvar på filialen och den andra kom till det allmänna arkivet i Santiago.

Många kvinnor uppgav att det fanns en tredje liggare där man registrerade avlidna barn eller aborter och att den finns i Folkbokföringens arkiv.

Han har försökt att sammanfattningsvis förklara för er hur svårt det var. Eftersom uppgifter saknades visste man inte hur man skulle ta sig an denna problematik.

Det kom fler fall då kvinnor anmälde att de hade lämnat sina barn till barnhem men att dessa blev skickade utomlands och adopterades. I de här fallen upprättade man en anmälan och startade en förundersökning. Och de facto var alla barnen registrerade vid Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten men med förbehåll för att fotot på dem i systemet var ett gammalt foto. Med anledning av detta granskade man det nationella registret vid Nationella ledningen för migration och internationella poliskåren och man kunde visa att dessa barn hade rest ut ur landet. Hur? Det vet man inte eftersom det inte finns dokument eller något annat som kan styrka deras utresa, särskilt i de fall då modern uppgav att hon aldrig hade givit sitt samtycke.

Mellan 2014 och 2015 drog de den slutsatsen att de förts till flygplatsen. De visste att barnen hade rest till vissa länder men hade inte möjlighet att få fram mer information om saken.

Nåväl, det finns också den utredning åklagarmyndigheten bedrev med anledning av de adoptioner som bedömdes som oegentliga och i denna utredning var en del läkare och präster inblandade.

Vad gäller de registreringar de lyckades se så anmälde barnen att deras föräldrar vid något tillfälle hade nämnt att de inte var deras biologiska barn utan adopterade. Det fanns emellertid inte någon anteckning om adoption utan en direkt registrering som biologiska barn. När då barnen själva frågade sina föräldrar efter namnet på det sjukhus där de fötts hade dessa inte någon information. Detta fick dem att uppsöka vissa platser för att sammanträffa med anmälaren i fråga.

De kunde då inte göra mycket och det fanns många frågetecken eftersom det i informationen vid Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten var deras adoptivföräldrar som registrerats direkt.

Den här processen pågick till år 2015. Därefter förflyttades han till en annan tjänst fram till år 2018 då han på beslut av högsta ledningen på nytt skulle börja att arbeta med domare Carroza och det arbetet hade med de oegentliga adoptionerna att göra. Under år 2017 genomfördes ett beslag hos en person som hade ett arkiv över barn som hade skickats ut ur landet. Han säger att han under den första etappen fick veta att barnen hade rest ut ur landet och nu fick han veta hur det gick till.

På grund av att ett stort antal bakgrundsuppgifter hade insamlats hade en socialsekreterare, María Cecilia Erazo, arbetat med domare Carroza, hon var advokat och ad hoc sakkunnig vid domstolen. Hon hade redan gjort sin redovisning och systematiserat all information, underlagen var dessutom på papper.

Kriminalpolisen inleder således ett arbete med analys och inre spaning för att se vad man skulle kunna komma fram till. Man börjar definitivt få fram ett gemensamt mönster: namn, personer, åtgärder, domstolar som godkänt samt inblandade organisationer. Därigenom kunde man slutgiltigt förstå de allmänna dragen beträffande händelserna, något som man inte lyckades med under den första perioden 2014 – 2015.

Ställd inför detta beslutade institutionens ledning att bilda en arbetsgrupp som idag leds av kommissarie Gaeta. Den står till domare Carrozas disposition och ska sedan 2018 arbeta med analys och inre spaning samt överlåta till ett fältteam att intervjua personer, lyssna på den oro som finns, höra hur de opererade och om nödvändigt försöka göra beslag för att på så sätt mata in mer uppgifter i den databas som är den som idag har kunna ge besked.

För att avsluta denna första del av föredragningen så är det slutligen på detta sätt man arbetade med sjukhuset Barros Luco. Det är en förfallen byggnad och ett begränsat antal personer har möjlighet att komma in. Där hittades de arkiv som idag står till sjukhusens disposition.

Vid denna sista husrannsakan vid sjukhuset Barros Luco hittade man till slut förlossningsliggare från 1962, 1968, 1969 och 1971. Alla fanns på epidemiologienheten vid Klinisk forskning och människans reproduktion vid medicinska fakulteten på Campus Sur på Universidad de Chile. Utöver de liggare som nämnts hittade man arkiv som innehöll journaler abort och inflammationer i bäckenet samt resultat från biopsier.

En av de bakgrundsuppgifter som var relevanta vad gäller patologisk anatomi vid sjukhusen var att man inte gjorde åtskillnad mellan biopsier och obduktionsutlåtanden. Detta ändrades från och med 1984 när man gjorde åtskillnad mellan obduktion av vuxna och obduktion av barn. Detta är viktigt eftersom det faktiskt sammanföll med att polisen var där.

Han säger att abortjournalerna har varit problematiska för dem. Han nämnder specifikt att det handlar om att införliva dessa uppgifter i en systematisering, något som är det väsentligaste om man vill påskynda sökandet och handläggningen av domstolarnas förelägganden.

Angående förlossningsliggarna. De är visserligen mycket få men ger bakgrundsuppgifter om läkaren, den personen som behandlades och om barnet föddes i sätesbjudning eller i hjässbjudning, dess Apgar samt klockslag.

Vid några inrättningar finns det mer information och vid andra finns det mindre men den är i vilket fall väsentlig för varje enskilt fall.

Det återstår bara att säga att det här är preliminär information som insamlades mellan 2014 och 2015. Kommissarie Roberto Gaete kommer att berätta för er vad som gjorts från och med 2018 och framöver.

Kommissarie **Roberto Gaete** påpekar att med anledning av det avsevärda antal anmälningar som han hade fått in begärde domare Carroza i början på året att kriminalpolisen skulle bilda en arbetsgrupp som skulle utföra det operativa fältarbetet.

År 2017 beslagtogs de facto mycket information hos socialsekreterare. Idag håller man på att systematisera den och den belyser att de finns ett stort antal personer eller barn som överlämnades för adoption under 60-, 70-, 80- och 90-talen.

Som kommissarie Hernández påpekade så inleddes ett mål med målnummer 1044-2018. Det omfattade ett stort antal anmälningar som gjorts inom landet av mödrar som sökte efter sina barn och av barn som sökte efter sin ursprungsfamilj eller sina biologiska mödrar.

Talan har väckts kontinuerligt och på ett eller annat sätt har de föreningar som är här idag varit företrädare. Dessa har tydligt uttryckt sin avsikt att få fram någon sorts resultat från den utredning som domare Carroza bedriver.

Man arbetar i princip parallellt med två problem. Det ena handlar om att fastställa vilka som är ansvariga för händelserna. Många gånger var statliga tjänstemän inblandade i enskilda händelser. Det andra är mycket relevant för samhället, det handlar nämligen om att kunna fastställa var det barn, som skickades i väg på ett irreguljärt vis, befinner sig. Många gånger skickades det utomlands. Detta för att barnet vid något tillfälle ska kunna återse sin biologiska mor. Det här är de två inriktningar man arbetar efter just nu.

För att uppnå detta har man bildat en specialiserad arbetsgrupp med vissa egenskaper som uteslutande arbetar med detta. Den samarbetar direkt med domaren när det gäller de instruktioner och utredningsorder som härrör från de anmälningar som man arbetar med.

I fältarbetet har man försökt att fokusera på de intervjuer polisen har gjort och på personer som har anknytning till saken. Man har försökt att söka fram mycket av de uppgifter som ännu finns hos socialsekreterare, församlingar, privata inrättningar, Nationella barnhemmet och Sename. Man har arbetat med att sammanställa inhämtade uppgifter som på ett eller annat sätt kan belysa hur adoptionerna handlades och om det fanns någon sorts oegentligheter.

Man bör i detta sammanhang säga att den beräkning som gjordes vid något tillfälle pekade på att det troligtvis, enligt domstolens uppgifter, handlade om 8 tusen fall. Som han förstår det är i dag ungefär hälften av denna information systematiserad, alla uppgifter är inte systematiserade. Man räknar med att det är uppenbart att det bland alla bakgrundsuppgifter som finns hos domstolen troligtvis finns adoptioner som inte är irreguljära. Bland dem kan man uppenbart finna några som till viss mån är legala men i praktiken har man funnit många "oegentligheter".

För att genomföra detta har man delat upp arbetet. Visserligen inleddes händelsemönstret här i Metropolitanaregionen men det upprepades på regionnivå. Huvudsakligen spred det sig söderut till sjätte, sjunde, åttonde, nionde och tionde regionen. Man delade därför upp arbetet för att på ett eller annat sätt kunna närma sig den problematik och de teman som man arbetade med tillsammans med domaren.

I dag har kriminalpolisen direkt fått in 168 anmälningar utöver de som lämnats in till domaren. Så vitt han vet finns det för närvarande ungefär 350 anmälningar.

Man har samordnat arbetet med kriminalinspektörer i hela landet för att på ett eller annat sätt kunna ta emot anmälningar och därmed kunna räkna med.....

.....att få in uppgifter. Teoretiskt sett handlar det om den information man efterfrågar för att kunna genomföra utredningen eftersom många mödrar inte har gjort anmälan då de eventuellt inte kände till att man kan göra det. Några gjorde anmälan innan domaren utnämndes och av dessa blev många kvar hos åklagarmyndigheten där de av någon orsak arkiverades.

Man ordnade dessutom med en postadress för att kunna ta emot information från offren, i detta fall från adopterade barn varav de flesta befinner sig i Europa och Förenta staterna.

Man har dessutom lagt ner arbete på att sprida kännedom om att kriminalpolisen är bekymrad över denna problematik. Därigenom vill man uppmuntra folk att vända sig till våra stationer för att beskriva sin situation eftersom man vid några tillfällen ansåg att man gjorde för lite eller ingenting vad beträffar de anmälningar som lämnades in.

De mål man har föresatt sig är att klarlägga de inträffade händelserna från och med 60-talet fram till dess revideringen av lagen om rättegång vid brottmål trädde i kraft.

I överensstämmelse med de bakgrundsuppgifter man har erhållit och den analys som har genomförts vill man, som han sagt, fastställa ansvaret i enlighet med vad var och en förtjänar när det gäller de personer eller statliga organ som eventuellt skulle kunna ha varit inblandade i detta ärende.

Man vill få in de uppgifter som behövs och förhoppningsvis är de lätta att granska så att man därmed senare kan ordna återseenden. Framför allt eftersom ett återseende är något som föräldrarna längtar efter liksom barnen längtar efter att återse sin biologiska familj.

Följande bild förklarar schematiskt hur adoption av underåriga många gånger uppstod. Det fanns en efterfrågan från en familj som behövde ett barn och många gånger kontaktade man socialsekreterare, advokater och organisationer för att dessa på ett eller annat sätt skulle kunna fånga upp denna underåriga. Enligt vad anser anses rör det sig om barn till utsatta mödrar.

Framför allt valde man ut underåriga som kom ensamma till sjukhusen och då fanns där en person vars roll var att fånga upp barnet. Många gånger sade man till mödrarna när de väl var förlösta att deras barn – så som Fernando påpekade vid något tillfälle – hade avlidit. Man gav dem inte någon sorts dokumentation, man visade dem inte kroppen och man ordnade inte någon begravning. I stället sade man att den underåriga eller nyfödda skulle användas för forskning.

Då vidtog mödrarna på den tiden inga andra åtgärder. I stället blev de övertygade om att deras barn hade avlidit. Inom ramen för denna situation kom det en vårdare och tog barnet och lämnade det till en enskild person eller till en organisation som ibland fungerade som faktisk vårdnadshavare. Till dess utresa ur landet hade ordnats blev den underåriga kvar där som fosterbarn eller som föremål för en skyddsåtgärd.

Med anledning av detta är det uppenbart att socialsekreterarna upprättade rapporter som i och för sig var äkta men vars innehåll var falskt, till exempel att barnet var övergivet eller att modern var hemfallen till narkotika- eller alkoholmissbruk. Med dessa bakgrundsuppgifter beslutade domstolarna om skyddsåtgärder och överlämnade den underåriga i fråga till adoption - mellan citationstecken –senare genomfördes den många gånger utomlands.

Dessutom finns en annan modell – som Fernando också har kommenterat – som innebär att många av dessa underåriga omhändertogs och vid registreringen använde man inte förlossningsintyget, istället använde man en gammal modell som existerar än idag, nämligen att skriva in en underårig med två vittnen som styrker att personen faktiskt har fötts. Därigenom kan man registrera barn som barn till personer som uppenbarligen inte är deras biologiska föräldrar.

I en sådan situation är det mycket svårare att kunna fastställa vad som hände med dessa underåriga eftersom det inte finns någon registrering av vilka som skulle kunna vara dessa nyfödda barns biologiska föräldrar. Tyvärr finns det många sådana fall.

Sedan reste de här underåriga utomlands och många av dem kände inte till den här situationen och således vidtog de inga åtgärder för att ta reda på vilka deras biologiska föräldrar var.

Arbetsgruppen han leder består av fem kriminalinspektörer som samverkar med föreningarna och domstolarna samt med samarbetspartners som Folkbokföringen och programmet Sökandet efter ursprunget vid Sename. Syftet är att kunna ge någon sorts svar till mödrarna och till de i dag vuxna underåriga som söker efter sina ursprungsfamiljer.

Rodrigo Bustos, chef för rättsväsendets juridiska enhet vid Nationella Institutet för de mänskliga rättigheterna tackar för inbjudan från Kommissionen. Han ber om ursäkt för att direktören för Nationella institutet för de mänskliga rättigheterna inte kan närvara då hon befinner sig Temuco för att underteckna en konvention om Barnombudsman med anledning av frågor som har anknytning till barn från mapuche-ursprungsbefolkningen.

Han vill för det första beteckna detta tema som en fråga om mänskliga rättigheter. Nationella institutet för de mänskliga rättigheterna arbetar med egenmäktigt förfarande med underåriga och med de irreguljära adoptionerna eftersom man anser att de mänskliga rättigheterna har kränkts och i dessa fall har regler i internationella avtal överträtts.

Han säger att han har lyssnat på den personal vid kriminalpolisen som har varit ansvarig för denna utredning som till sin karaktär och omfattning är fruktansvärt relevant. Emellertid anser man att det skett kränkningar av de mänskliga rättigheterna även om det skulle ha rört sig om ett litet antal fall.....

.....eftersom Barnkonventionen har överträtts, särskilt när det gäller artikel 8 som reglerar rätten till sin identitet. Denna artikel tillämpas i överensstämmelse med artikel 19 i den amerikanska konventionen om mänskliga rättigheter, bland annat i samband med målet angående massakern vid Las Dos Erres mot Guatemala vid den interamerikanska domstolen för mänskliga rättigheter.

Temat oegentliga adoptioner utgör en kränkning av de mänskliga rättigheterna eftersom barnens och de ungas rätt till sin identitet har kränkts. Detta har anknytning till Nationella institutet för de mänskliga rättigheternas juridiska behörighet.

I många av dessa fall finns det en anknytning till de lagregler som handlar om personer som försvunnit med tvång eftersom, som Kommissionen redan känner till, finns det bland dessa fall många där familjen ännu inte vet var de barn som togs ifrån dem befinner sig, något som personalen från kriminalpolisen påtalade. Dessa vittnesmål är mycket hjärtskärande.

Man tror att detta tema till stor del har synliggjorts genom påtryckningarna från familjerna och civilsamhällesorganisationerna.

I Spanien och Argentina har frågan behandlats inom den komparativa rätten som har kommit fram till samma sak när det gäller kränkning av en persons rätt till sin identitet.

Något som är relevant beträffande de enskilda ärenden som utreds har att göra med beräkningen av preskriptionstiden, något som eventuellt kan komma att utgöra ett problem vid något tillfälle. Något man analyserat inom ramen för den komparativa rätten är att tiden bör räknas från den stund då man blev medveten om bortförandet. Eftersom det i många fall förekom bedrägeri bör man förstå detta som att tiden börjar löpa från och det att man fått kännedom om saken. Dessutom är det så att när man står inför framtvungade försvinnanden är brottet i en del fall kontinuerligt pågående.

Nationella institutet för mänskliga rättigheter deltar i dessa fall via tvistemål eller anmälan eftersom detta faller inom vårt lagstadgade mandat. Det beror på att lagen om Institutet fastställer att det har befogenhet att främja och skydda de mänskliga rättigheterna, något som har gjort det möjligt att driva rättsliga processer. Punkt 5 i artikel 3 i lag nummer 20.405 fastställer dessutom att det är möjligt att väcka talan i fall som gäller framtvungade försvinnanden.

Institutet har väckt talan beträffande framtvungade försvinnanden när två rekvisit förelegat samtidigt, nämligen att en offentlig tjänsteman har deltagit och att offret än i dag inte har framträtt, det vill säga att det barn som fördes bort från sina föräldrar ännu idag inte har framträtt. I övriga fall har man ingripit men utifrån stämningsansökningar som inkommit antingen till de mål som domare Carroza ansvarar för eller till någon annan domare.

Likaså har Nationella institutet väckt talan utifrån olika utredningar. Ett exempel är målet som domare Carroza ansvarar för. Den information man har är att det skulle röra sig om en ansamling av mer än 500 fall. Det rör sig också om de ärenden.....

domarna Hormazábal och Yolanda Méndez ansvarar för i Coquimboregionen respektive i Biobío-regionen. De har erfarenhet av utredningar av kränkningar av de mänskliga rättigheterna under diktaturen. Åtminstone i fallet i Coquimboregionen var det offrens familjer som ansökte om att få väcka talan. Man måste nämligen beakta att det torde medföra ekonomiska problem att hela tiden behöva förflytta sig till Metropolitanaregionen.

Med förbehåll för ovanstående hänvisar han särskilt till det mål domare Carroza ansvarar för åtminstone fram till på fredag så vitt man vet. Vi träffade domare Carroza två gånger under förra året och vid ett av tillfällena var även direktören för Nationella institutet för mänskliga rättigheter närvarande. De uppskattar det arbete som han från år 2016 utförde i den utredning som kallas "oegentliga adoptioner". Den samlar fall från 1950 till 2001 i kraft av ett mandat beslutat av Högsta domstolen. Den första talan som väcktes var [REDACTED]. Hon väckte talan då hennes barn hade förts bort från sjukhuset San Borjas lokaler år 1986. I målet finns en huvudakt samt en akt med förbehåll eller sekretess.

Å andra sidan visar de bakgrundsuppgifter man lyckats samla in, huvudsakligen från den utredning domare Carroza ansvarade för, att det fanns ett nätverk som omfattade socialarbetare, sjuksköterskor och till och med läkare som knöt an till domstolarna för barn och unga för att omhänderta de här barnen som egenmäktigt fördes bort framför allt till organisationer utomlands.

Berättelserna visar att man lurats eftersom man till många av dessa kvinnor uppgav att deras barn hade avlidit i samband med förlossningen. Därför ska man förstå detta som en kränkning av de mänskliga rättigheterna. De har vandrat en mycket svår väg för att nå fram till sanningen och för att få reda på var deras barn befinner sig.

I ett annat utrett fall i södra Chile har utländska personer med kyrklig anknytning varit inblandade.

Natalia Labbé, advokat vid Nationella institutet för mänskliga rättigheter, visar siffror på de domstolsärenden som Nationella institutet för mänskliga rättigheter har aktualiserat i det mål domare Carroza ansvarar för.

Det är totalt 53 domstolsärenden varav 36 ingår i mål 1044-2018 som handläggs av domare Mario Carroza Espinoza. Till saken hör att det är viktigt att peka på att de flesta av de juridiska åtgärderna gäller händelser som inträffat på sjukhuset Barros Luco mellan åren 1980 till 1990. Huvudfokus har varit på året 1975 med fyra mål och 1982 med fyra mål.

I mars innevarande år lämnades tio stämningsansökningar in till domare Vicente Hormazábal på begäran av föreningen Madres e Hijos se Buscan.....

.....och i de flesta fall handlar det om händelser vid regionsjukhuset i La Serena åren 1973 till 1984.

Avslutningsvis, när det gäller målen i södern så kommer sju stämningsansökningar lämnas till domare Méndez. Två av dem gäller händelser vid sjukhuset i Larja som inträffade mellan åren 1972 och 1988.

Jorge Rubio Kinast, direktör för Nationell rättsmedicinsk service, förklarar att Nationella systemet för DNA-register – så kallas den databank som nämns i det dokument han har tagit med sig – regleras i lag nummer 19.970 och den utgår från genetiska spår som fastställts i samband med brottsutredningar. Den är en bra utgångspunkt under förutsättning att man använder den här databanken med anledning av en brottsutredning.

Det genetiska spåret definieras i registret med en alfanumerisk personlig kod, dvs med bokstäver och siffror som är ett resultat av behandlingen av det biologiska provet. Varje person har sina siffror och bokstäver. Registret i fråga är uteslutande baserat på genetisk information som bland annat endast innehåller identifikationsuppgifter. Det vill säga att det inte är möjligt att få fram till exempel hårfärg, ögonfärg eller annat som inte strikt har relation till identifikationsuppgifterna.

Enlig lagen ska det genetiska spåret tas av professionella yrkesutövare och tekniker på Rättsmedicinsk service eller vid offentliga eller privata institutioner som är auktoriserade av Rättsmedicinsk service.

Förvaltning och bevakning av Nationella systemet för DNA-register ankommer på Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten - även om den inte är dess ägare – och i allmänhet är det Rättsmedicinsk service som lägger in informationen. Han säger att de tar respektive persons biologiska prov och processar det för att få fram en alfanumerisk kod, ett nummer som de lägger in i ett datasystem. Inläggningen av informationen åligger Rättsmedicinsk service och detta kan även gälla beträffande spår som någon av Rättsmedicinsk service auktoriserad privat eller offentlig inrättning eventuellt har tagit. Med anledning av detta informeras om att det i Chile finns 12 genlaboratorier utöver genlaboratoriet Codis – han visar på bilden – som är auktoriserade av Rättsmedicinsk service när det gäller att utföra denna typ av hantering, dvs att ta ett biologiskt prov och sedan behandla det i syfte att omvandla det till en alfanumerisk kod. Genlaboratoriet Codis lägger, till skillnad från Rättsmedicinsk service, sedan in det i ett IT-system. Om man söker efter släktskap, dvs efter släktband mellan två eller flera personer lägger man inte in uppgiften i IT-systemet Codis eftersom det systemet endast används vid brottsutredningar.

På den bild som kommer att visas anges de gärningar som lag nummer 19.970 avser. Sanningen är att han inte kan mycket om det men de är alla angivna i de artiklar som syns på bilden och de återfinns i strafflagen utöver gärningarna förberedelse till och delaktighet i illegal narkotikahandel samt terrorism. De gärningar som leder till att prover tas är således tydligt beskrivna och när proverna har behandlats och omvandlas till den där alfanumeriska koden eller genetiska spåret läggs de in i det nationella DNA-registret.

Det nationella DNA-registret är i sin tur indelat i fem olika typer av register. Det första består av registren över personer som dömts för de gärningar som visades på den förra bilden, personer som anklagats för samma typ av gärning, bevis och bakgrundsuppgifter som framkommit under utredning av dessa gärningar, brottsoffer under förutsättning att de samtycker till att man tar ett biologiskt prov och som när det väl tagits dessutom samtycker till att det läggs in i det nationella DNA-registret samt slutligen försvunna personer och deras anhöriga under förutsättning att den försvunna personen och dennes/dennas anhöriga förekommer i kriminella sammanhang. Är det inte så läggs de inte in. Dessutom krävs det för alla dessa fem typer ett föreläggande från åklagarmyndighet eller domstol för att lägga in det genetiska spåret i fråga i DNA-registret. Om inte kan det inte läggas in i mjukvaran.

Rättsmedicinsk service:s (SML) experter gör sökningar efter de genetiska spåren. Det vill säga att de, när de har ett biologiskt prov, vanligtvis har ett prov från ett offer för någon sorts brott. När väl det genetiska spåret från brottsoffret behandlats läggs det in i databasen och man jämför det i ett eller flera av de register som nämnts, nämligen över dömda, anklagade ect. för att se om gärningspersonen finns i databasen i fråga. Detta är orsaken till att man gör denna sökning. Det görs om det finns en specifik begäran inom ramen för en brottsutredning. När jämförelsen gjorts skickas ett utlåtande antingen till åklagarmyndigheten eller till domstolen i syfte att redovisa det resultat experten kommit fram till.

Det IT-system man registrerar den alfanumeriska koden i kallas Codis - (Combined ADN Index System). Det är en mycket avancerad mjukvara som utvecklats av FBI och är gemensam för genetisk rättsmedicin. Den används av vårt rättsmedicinska genlaboratorium som arbetar med dessa frågor. Informationstekniken gör att de kan utgå från en databas med dessa spår som tagits fram ur ett genetiskt prov. Det tillåter dem att ha tillgång till en digital databas i vilken man kan jämföra genetiska spår. På så sätt kan man erbjuda åklagarmyndigheten och domstolarna ett effektivt verktyg när det gäller att bekämpa brott.

Presentationen visar fotografier som tagits i vårt rättsmedicinska genlaboratorium Codis och en grafik som visar den ackumulerade statistiken sedan systemet började användas år 2010. Det här innebär inte att brottsligheten skulle ha ökat utan att systemet har utökats med fler uppgifter. Idag finns på så sätt i databasen genetiska spår från 76.186 dömda, 2.592 i bevisregistret, 23 i registret över anklagade, 15 i registret över brottsoffer och 136 fall i registret över försvunna och deras anhöriga.

Alicia Yañez, ordförande för Socialsekreterarsamfundet i Chile, säger att samfundet vill samarbeta så mycket som möjligt för att utredningen ska göra framsteg.

Liksom de flesta medborgare i landet fick de reda på de oegentliga adoptionerna genom pressen.

Vid slutet på förra året kom en tjänsteskrivelse från domare Carroza i vilken han bad om information om nio socialarbetare.

Vad de kan bidra med när det gäller samarbete med rättsväsendet är nummer och datum då dessa skrivs in i registerboken över yrkesutövare. Mycket mer än så kunde de inte bidra med eftersom de flesta av de nio efterfrågade personerna blev medlemmar i samfundet för många år sedan, mellan 1934 och 1944. De är således inte aktiva som medlemmar i samfundet. Det är många år sedan de känner till deras aktuella bostadsadresser och några av dem har avlidit. De är inte säkra på att alla har avlidit. På detta sätt har de samarbetat med domare Carroza.

Hon förtydligar att hon ska bidra med en namnförteckning på de personer domare Carroza har frågat efter.

Hon påpekar att hon skickade den här informationen måndagen den 23 april år 2018 i enlighet med det som domaren hade begärt: [REDACTED] med registreringsnummer [REDACTED], hennes yrkestitel är från [REDACTED] 1944; [REDACTED] med yrkestitel från 1953, registreringsnummer [REDACTED]; [REDACTED], registreringsnummer [REDACTED] och yrkestitel från [REDACTED]; [REDACTED], registreringsnummer [REDACTED] och yrkestitel från 1938; [REDACTED], registreringsnummer [REDACTED] och utexaminerad 1963; [REDACTED], registreringsnummer [REDACTED] och utexaminerad i [REDACTED] 1962; [REDACTED] registreringsnummer [REDACTED] utexaminerad 1965; [REDACTED], registreringsnummer [REDACTED] utexaminerad 1959; [REDACTED], registreringsnummer [REDACTED] och registrerad i yrkessamfundet år 1936.

Detta är all information de kunde ge till domare Carroza och de är beredda att samarbeta i vilken annan instans som helst om han så begär.

Med andra ord så har man inte krävt auktorisering. Domaren frågade om det var nödvändigt att ansöka om auktorisation för att arbeta som fri yrkesutövare men samfundet har aldrig haft en sådan befogenhet och man har heller aldrig bett om att få det. Det här var i april år 2018.

I år för ett par veckor sedan fick de besök av kriminalpolisens brigad för mänskliga rättigheter. De kom till samfundet och beslagtogs alla inskrivningsregister från hela den tid vi varit verksamma. De omfattade allt från den första registreringen i samfundet till de senaste registreringarna som gjorts fram till idag.

Det var smärtsamt för dem trots att kriminalpolisen agerade på ett väldigt korrekt sätt. För ett yrkessamfund, vars ordförande hon är för en andra period, är det emellertid väldigt starkt att de tog de registerböcker som utgör en del av deras.....

[Logotyp] Riksdagens andra kammare Chile

...historia och de finns inte digitalt. På så sätt har de samarbetat med såväl domare Carroza som med kriminalpolisen.

Hon uppger att de, efter att ha fått höra om de här händelserna, inte har gjort någon utredning i egenskap av yrkessamfund eftersom det redan pågår en utredning inom rättsväsendet. De kan inte bedriva en parallell utredning.

De väntar på resultatet från utredning för att få vet om det ännu finns kollegor och medlemmar som lever så att de kan ställa dem inför sin etiska nämnd.

Hon uppger följande. År 1981 förlorade yrkessamfundet befogenheter när det gäller yrkesetik och detta har varit ett problem, inte bara för hennes samfund utan också för alla yrkessamfund. Det är ett problem i hela landet. Att yrkessamfundet inte har befogenheter när det gäller etiska frågor är till men för medborgarna. Om det, som i detta fall, finns kollegor som är medlemmar i samfundet och ställs inför den etiska nämnden är de fria att avstå från medlemskapet i samfundet. Det kan också finnas några som har begått oegentligheter men som inte är medlemmar i samfundet. Då kan man inte göra mycket.

Och här kommer ett allmänt budskap till de ärade riksdagsledamöterna och senatorerna: "Vi som utgör Akademiska yrkesutövarers yrkessamfundsfederation i Chile kämpar för att återfå befogenheterna när det gäller etiska frågor. Detta gäller inte bara deras samfund utan samtliga yrkessamfund."

Hon lyfter fram att de i onsdags träffade minister Blumel med syfte att aktualisera detta projekt eftersom, som hon sade är det inte ett problem som berör ett samfund utan ett nationellt problem. I synnerhet som hela etikområdet i det här landet visar tecknen på att kollapsa.

Hon säger att de är beredda att samarbeta och understryker att principerna för deras yrke är social rättvisa, etik och de mänskliga rättigheterna. Detta är de tre pelare som deras yrke vilar på oberoende av deras utbildning i teori och metodologi. Tillsammans med universitetet uppmärksammar de denna teoretiska och metodologiska utbildning men framför allt är de angelägna om att utbildningen respekteras när det gäller social rättvisa, etik och de mänskliga rättigheterna.

Karen Alfaro, historiker vid Universidad Austral i Chile, förklarar att hon ska visa några av de första resultaten från ett forskningsprojekt som startade år 2015 och som har fått finansiering från och med förra året. Det rör en problematik som man undan för undan har fått information om och som man har kallat "återträffarna" efter mödrars, barns och familjers sökande efter det biologiska ursprunget, dvs det som man har kallat "sökandet efter ursprunget". Utgångspunkten är framför allt kommunikationsmedia och det arbete som bedrivits av föreningen Madres e Hijos del *Silencio* [*Tystnadens mödrar och barn, troligen samma förening som den som annars kallas Tystnadens barn och mödrar. Ö.a.*] som har synliggjort denna problematik. Den.....

..... har på ideell basis kunnat skapa ett utrymme på nationell nivå där såväl mödrar som söker sina barn som barn som söker sina mödrar kan tas emot. Det arbete de har lagt ner är viktigt för att synliggöra detta problem och för att redovisa att det inte handlar om isolerade fall utan om en nationell problematik som utvecklats under en omfattande period i vårt lands historia.

Vad de först vill lyfta fram är att den internationella litteraturen har tagit sig an denna problematik. Det finns olika författare - framför allt nordamerikanska – som pekar på att Chile var ett av de huvudsakliga länder som sände barn för adoption utomlands under 70- och 80-talen. I föredragningen nämns bara några författare och några publikationer från 1980 fram till idag. Dessa placerar Chile tillsammans med andra länder i Latinamerika, till exempel Colombia, som ett av de främsta länderna när det gäller att skicka barn till internationell adoption under den här perioden.

För att fastställa vilka dimensioner denna problematik omfattar ansågs det nödvändigt att bidra med några aspekter till denna diskussion.

För det första kan man inte analysera av denna problematik om man inte beaktar lagstiftningen avseende inhemsk och internationell adoption, det vill säga de olika lagar som under den senaste perioden har reglerat den nationella – inhemska – adoptionen och den internationella adoptionen. Man måste se detta i förhållande till lagstiftningen i vårt land men också i förhållande till lagstiftningen i de adopterade barnens destinationsländer, till exempel lagstiftningen i Sverige, Holland, Förenta staterna osv.

För det andra är det viktigt att analysera historiken bakom de offentliga-privata institutioner som har ansvarat för omsorgen om små barn. Det är nödvändigt att känna till under vilka omständigheter barn överlämnades för adoption eftersom många mödrar lämnade sina barn till en barnomsorgsinrättning eller till ett privathem som inte reglerades eller granskades av de offentliga organen. Det är nödvändigt att se på karaktären hos de institut som hade ansvar för omsorgen om småbarn.

För det tredje anser de att det är viktigt att fastställa hur de underårigas utsatta sociala situation har förändrats. Det är av intresse att undersöka hur läget för underåriga som befinner sig i en utsatt social situation har förändrats och hur man vid något tillfälle har kommit att anse att fattigdom innebär att leva i en utsatt social situation. Detta är en viktig aspekt då socialsekreterarna för att förklara barnen aktuella för adoption anförde att de levde under fattiga omständigheter. Att vara fattig ansågs således innebära att leva under utsatta omständigheter även när föräldrarna tog hand om barnen.

Till sist framhåller hon den internationella inramningen och den forskning som bedrivs utomlands. Man kan inte bortse från det internationella sammanhanget eftersom det har bildats internationella adoptionscentra som spelar en stor roll när det gäller hur barn har förts från Latinamerika till olika.....

....länder i Europa och Nordamerika. Hon syftar på centra som underlättar dessa barns utresa från Latinamerika.

Det är viktigt att inse att det skett förändringar i befolkningspolitiken i Europa och i de utvecklade länderna i allmänhet givet ökningen av födelseplanering och preventivmedlens utveckling. Dessa faktorer har lett till att man redan på 70- och 80-talet behövde använda sig av adoptioner och att det bildades internationella adoptionscentra som strävade efter att framför allt i latinamerikanska länder bli centra som skulle kunna sända iväg barn.

Det är viktigt att ta hänsyn till detta eftersom det finns många internationella organisationer som också skulle behöva informera om de här aspekterna då många av dessa organisationer har information som vi inte har inom institutionerna. Det är relevant att se på de mest kända internationella centren men också på centren i Italien, Frankrike, Schweiz, Förenta staterna och andra länder.

Vad beträffar lagstiftningens omfattning nämns de viktigaste lagar som har reglerat inhemsk och internationell adoption i vårt land. En särskild lag lyfts emellertid fram. Den underlättar nämligen egenmäktigt förfarande och adoption av underåriga med tvång. De syftar på lag 16.346 som antogs 1965 och inspirerades av idén om stark adoption.

Varför är det av intresse att påtala denna lags betydelse? För det första utgår den från stark adoption och reglerar därför inte internationell adoption. För det andra var målet att ursprunget skulle utplånas och att detta skulle vara ett krav för att legalisera adoptionen. Det innebär att om man inom det här adoptionssystemet utplånar ursprunget utplånar man också de legalt adopterade barnens identitet.

Man tar upp ett problem, nämligen att enligt de officiella uppgifterna från folkbokföringsregistret räknade man under den period lagen var i kraft inte med de barn som lämnade landet för att bli adopterade utomlands. Det berodde på att lagen tydligen inte reglerade detta adoptionssystem.

Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten anger att det, enligt den information de har tillgång till, endast reste ut 585 barn ur landet. Detta grundar sig på de så kallade marginalanteckningarna i registreringen. Det vill säga att det berör de barn vars legalisering vid dessa länders respektive konsulat Utrikesministeriet hade informerat om.

Det första problem man stöter på är sedan hur man ska kvantifiera omfattningen av denna process, det vill säga hur man ska ta reda på hur många barn som rest ut ur landet med anledning av en internationell adoption när det tydligen inte finns någon lagstiftning som reglerar detta.

Även om lagen emellertid fastställde att Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten ska upprätta något sätt, någon mekanism, för att registrera.....

.....utresan genom att göra en marginalanteckning så finns det endast 585 marginalanteckningar.

Utifrån de uppgifter som finns hos Utrikesministeriet och hos Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten skulle möjligheten att samköra denna information kunna få fram siffror som skulle tillåta oss att analysera detta problems faktiska omfattning.

Huvudsakligen som ett resultat av att man dels upptäckt denna trafficking med barn, dels av påtryckningar från nationella och internationella organ blev det nödvändigt att revidera denna lag om legalisering av adoptioner. Vid 80-talets slut antog man en ny lag som reglerade chilenska barns utresa ur landet efter det att man ansökt om medgivande från domstol. Den väg man slog in på från och med 1988 fick verkan så till vida att man under 90-talet tillämpade fler restriktioner när det gäller internationella adoptioner och att man prioriterade inhemsk adoption.

Det är viktigt att beskriva lagstiftningens utveckling eftersom det därigenom blev möjligt att hitta orsakerna till detta fenomen, det var nämligen ett resultat av det tomrum som uppstod i lagstiftningen.

Det är också viktigt när det gäller att veta hur man ska benämna det här problemet. Som också står i pressen talar man oftast om irreguljära adoptioner. Så klart! De är irreguljära om man ser till den aktuella lagstiftningen men så var det inte på den tiden när den då gällande lagstiftningen styrde. De var inte heller olagliga eftersom lagen på den tiden fastställde att det inte var nödvändigt att reglera och granska barns utresa ur landet.

Det där är de uppgifter som Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten har lämnat enbart i samband med inhemska adoptioner, dvs adoptioner inom landet. Uppgifterna har lämnats i kraft av lag om transparens. Man kan tydligt se att antalet inhemska adoptioner har ökat men det finns inte uppgifter som gör att man kan jämföra med internationella adoptioner. Man tror dock att de också har ökat under perioden i fråga.

De har även uppgifter som andra internationella adoptionscentra har överlämnat. På deras webbsidor visar de statistik över geografisk härkomst beträffande de barn vars adoption respektive center har handlagt. Dessa uppgifter visar att mellan 1972 och 1982 ökade andelen chilenska barn som bortadopterades och de omfattar en större andel av de adoptionsprocesser som genomförts. De här uppgifterna stämmer överens med vad som påvisas i den internationella litteratur som publicerats av samhällsvetenskapliga forskare, historiker ect. Det tyder på att det är under perioden från 1970 till 1980 som chilenska barns närvaro i internationella adoptionsprocesser ökar.

På bilden ser man pressklipp från 70- och 80-talet som redovisar handeln med chilenska barn. I dem specificeras till och med att mellan 800 och 1000 barn om året reste ut ur landet. Rubrikerna är från dagstidningen El Mercurio men dessa uppgifter förekom även i regionala dagstidningar. Pressklippen antyder också att när ett barn såldes kunde priset nå upp till 6.500.....

.....dollar. Det är således inte något nytt problem utan vi släpar på det sedan någon tid tillbaka. Under denna period var det en fråga som belystes offentligt och som återgavs i dåtidens press.

När man analyserar den information som finns tillgänglig drar man således den slutsatsen att Chile under denna period var ett av de främsta länderna när det gäller att sända iväg barn för att adopteras utomlands. Det är något som sammanfaller med att det fanns en lag som inte på ett lämpligt sätt reglerade barns utresa ur landet för att adopteras.

Man kan dessutom fastställa att offren för personer som fångade upp barnet eller för de offentliga eller privata tjänstemännen var mödrar-flickor-landsbygdsbor-fattiga. De var dessa kvinnor som var föremål för denna egenmäktiga hantering och dessa tvångsadoptioner av barn.

Detta skedde i en kontext där landets invånare fortfarande – hon kommer från Valdivia i regionen Los Ríos – i stor utsträckning inte hade nationellt identitetskort eller där födelserna inte registrerades. De flesta föräldrar räknade med att få många barn och väntade till de kunde registrera dem samtidigt i någon stad. Man hade inte heller förlossningsintyg. Hela det här systemet började alltså bli institutionaliserat. Därför har många mödrar endast sitt eget vittnesmål för att styrka att de fött ett barn på ett sjukhus. Många sjukhus tillhandhåller dessutom inte något för att underlätta registreringen av en förlossning. Många läkare – som borde vara behöriga auktoriteter i denna fråga – meddelar inte heller att en viss dag skedde en förlossning på en viss tid och på en viss plats.

Det här problemet gör det också svårare att formulera en anmälan i några av dessa fall och hon tror att mödrarnas vittnesmål är grundläggande när det gäller att genomföra utredningen.

Det finns också klipp som detta i pressen – hon har andra från 80-talet - men vill visa det här i vilket domarna uppger att de är utsatta för påtryckningar när det gäller att underlätta handläggningen av adoptioner till utlandet. Vidare att de har utsatts för hot i syfte att förmå dem att underlätta handläggningen av adoption. Det här klippet är från tidningen Ultimas Noticias från 90-talet, men det finns liknande klipp från 80-talet.

Hur opererade dessa nätverk för handel med barn? Hon talar om nätverk som är omfattande och för det första inkluderar den person som fångar upp barnet samt vidare socialsekreterare, vårdpersonal, tjänstemän inom rättsväsendet. De tog kontakt för att starta processer där man fångade upp kvinnor som befann sig i en utsatt situation.

Hur opererade de? Huvudsakligen fångade de upp ensamstående mödrar som i stor utsträckning var flickor på mellan 14 och 17 år och ibland yngre än så. De fångades upp vid tre tillfällen: under graviditeten då de genomförde bortförandet vid förlossningen; de tog barn på barnhem och i de flesta fall sade socialsekreterarna att de ville stödja de här kvinnorna så att de skulle kunna arbeta eftersom det rörde sig om ensamstående mödrar och fäderna var frånvarande. Man kan dessutom tillägga att dessa mödrar inte hade stöd från familjen. När barnen väl var

.....på en institution eller blev kvar i barnomsorgen skedde bortförandet och till mödrarna sade de rakt ut att de inte skulle återse sina barn.

Detta sätt att fånga upp barn var omfattande. På bilden visas en vägledning för socialsekreterare som spreds via det svenska Adoptionscentrum vid ett möte i Ecuador år 1979. I denna vägledning fastställdes en rad tillvägagångssätt som socialarbetaren borde använda sig av för att fånga upp unga ensamstående mödrar, flickor eller ungdomar som befann sig i en utsatt situation och förmå dem att överlämna barnet till adoption. Det var en sorts handbok i hur de skulle gå tillväga och den spreds brett. I dag nämns den i anmälningar och vittnesmål.

De här mödrarnas barn fördes bort vid förlossningen, från barnhem eller från sjukhus när de kom dit för att lägga in barnen på grund av någon sjukdom. De flesta fångades emellertid upp tidigt under graviditet. Det finns en process när det gällde att närma sig dem och i handboken talas det till och med om att socialsekreterarna borde se till att få dessa kvinnors förtroende.

Man talade också om att man från och med 1978 började tillämpa en Nationell plan för barn tillsammans med den gällande lagstiftningen om adoption. Det är dessutom intressant att känna till att barnomsorgen gick igenom en rad förändringar på nationell nivå under den perioden. Kom ihåg att Sename bildades år 1979 inom ramen för denna Nationella plan för barn.

Nationella planen för barn kommer att ledas av det dåvarande Justitieministeriet. Den kallades och för Femårsplanen eftersom den skulle utvecklas under fem år. Denna plan är av intresse eftersom den fastställer ett nytt begrepp vad gäller utsatta barn och man börjar tala om social utsatthet, något som framför allt associerades med fattigdom.

Detta är också intressant eftersom i denna barnpolitik kom adoption att spela en grundläggande roll. Man talar om denna politik på följande sätt, hon citerar ordagrant: "Adoption är det ideala stödsystemet när det gäller ett friskt och normalt barn som saknar eget hem. På så sett ger man ett barn till någon som förmenats detta av naturen."

Men man sätter även upp ett mål för denna barnpolitik: att avsevärt öka antalet adoptioner i Chile som ett sätt att ge ett hemlöst barn ett hem. För att utveckla ökningen av adoptioner inom ramen för denna politik tar man fram två metoder. Å ena sidan vill man skapa en folkrörelse med positiv inställning till adoption och i andra hand vill man skapa en internationell barnkampanj.

Hon tror att detta är intressant eftersom man, som ett led i denna kampanj för att främja adoption, kan se klipp i pressen från den perioden där barn- och ungdomsdomstolarna och även andra myndigheter som arbetar med barnfrågor offentligt uttrycker uppmaningar att adoptera barn. Man använder till och med.....

.....ett språk som man idag inte anser vara lämpligt när det gäller underåriga men man säger att: "Vi har sjuttio barn, vi har åtta barn som är aktuella för adoption."

På den här bilden ser man en domare vid en barn- och ungdomsdomstol som gör en uppmaning. Han säger: "Ni kan ta emot ett övergivet barn i Ert hem". Vad som är bekymmersamt med de här offentliga uttalandena är att man är särskilt angelägen när det gäller utländska familjer och om att tala om vilka fördelar landets adoptionssystem har.

I några klipp sägs till och med: "Ni kan adoptera ett chilenskt barn på två till tre dagar. Handläggningen är mycket enkel. På alla sätt underlättas adoption av dessa underåriga."

Nu måste vi fråga oss hur dessa barn har blivit aktualiserade för adoption så snabbt. De påpekar på nytt att det vore intressant att se på vad kategorin "underårig i utsatt situation" på den tiden betydde inom lagstiftningen och i utbildningen av socialsekreterare. Och sådant här språk använde man också: "Efterfrågan på underåriga att adoptera ökar". Det vill säga att det är något som idag skulle förefalla otänkbart att tala om, nämligen utbud och efterfrågan när vi talar om barn.

Det fanns också ett uttalande om kärlek, om vikten av familjekärlek och hur den skulle kunna göras möjlig genom adoption.

Under den här perioden, de talar om slutet på 70-talet och början på 80-talet, hade tanke på adoption ännu inte haft genomslag. Faktum är att många av de mödrar som intervjuats blev förvånade när en socialsekreterare frågade dem om de vill lämna sitt barn för adoption. Det vill säga, adoption var inte ett tema som majoriteten av befolkningen kände till så väl. Den här kampanjen för att främja adoption hade som målsättning att informera, att skapa en mottaglighet och att normalisera tanken på adoption i vårt land.

Då dyker det upp klipp detta slag: yrkesutövare som har adopterat barn och som redogör för hur normal adoptionsprocessen är.

Det här klippet refererar till en av Utrikesministeriet granskad dokumentation med det som Folkbokföringen kallar för marginalanteckning. Det innebär att det kommit rapporter till Utrikesministeriet i vilka man uppgav att chilenska barn blivit holländska och svenska medborgare eller medborgare i Förenade staterna då adoptionen legaliserats.

Denna dokumentation överensstämmer med de 580 och några fall som Folkbokföringen informerat om.

De uppmärksammar att de flesta barn som informerats om och som fått sin nationalitet via legalisering av adoptionen är barn till ensamstående mödrar. Majoriteten har således endast ett efternamn och i en lång förteckning som de har kunnat granska i Holland är de flesta av dem barn till.....

.....mödrar som befanns sig i sådana omständigheter. Dokumentationen finns på Utrikesministeriet.

Vid granskning hittar man faktiskt bara i Holland den där långa förteckningen på underåriga som har fått sin nationalitet genom att adoptionen legaliserats. Där anges dokument som dessa barns pass, födelseår och alla de handlingar som tillät dem resa ut ur landet.

Om de alltså har denna information, dvs registret och passen, bör de också veta exakt hur många barn som reste ut ur landet för att adopteras. Förteckningen är lång och det samma gäller länder som Sverige, Italien samt andra länder.

Avslutningsvis så tror man att man för att kunna analysera problematiken på djupet måste skilja på olika begrepp.

Man har antagit benämningar som förekommit i pressen och som i många fall har att göra med situationen i andra länder som Spanien eller Argentina. Men vad hände i Chile och mer specifikt vad hände här på grund av vår lagstiftning och vår barnpolitik.

Den första viktiga åtskillnaden gäller den mellan inhemska och internationella adoptioner. Man måste tala om hur det egenmäktiga förfarandet gick till när syftet framför allt var internationell adoption. Hon tror att detta är en första viktig åtskillnad.

För det andra är det nödvändigt att tala om framtvingade adoptioner då mödrar och anhöriga lurades, utsattes för påtryckningar eller tvingades att underteckna något dokument. Eller då det egenmäktiga förfarandet i sig visar att det förekom tvång och våld från offentliga eller privata tjänstemäns sida som ett led i processen för att fånga upp och föra bort underåriga.

Det är viktigt att analysera oegentliga adoptioner som kategori under de perioder när den här lagstiftningen inte gällde då det fortsatt förekom irreguljära förfaranden för att åstadkomma en adoption. Hon talar om 1988 och framöver.

Men det finns även anmälningar och fall, huvudsakligen under 90-talet, där institutioner som Sename och andra institutioner var inblandade och således fanns det även där i vissa fall ett antal irreguljära adoptioner. Man måste se på om det också under de övriga perioderna handlade om framtvingade adoptioner. I vilket fall är det viktigt att beakta denna åtskillnad.

För det tredje måste man förstå att man framför allt talar om en verksamhet bland offentliga och privata tjänstemän som fokuserat på att egenmäktigt föra bort fattiga barn, barn i fattiga familjer.

Även om det finns fall där medel- eller överklassfamiljer varit inblandade så är det i dessa fall regelmässigt tonåriga och i de flesta fall ensamstående mödrar som huvudsakligen är offer för.....

.....den här verksamheten. Det finns även makar men i de flesta fall vittnar gång på gång kvinnor som på den tiden var tonåriga ensamstående mödrar.

Det blir då intressant att se på hur ett sådant nätverk bestående av offentliga och privata organ bedrev verksamheten. Dels hade de ansvar för barnomsorgsinstitutioner, dels är det nödvändigt att avslöja vilket motiv dessa tjänstemän och yrkesutövare hade för att utveckla detta nätverk. Det handlar delvis om vinst – pressen har uppgett vilket belopp man betalade för dessa bortförda barn – men de är också viktigt att se till hur statens politik tillämpades, hur politiken reglerade adoption av små barn.

I intervjuer med några socialsekreterare, som till och med har varit inblandade i några fall då barn fångats upp för att föras bort, påpekar de: Tänk på att allt jag gjorde var inom den gällande lagens ramar och jag gjorde det eftersom jag var övertygad att jag räddade ett barn från ett liv i fattigdom.

Utöver vinstintresset fanns alltså en politisk-ideologisk övertygelse att man räddade barn från fattigdom och detta mot bakgrund av att Chile och Latinamerika under 80-talet gick igenom en av de allra värsta ekonomiska kriserna man känner till i den nutida historien.

Utöver de individuella motiven talas det således inte bara om individuellt ansvar beträffande den eller den socialsekreteraren eller läkaren. Man talar om ett nätverk som bedriver ett olovligt samarbete för att föra bort och tvångsadoptera barn. Man måste redovisa hur hela detta nätverk utvecklades och vilket ansvar det har.

Det är också anmärkningsvärt att offren för detta agerande huvudsakligen var fattiga familjer, särskilt var fattiga, ensamstående kvinnor – i många fall flickor – drabbade av övergreppen.

Hon upprepar att så stod det i de broschyrer som det svenska adoptionscentret och andra adoptionscentra spred och delade ut i hela Latinamerika och som betraktades som en handbok med syfte att främja adoption.

För att denna utredning ska kunna göra framsteg finns det institutionaliserade internationella nätverk vid internationella adoptionscentra som även de borde lämna över information. Det svenska adoptionscentret finns men det finns också andra som startade tidigt på 60-talet och många av dem är fortfarande verksamma idag.

Här frågar man sig om staten har något ansvar. Så är det uppenbarligen eftersom många av de yrkesutövare som i början deltog i nätverket var tjänstemän på den tiden, antingen var de socialsekreterare inom kommunerna eller ansvariga tjänstemän vid offentliga sjukhus. Det förekommer även privata och enskilda organisationer, men staten har ett ansvar eftersom det har informerats om att de som fångade upp och förde bort de här barnen var offentliga tjänstemän, den internationella polisen godkände,.....

.....Utrikesministeriet fick information om att chilenska barn hade legaliserats utomlands. Det finns en rad institutioner som man tror bidrar med bakgrundsuppgifter till denna Kommission just när det gäller att klargöra vilket ansvar staten har i detta fall. Men det finns också en barnpolitik som är aktuell under denna period och som syftar till att främja adoption. Hon tror att detta inte är okänt för dem. Om det således finns myndigheter och domare som offentligt uppmanar till adoption i pressen och använder sig av detta tillgång- efterfråganspråk är de behöriga myndigheterna på den tiden ansvariga.

Avslutningsvis bedömer man att det är intressant att göra dessa åtskillnader med hänsyn till de lagar som gällde för adoption på den tiden och med hänsyn till adoptionspolitiken. Alla dessa fall är koncentrerade till specifika decennium. Det innebär inte att adoptionerna under 90-talet eller 60-talet inte var av samma omfattning eller innebar mindre övergrepp än dessa. Det är emellertid nödvändigt att göra åtskillnad. Alla mödrar och alla familjer förtjänar att sanningen i dessa fall kommer fram. Men hon tror att det är viktigt att skilja mellan perioderna för att kunna fastställa statens ansvar vad gäller dessa fall.

Ambassadör **Raúl Sanhueza**, generaldirektör för konsulära ärenden, immigration och chilensare utomlands, förklarar att han utöver sin roll som företrädare när det gäller Utrikesministeriets politik och ekonomi ansvarar för den service konsulatet ger. Uppgiften består huvudsakligen i att ansvara för den del av nationen som består av de chilenska medborgare som flyttar för att tillfälligt eller permanent bosätta sig utanför landets territorium.

När det gäller Utrikesministeriet är denna fråga koncentrerad till generalstyrelsen för konsulära ärenden, immigration och chilensare utomlands, något som innebär vissa speciella omständigheter.

För det första verkar man utanför landets territorium. Han säger att man har 111 professionella konsulat, 66 konsulära avdelningar och allmänna och enskilda konsulat. Tjugofyra honorärkonsuler är auktoriserade och 130 honorärkonsuler har enbart representativa åtaganden.

Det huvudsakliga kännetecknet är att dessa konsulat representerar all offentlig service i landet. De agerar antingen direkt och utövar de funktioner som lagen ålägger dem eller indirekt genom att medborgare bosatta utomlands har rätt att begära deras tjänster. Chiles konsuler är till exempel folkbokföringstjänstemän, tjänstemän vad gäller värnplikt, tjänstemän med attesträtt eller Notarius Publicus, maritim myndighet, migrationsmyndighet ect.

Nu är poängen den att denna funktion endast är via delegation. De facto är konsuln underställd Utrikesministeriet.....

.....men när de utövar sina funktioner agerar de som fullmaktstagare i förhållande till de olika offentliga verksamheterna, något som omfattar– detta är en viktig faktor - behörighet att besluta om instruktioner. De kan tala med Folkbokföringsmyndigheten och säga till dem att en viss regel som de antagit inte går att eller är svår att tillämpa att tillämpa utomlands men de underkastar sig definitivt det som tjänstemannen vid Folkbokföringsmyndigheten säger. Detsamma händer när det gäller de övriga verksamheterna: Generalstyrelsen för värnplikt, Justitieministeriet ect samt för funktionen som Notarius Publicus och andra funktioner. Detta innebär att de tillämpar de regler som andra ministerier och andra verksamheter antar och att de måste respektera dessa.

Man behöver därför förstå att de representerar staten men att behörigheten är delegerad. De utgör inte ett separat system utanför den chilenska staten och dess enskilda verksamheter.

Slutligen måste man också beakta vår lagstiftning angående arkiv. Det finns två sorters arkiv. Den ena är den dokumentation som innebär utbyte med Utrikesministeriet. En del av er har arbetat på tjänster utomlands och ni vet att den dokumentationen sparas i fem år. Därefter upprättas respektive gallringsprotokoll och den sänds över till Allmänna arkivet. Men detta berör åtgärder som i många fall är delegerade, liggare vid Folkbokföringen eller hos Notarius Publicus bevaras till exempel permanent.

Så ser lagstiftningen ut. Nu talar man om små kontor belägna utomlands som utsätts för politiska, ekonomiska och sociala omvälvningar. När till exempel vår ambassad i Caracas brann upp försvann alla arkiv och man var tvungen att bygga upp dem från noll. En del av informationen försvann således. Särskilt försvann den informationen från Folkbokföringen som fanns där.

Han framhåller att man måste beakta att ett generalkonsulat som det i Buenos Aires, ett stort konsulat, har 14 personer anställda och de ska ge service till de 14 miljoner personer som bor i Stor-Buenos Aires. De här siffrorna är vad man måste tala om när det handlar om hur våra kontor fungerar. Många av våra konsulat är bemannade med två personer, det vill säga ambassadören och ytterligare en tjänsteman från utrikesministeriet. I praktiken innebär det att man har en kvarts konsul eftersom samma tjänsteman är administrativ chef, politisk sekreterare, ekonomiska sekreterare och när han/hon utövar den befattningen är han/hon även republikens konsul.

Här ser Ni en karta över våra konsulat.

De professionella konsulaten är röda. Ni kan se att Chile är en sjöfartsnation. De är i allmänhet belägna i hamnstäder framför allt i Europa. De blå konsulaten är auktoriserade honorärkonsulat. Det här är något som är vanskligare. Det handlar om en utländsk medborgare eller en person med chilenskt ursprung som ställer ett kontor till den chilenska statens förfogande varifrån han/hon kostnadsfritt utför tjänster åt den chilenska staten. Republiken betalar honom/henne för en del utgifter.

För närvarande arbetar man på att utveckla en modell för honorärkonsulat som skulle tillåta också dessa konsulat att bedriva en integrerad verksamhet.

I första hand har de inte så mycket att säga eftersom det i själva verket är händelser som inträffar i Chile vare sig det handlar om förfalskning av identitet eller andra brott och eftersom kontrollen av emigration görs av kriminalpolisens utlänningsavdelning. De befinner sig i allmänhet vid sidan om detta tema. De har emellertid blivit inblandade när det gäller en tillfällig och tre permanenta åtgärder varav den sista har störst betydelse.

För det första fanns det mellan 1988 och 1999 en lag, 18.703 – Sename har talat mycket om den – som ålade konsuln att delta när adoptionen slutfördes utomlands. Konsuln skulle bevaka den och informera om händelsen till Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten.

Han säger att de har uppfyllt sitt åtagande, därav de drygt 500 intyg som utfärdades på den tiden. De är alla intyg om adoption som de fick vetskap om.

Ännu idag uppstår situationer, till exempel när det gäller chilenska medborgare som avtjänar straff utomlands, då de har meddelats först när medborgaren själv kommit till konsulatet och sagt till dem: "Hallå, jag har blivit dömd och ska underteckna. Jag kommer för att underteckna". Först då har man kontaktat respektive domstol, åklagarmyndighet eller polismyndighet och fått sambandet klart för sig.

Kan något sådant ha hänt när det gäller några adoptioner? Ja. Följaktligen är det möjligt att det förekommit att de helt enkelt inte visste något om att en adoption hade genomförts.

För det andra så har man en folkbokföringsfunktion. De registrerar chilenaers livshändelser när de inträffar utomlands: födelser, äktenskap och dödsfall. De utfärdar och förnyar också identitets- och resehandlingar åt dem som bor eller befinner sig utomlands.

Med anledning av detta vill han lyfta fram att Chile på ett sätt är speciellt: man har en folkbokföring som samtidigt har en funktion avseende personers identitet. Detta är speciellt i sammanhanget, man har ofta folkbokföringen i ett organ och identifikationsfunktionen i ett annat.

I Argentina, till exempel, är folkbokföringskontoren underställda provinserna medan identifikationsregisteret förs på nationell nivå och de har ett nationellt personregister.

Det som är relevant här är att man lägger in innehållet i vårt folkbokföringsregister vid ett enda folkbokföringskontor som traditionellt är Recoletakontoret. Där konfigurerar man ett särskilt register, x-registret, som ni kan ha hört talas om vid andra tillfällen. Alla chilenaers som föds utomlands får födelsebevis som läggs in just i det registret.

Och här har vi en relevant faktor, nämligen att när det handlar om en chilensk mor skriver man in barnen i folkbokföringen. Men detta hänger samman med att barnet senare eventuellt skulle hämta ut sina identitetskort. Detta sker emellertid inte nödvändigtvis. Han vågar dessutom säga att i allmänhet händer det oftare när modern är chilenska än när fadern är chilensare.

Kom ihåg fallet med de sju barnen i Syrien. Från första ögonblicket var de tvungna att säga att de var svenska medborgare av chilenskt ursprung eftersom morfadern aldrig registrerade deras mor i folkbokföringen. Även om de teoretiskt hade sina rättigheter kunde man således inte styrka att modern var dotter till den här fadern och inte heller att barnen var barnbarn till den här morfadern.

Det är följaktligen viktigt att ta hänsyn till detta eftersom det är mycket möjligt att det finns inskrivningar i folkbokföringsregistret som inte är samordnade med identifikationsregistret. Det är värt att påpeka att när en chilensare föds utomlands, registreras chilensaren utomlands på konsulatet, konsulin skickar uppgifterna till Chile, han/hon registreras i folkbokföringen på det där kontoret men han/hon hämtar aldrig ut ett nationellt identitetskort eftersom barnet föddes i Buenos Aires och från Argentinas sida är han/hon argentinare och behöver inte hämta ut chilensk dokumentation. Som han sagt så är detta relevant och ni bör ha det i åtanke.

I viss mån kan detta förklara vad som står i akterna när det gäller kommunen Santiago, nämligen att det förekommer den egenheten att det finns registreringar som inte har sin motsvarighet i identifikationsregistret. Det är fullt möjligt att även denna situation skulle kunna bero på den här åtskillnaden mellan folkbokföringsregistret och identifikationsregistret.

Det andra temat man har tagit upp berör frågan om hur medborgarskapet utövas.

Inskrivningen i folkbokföringen fastställer inte bara personens identitet utan också hans/hennes medborgarskap. Här måste man erkänna att under den period vi talar om, dvs författningen av 1925, författningen av 1980 och revideringen år 2005, förändrades lagarna om medborgarskap.

I författningens ursprungliga text från 1833 var territorialprincipen absolut: alla som föddes i Chile var chilensare. En chilensare som reste ut ur landet och var borta i mer än 10 år utan tillstånd från landets president förlorade dock sitt chilenska medborgarskap.

År 1925 fastställdes också en strikt territorialprincip som innebar att man förlorade sitt medborgarskap om man blev medborgare i något annat land.

År 1980 ändrades lagen igen och man sade att barn till chilensare som fötts utomlands skulle bli chilensare under förutsättning att de bodde ett år i Chile.

År 2005 utökades härstamningsprincipen och som en följd av detta finns det idag tre kategorier chilensare: chilensare, dvs de som fötts i Chile och.....

.....är av chilensk härkomst; utländska chilensare som fötts i Chile och är chilensare men deras mor-/farföräldrar och föräldrar är utlänningar och utomlands är de utlänningar men de själva ser sig som chilensare. Så finns det chilensare som är utlänningar, han tänker till exempel på de som för närvarande hämtas från Venezuela enligt presidentens instruktioner, chilenska medborgare som bor i Venezuela och som hämtas hit tillsammans med sina familjer. Man hämtar alltså hit den chilenska farfadern, barnet som föddes i Venezuela men som är chilenskt och barnbarnet som föddes i Venezuela men är chilenskt samt deras respektive makar i syfte att familjen ska återförenas.

Det här är relevant när man talar om skyldigheter. I en annan del av denna byggnad talade man häromdagen om värnplikten, om vad som händer med en chilensare som gör sin värnplikt utomlands. Man frågade sig vad som händer med en venezuelan av chilensk härkomst som gör värnplikt i Venezuela. Man måste se det från båda hållen, dels har vi den chilensare som ska göra sin värnplikt i sina förfäders land, dels har vi den som lever i sitt land och ska göra sin värnplikt i sina förfäders land, dvs i Chile.

Det som är relevant är hur i stor utsträckning chilensare som på den tiden förvärvade ett utländskt medborgarskap förlorade sitt medborgarskap. Konsuln var skyldig att meddela myndigheterna och i detta fall meddelade man Folkbokföringen och en marginalanteckning skrevs in i hans/hennes födelsebevis. Detta fortgick fram till år 2005.

År 2005 fastställde i författningen principen om flerfaldiga medborgarskap och man fick möjlighet att avstå från medborgarskapet. Från 2005 och framöver kunde en chilensare avstå från sitt medborgarskap inför en konsul som agerade som en tjänsteman med befogenhet att attestera. Man fyllde i en blankett från Folkbokföringen och denna införlivades i födelsebeviset och personen blev registrerad som icke-chilensare. Det enda sättet att återfå sin chilenska nationalitet är då genom att återropa lag om riksdagen.

Även här har man sett att det kan uppstå situationer då man meddelat att en adoption eller någon annan sorts process slutförts och att detta har medfört att en registrering gjorts angående den berörde landsmannens medborgarskap.

Ett tema som är särskilt betydelsefullt för honom som gammal konsul är emellertid att våra konsulers viktigaste verksamhet är skyldigheten att lyssna på och ge stöd till de landsmän som är utomlands. Konsuln är mer än en tjänsteman vid Folkbokföringen, mer än en värnpliktstjänsteman. Många gånger ger han/hon tröst, är en kamrat, är den som tar emot, den som måste åka till flygplatsen under veckoslutet när en turist har förlorat sitt pass och sitter fast. Senast förra veckoslutet råkade man ut för ett sådant fall i Istanbul, en chilensk medborgare hade förlorat sitt pass och man var tvungen att skicka dit konsuln från Ankara. Eftersom han satt fast på flygplatsen i Istanbul var vår konsul i Ankara tvungen att resa till Istanbul för att lämna ett provisoriskt pass till honom så att han skulle kunna fortsätta sin resa.

Inom ramen för detta arbete har man upptäckt vissa situationer då personer har rest ut ur Chile under särskilda omständigheter.

Han menar att han måste säga att vad man upptäckt är framför allt misslyckade adoptioner. I början på förra året uppstod en situation i Italien angående en underårig vars adoption hade genomförts på ett legalt sätt med respekt för lagen. Men senare avstod familjen och hade överlämnat henne till en institution där hon blev omhändertagen. Processen var så pass avslutad att flickan hade blivit italiensk medborgare och det uppstod till och med en juridisk diskussion i frågan, nämligen om man ska tala om henne som chilenska eller som italiensk medborgare.

Det finns nu också ett fall angående en ung flicka i Norge. Paret som hade adopterat henne drabbades av en svår sjukdom och ärendet ligger för närvarande hos den norska motsvarigheten till Sename och de tittar på hur man ska kunna samarbeta när det gäller adoption.

De här fallen handlar om adoptioner som misslyckats. De är alltså lagenliga och enligt reglerna, i överensstämmelse med lagstiftningen men sedan inträffar omständigheter som leder till att adoptionen misslyckas. Men enligt lagen handlar det om en italienska och en norska och på så sätt liknar detta vårt arbete med barnen i Syrien. Vi måste bevaka att den norska staten respekterar personens rättigheter även om det främst är den norska eller italienska förvaltningen som ska agera.

I de fall som har granskats vid Kommissionen ger man i första hand stöd när det gäller att försöka återupprätta den chilenska nationaliteten. Han säger att han har tillgång till Folkbokföringens databaser och att man försöker söka såväl på namn som på fingeravtryck om det eventuellt finns sådana.

När det gäller detta vill han vara tydlig. I världen finns det inte någon systematisk kommunikation mellan länder och det är möjligt att det kan finnas personer som har olika identiteter som en följd av att olika lagar tillämpas.

Ett exempel, Carlos Menéndez Behety föddes i Punta Arenas år 1882 (jämför på <https://gw.geneanet.org/gentuc?lang=es&n=menendez+behety&oc=0&p=carlos>). Han fick en son som hette Fernando Menéndez Behety född i Buenos Aires år 1940 – han berättar om fallet eftersom han upplevde det som konsul i Buenos Aires – och han fick ett barnbarn som också hette Fernando Menéndez Behety och som föddes omkring 1960.

Man genomförde via dokument en rekonstruktion av dennes identitet. De hette Menéndez Behety. Eftersom man i Argentina endast bevarar ett av efternamnen ville de behålla de ursprungliga efternamnen, nämligen Menéndez Behety, Menéndez Behety, Menéndez Behety. Men i Chile heter han Menéndez Gonzáles eftersom hans mor heter González. Då sade han att han ville vara chilensare men att han vill heta Menéndez Behety. Han var tvungen att säga till honom att det skulle vara fint, men Folkbokföringen i Chile tillåter inte att man bara behåller faderns efternamn, man måste också ha moderns efternamn. Det finns alltså en herre som enligt den argentinska lagen heter Fernando Menéndez Behety och Fernando Menéndez Gonzáles enligt den chilenska lagen.

Det finns ett samband mellan de två identiteterna och poängen är att sambandet är fastställt. Han förklarar att de fick en argentinsk.....

.....originalidentitetshandling och skickade tillbaka den chilenska identitetshandlingen. Även fall som detta kan förekomma.

För det andra informerar de Chile vid varje enskilt konsulat när det här temat tas upp, de främjar familjeåterseende, talar med Sename via programmet Ursprung och i några fall kan de även tala med nationella polisen om de har lyckats med en utredning utomlands som är tillräckligt väl avgränsad. Idag finns det en enhet inom Nationella poliskåren och en brigad från kriminalpolisen vid Utrikesministeriet som bland annat ägnar sig åt den typen av program.

Han säger att detta har ett samband med Argentina dit det sedan långt tillbaka förekommer utflyttning. Redan år 1869 bodde 1 procent av chilensarna i Argentina. Det är således fullt möjligt att det dyker upp personer som vill återse sina kusiner ect. Därför finns kriminalpolisen och nationella polisen där.

Det informerar även Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten när de upptäcker regelvidriga händelser. Till exempel kan ett namn dyka upp på ett födelsebevis och personen inställer sig vid 22 eller 23 års ålder för att hämta ut sin identitetshandling. Då visar det sig att skatteregistreringsnumret är upptaget. Sådana fall har förekommit och de informerar om detta eftersom det i dessa fall skulle kunna röra sig om en förfalskning av identiteten. Man rättar sig då efter det som Folkbokföringen beslutar.

För honom är det särskilt relevant att försöka hejda en landsman som befinner sig i en sådan situation och ge relevant information så att han/hon kan överklaga och får veta att man utreder saken i Chile osv.

Till sin natur är dessa händelser individuella. Det vill säga, personen tar initiativet, kommer till konsulatet, tar upp det som bekymrar honom/henne och man har varit mycket tydlig med att be våra konsulter att inte förlora någon tid beträffande de materiella sakerna, det är saker som kan hanteras. Men under 4 timmars öppettid för allmänheten ska man vara med folk, följa med dem, informera dem och framför allt hejda dem eftersom det är en mycket komplicerad situation.

Våra centrala myndigheter, till exempel kansliet vid Utrikesministeriet tog emot föreningen Hijos y Madres del Silencio. Direktören för konsulatfrågor tog emot föreningen Nos Buscamos och de har således gett instruktioner till våra konsulter så att de särskilt ska uppmärksamma de här situationerna.

Han påpekar att han är nöjd med vad han har hört och att folk här har talat om att konsulerna har hjälpt dem, till exempel ambassadör Romero i Italien. Likaså reste konsuln i Rom till ett möte med chilensare på Sardinien och har utlovat stöd.

Man håller på att bedöma de informationsförslag som de ideella organisationerna förslagit. Man kan inte starta en öppen kampanj utomlands, men man kan eventuellt sätta upp affischer på konsulatet som säger: om Ni undrar kan ni vända Er till den eller den inrättningen osv. Men frågan om sociala media, han är personligen inte millennial, särskilt Twitter förefaller något aggressivt.....

.....i den här situationen. De arbetar emellertid med sitt pressteam och tänker formulera ett vänligt budskap, ett sympatiskt budskap, ett budskap som det här: om Ni skulle befinna Er i denna situation ta kontakt med konsuln och Ni kommer att bli emottagen.

Konsuln i Rom har gjort ett fantastiskt arbete såväl när det gäller fallet med den misslyckade adoptionen som nu i fallet med personerna på Sardinien.

Som han sagt hade de alltså fallet i Norge, fallet i USA men dessutom var man bekymrad över det fall i Melbourne som har nämnts. Han säger att de har ett annat problem eftersom kvinnorna i anglosachsiska länder förvärvar sin makes efternamn när de gifter sig. Svårigheten låg då inte så mycket i att fastställa identiteten som i den välkända namnfrågan. Hon ville ha identitetskortet i sitt och sin makes namn och detta ställer således till med ett problem eftersom en gift, ogift eller frånskild kvinna i Chile behåller sina två namn. Och på samma sätt som man inte av något skäl kan och vill tillämpa våra regler i andra länder kan man inte acceptera att andra länders regler tillämpas när det gäller vårt folkbokföringssystem.

Det han vill förmedla är således att konsulerna måste bevaka dessa frågor på grund av deras natur. Vad gäller den här saken är de villiga att fortsätta att stödja arbetet för att klarlägga saken.

Beträffande arkivfrågor, detta står i innehållsförteckningen, finns det folkbokföringsarkiv på de olika konsulatet och de har sin motsvarighet i folkbokföringsregistret vid Recoletakontoret. Allt eftersom man begär information har de inget problem med att tillmötesgå detta, särskilt om det gäller medborgare i utlandet. Detta under förutsättning att man agerar enligt myndigheternas krav och med full respekt för de medborgare som betjänas.

För att synliggöra relevansen i detta talade han med ministern som godkände. Den 8 mars träffade han ordföranden för Andra kammaren och de talade om denna fråga eftersom ordföranden just hade varit i Italien och talat med ambassadör Romero och vår konsul i Rom. Vid detta tillfälle talade de om möjligheterna att finna en administrativ lösning.

Under förutsättning att man tydligt skiljer mellan problemet med dubbla identiteter och problemet med dubbla identiteter i system som inte kommunicerar är de villiga att agera och ser inga svårigheter med att vidta åtgärder om Folkbokföringsmyndigheten finner en utväg. Också om saken kräver lagstiftning är de villiga att stödja en lösning allt eftersom den läggs fram. De kommer förvisso att fortsätta att betjäna chilensare i utlandet, det är ju detta kansliet vid Utrikesministeriet betalar för.

Marisol Rodríguez framför att hennes förening heter Hijos y Madres del Silencio och ger stöd såväl till mödrar som barn som är offer för irreguljär och illegal adoption.

Så vitt man kan se visar det sig att det finns många svårigheter beträffande irreguljära adoptioner. Hon säger att de är en frivilligorganisation och att de inte får någon ersättning. De har inga medlemmar och får inte pengar på något sätt.

Hon kommenterar att hennes förening bildades år 2014 när fallen med prästen ██████ inträffade. Hon tillägger att man började som en enkel Facebookgrupp, I dag på Instagram har gruppen 5.500 följare. Gruppen är sluten och uppskattningsvis 80 procent av gruppens följare är offer för illegala adoptioner.

Deras verksamhet består av sökningar, juridisk rådgivning, känslomässigt stöd, de hjälper familjer att hitta personer. När de startade år 2014 tänkte de aldrig att de skulle bli så många. För närvarande deltar personer från flera olika länder som har adopterats på ett regelvidrigt sätt eller som har adopterats illegalt. De fördes ut ur landet på grundval av den utländska rättsfiguren faktisk vårdnad beslutad av domstol. Man sade till många mödrar att deras barn hade avlidit men man lämnade varken intyg eller kroppen till dem.

De hjälper till att registrera offren. De försöker också att sprida den här saken eftersom det är ett problem för staten, ett problem för landet, som man vet mycket lite om. Faktum är att man vet att ungefär 10 000 barn reste ut ur landet mellan 1960 och 2000, 10 000 barn som adopterades illegalt, barn som i Chile inte ens registrerats som adopterade utan som har dubbla identiteter.

Hon säger att de hjälper till med sökandet, med rådgivning och vägledning. De har samordnare i regioner och på sjukhus eftersom många är berörda. I hela Chile finner man offer för illegala adoptioner och de personer som adopterats befinner sig i Europa och delar av Sydamerika. Praktiskt taget över hela världen finns det adopterade chilener.

De har många fall med adopterade som befinner sig utomlands och inte har några bakgrundsuppgifter som kan hjälpa dem att finna sin biologiska familj antingen eftersom dokumenten förfalskades eller eftersom man helt enkelt inte skrev in något namn eller så skrev man in en annan mors namn.

De arbetar då med DNA internationellt, något som kostar 38 000 pesos per prov. Även om kostnaden är låg är det många mödrar som inte kan betala.

Vad handla det här med DNA om? Det är mycket viktigt att känna till det. Det handlar om DNA i en internationell databas som man öppnar ett konto i. Man loggar in och automatiskt dyker personer upp, från väldigt nära anhöriga till anhöriga i femte generationen. Om det finns en person som säger sig vara ert barn kommer man att se att man delar 50 procent av generna, om det kommer upp ett syskon är det också 50 procent och om det är ett halvsyskon är det 25 procent. Av den orsaken är det superviktigt att man är medveten om vad DNA är.

De ger också vägledning när det gäller vart man ska vända sig och vad man ska göra när det gäller mödrar och familjer. De har ett en checklista för sökningen, för att kunna vända sig till sjukhus, för att kunna hämta ut förlossningsbevis vid Folkbokföringen, för att kunna gå till sjukhusen och söka efter sin förlossningsjournal osv.

Barnen hänvisas till programmet Sökandet efter ursprunget och om de inte är registrerade som adopterade – de måste först se efter om de är registrerade som adopterade – och om det inte är så säger man att de ska göra en anmälan till domare Carroza för då är det en illegal adoption eller egenmäktigt förfarande.

Vad är skillnaden mellan en legal och en illegal adoption?

De legala adoptionerna i Chile är en parentes. Via Sökandet efter ursprunget hittar man adoptionsdokumentationen men det är inte alltid så att den mor som dyker upp där, dvs de personernas mor, är deras mödrar, man bytte också namnen. Det vill säga, man säger till det där barnet, som nu är en vuxen person, att hans/hennes mor är María González. De kontaktar María Gonzáles men hon säger till dem: Jag är inte er mor. Många gånger har man tänkt att den här personen förnekade saken. Och genom DNA har man bevisat att den där modern faktiskt inte var det. Dessutom är adoptioner som förefaller vara legala inte det eftersom man har bytt ut mödrarnas namn.

Vad man då gör med barnen är att hänvisa dem till Sökandet efter ursprunget vid Sename. Intill nyligen hänvisade man till domare Carroza men numera hänvisar Sökandet efter ursprunget automatiskt till domare Carroza när det inte finns något släktskap.

Sökningarna sprids i hela landet och i hela världen något som har gett ganska bra resultat. De säger att de har ordnat 126 familjeåterföreningar helt ideellt.

Hon nämner att när det gäller adoptionerna och registreringen av mödrarna vid sjukhusen har de under de fyra år arbete pågått funnit allvarliga brister i systemet.

Det finns legala adoptioner som likaväl skulle kunna vara illegala eller irreguljära. Det finns irreguljära adoptioner framför allt bland de personer som adopterats utomlands. De personerna blev i själva verket inte adopterade utan reste med en faktisk vårdnadshavare och sedan slutfördes aldrig adoptionen enligt reglerna. Det här är egenmäktighet med barn.

Man har inte exakta siffror men i Chile finns det många som är egenmäktigt bortförda och inte adopterade. Vad innebär detta? I [REDACTED] fall till exempel sade man till adoptivföräldrarna, adoptiv inom citationstecknen, att de kunde välja ett barn bland de åtta barn som fanns där i en sal. De här nyfödda kom ut som biologiska barn till sina föräldrar. Detta vill säga, det finns inte några som helst uppgifter om det biologiska ursprunget och lagen säger att de har rätt till sitt biologiska ursprung. Från den dag de föddes har man raderat alla tidigare bakgrundsuppgifter. Här har man förfarit egenmäktigt eftersom de inte ens adopterats. De togs från kliniken eller någon annan plats.....

....på sjukhuset och man noterade dem som deras biologiska barn. De här är de starkaste fallen man har och man har inte kunnat hitta uppgifter eftersom man tyvärr inte får tillgång till sjukhusen för att se vilken dag de föddes. Många är registrerade där de föddes men lagen tillåter inte att man får tillgång till uppgifter om modern.

Hon uppger att man i Argentina har en lag om biologiskt ursprung och hon tror att vårt land också borde fundera på det.

Hon berättar om ett annat fall, [REDACTED], som ses här till vänster. De har inte kunnat hitta [REDACTED] familj eftersom hon har ett födelsebevis utan angivna föräldrar. Hon kommer ihåg att hennes far heter [REDACTED] men med det namnet kan de finnas flera personer. I [REDACTED] fall hade man raderat allt angående det biologiska ursprunget.

På Folkbokföringen i Temuco i Padre las Casas och i Lautaro skrevs tusentals barn in utan föräldrar. Vid den tiden fanns en person som arbetade för regeringen men som gjorde fel när han/hon skrev in många barn i Folkbokföringen utan att ange föräldrarna. Det finns många barn registrerade. 2.200 fördes till Sverige och de flesta kom från Auracania.

Vi har [REDACTED] fall som kan ses som ett exempel. Hon reste med ett pass som hade ett identitetskortnummer. Hon blev registrerad med ett svenskt namn i Chile och detta är fortfarande aktuellt i Folkbokföringen. Hon kan således rösta i Chile. Barnen har dubbel identitet. Det finns många som har ett chilenskt namn, till exempel [REDACTED], och dessutom ett svenskt namn. Det innebär inte att de har ett dubbelt medborgarskap utan att de har en dubbel identitet, det vill säga att de existerar här som en person och i Sverige som en annan person. I valregistret finns många personer som man tror ska rösta, men som inte röstar.

Man hittar [REDACTED] mor eftersom hon hade det där identitetskortet. Hon är lärare och när hon såg alla dessa bevis kunde hon tolka bokstäverna och förstå vad som stod där och så kunde hon hitta sin mor. Om hon inte hade haft det där identitetskortet som ett minne från Chile bland bakgrundsuppgifterna hade hon aldrig hittat sin mor.

I [REDACTED] fall så förmodar man att hon föddes på Freirekliniken. Hennes föräldrar valde ut henne bland åtta barn. Hon blir egenmäktigt bortförd och har inga bakgrundsuppgifter om sitt biologiska ursprung. Hon kämpar varenda dag för att hitta sin biologiska familj eftersom staten kränkte hennes rättigheter som person. Och på det här sättet kan man fortsätta och summera vart och ett av de fall som nämns på bilden.

Problematiken mödrar och familj

Här har ni fäder, mödrar och syskon som söker efter barn, bröder och systrar. Till modern sade man att barnet hade avlidit och hon fick inte den nyföddas kropp och inte heller några officiella dokument som till exempel ett födelse- eller dödsbevis. Man talade inte om till vilken kyrkogård barnet hade förts. Man meddelade bara att sjukhuset skulle ta hand om begravningen eller jordfästningen eller att det är i sjukhusets massgrav, något som är olämpligt. Man sade också till dem att.....

.....det skulle bli kvar för forskning och att de skulle åka hem eftersom de var unga och skulle kunna att få gott om barn. Man lät dem inte ens ta avsked av det här barnet och om det vara en förstagångsföderska behövde hon ta avsked. Man tog deras barn från deras hem.

Det finns åtskilliga fall i Arucania då socialsekreterare kom med polis, föräldrarna blev slagna, de tog deras barn och sålde dem till Sverige. Många av mödrarna arbetade i jordbruket eller som hembiträden och under veckan lämnade de sina barn på barnhem och hämtade hem dem till veckoslutet. De första veckorna fick de se dem men sedan sade man till dem att barnen var sjuka och så sade man till dess barnen försvann. Eller så sade man helt enkelt att de hade en sjukdom som leukemi och om de inte undertecknade och samtyckte till att låta barnet resa till Förenta staterna skulle barnet dö. Det handlar om en allvarlig kränkning av rättigheter. Något liknande hände på provisoriska barnhem och på Conin [*En stiftelse. Ö-a.*].

Mödrarna har skickat foton på sina barn som skrevs in för tidigt födda och med för låg vikt och de fortsatte att vara så för att man skulle kunna rättfärdiga påståendet att föräldrarna inte tog hand om dem och på så sätt få en förevändning för att skicka dem utomlands.

Ana María Olivares säger att när det gäller sökandet efter familjen har de stött på många hinder vid de olika offentliga institutionerna. På presentationen såg man att de har en checklista för sökning som medför att mödrarna söker efter diverse bakgrundsuppgifter på sjukhuset, vid Folkbokföringen och på andra ställen. På sjukhusen uppstår här det första problemet. I allmänhet uppger man för mödrarna att deras journal inte finns eftersom journalerna ska gallras efter femton år och då måste man enligt lagen göra sig av med dem. De talar inte heller om att det finns förlossningsliggare som inte bränns upp och där de skulle kunna söka efter några uppgifter. De uppger också att de är begravda i massgravar utan att ta hänsyn till dessa mammor som dag efter dag söker efter den här informationen.

Sedan år 2012 finns en förordning som anger vad man ska göra med journalerna. Där anges att de ska gallras när det har gått femton år sedan patienten varit inlagd på sjukhuset eller har behandlats där. När journalen gallras ska man skriva ett protokoll som undertecknas av sjukhusdirektören. Där ska anges hur journalen i fråga gallras, det vill säga om den bränns upp, tas ned i källaren osv. Man ska dessutom ange journalnumret och personens namn.

Det har i allmänhet varit besvärligt att få tag på dessa handlingar. De flesta sjukhus lämnar inte ut dem och ursäktar sig med att sedan det datum man söker efter har det gått mer än femton år. Det finns emellertid mammor som har fått vård på sjukhuset senare och då lämnar man bara ut journaler från åren 2000, 2002 och 2003. De tidigare bortser man från om det inte är något angivet i förordningen. Det förekommer ingen granskning av detta, varken av vad man gjort eller av på vilket sätt dessa journaler bevaras.

Längre fram kan Kommissionen räkna med vittnesmål från Chiles kriminalpolis. Bland dem finns Fernando Hernández som vid husrannsakan på några sjukhus såg att det visst fanns journaler från 1969, 1970 och 1971. Han hittade dem nedslängda i källaren, på fuktiga platser, trots att lagen anger att de ska tas om hand på ett lämpligt sätt. Detta innebär att man genom husrannsakan lyckades få fram mycket information.

I dag finns det sjukhus som, trots Rådet för transparens, nekar att lämna ut denna information. Man meddelar dessutom mammorna att de aldrig har varit på sjukhuset och att de aldrig blev förlösta där trots att de dels har förlossningsbevis som visar att det är så, dels dessutom har vittnen.

Det här en fråga som vi är intresserade av att denna kommission granskar eftersom den är mycket viktig inte bara för denna förening utan också för de tusentals familjer som söker efter de här journalerna utan att hitta dem. De behöver är således få vet vad som händer och vad som kommer att hända.

När det gäller Senames delprogrammet för ursprung finns det två fall: det ena är adoption av chilensare i vårt land och det andra adoption utomlands. Beträffande de i Chile finns det olika problem med det där programmet för sökandet efter ursprunget och man har kontor i alla regioner. Det är ett delprogram som enbart handlar om att finna de adopterades ursprung i syfte att uppfylla ett krav i lagen. Om man söker efter information i Coquimboregionen får man svaret via en annan blankett än den som till exempel används i Metropolitanaregionen, i söder eller i andra regioner. Man kan bara lägga in sökningen efter ursprunget på en websida och dessutom måste man göra det i Explorer 8. För de flesta personer är det ganska svårt bara att kunna göra detta via en websida. För det första varierar det antal servrar som finns ganska mycket. Ingen laddar ner en särskild version av Explorer för att göra det. Man borde kunna komma fram på något annat sätt, via e-post eller något annat. Websidan är svårtillgängligt och folk tappar bort sig.

Den är också på spanska och engelska men på en väldigt speciell engelska som utlänningar har svårt att förstå. Personer som bor i Sverige, i Tyskland eller i Frankrike har svårt att läsa den sorts engelska som används i motiveringsblanketten. Det är inte bara en blankett för att finna din akt, det är också en blankett för att beskriva motiven. Observera! Måste man ha skäl till att vilja lära känna sitt ursprung, något som är din rättighet, något som du äger? Säger lagen att man måste ha skäl? Det säger lagen uppenbarligen inte.

Hon säger att hon känner till [REDACTED] fall. För några månader sedan var hon hos Kommissionen för social utveckling och hos Familjekommissionen. [REDACTED]
[REDACTED] Det finns ungefär 2.200 adopterade i Sverige. När hon sökte till Senames program då det var nystartat - för mer än tio år sedan –

..... blev hon ombedd att fylla i motivationsblanketten men eftersom hon inte kunde spanska var hon tvungen att vända sig till den adoptionsorganisation som tog henne till Sverige för att få blanketten översatt. Hon fyllde i blanketten men på Sename ansåg man att hennes sätt att skriva var lite "hatiskt" och då indikerade det att hon var hatisk mot sin ursprungsfamilj och de medgav inte sökning. Så inleddes processen trots att hon var [REDACTED]. Senare, år 2004, finner hon sin ursprungsfamilj. Hon hade aldrig några problem med fientlighet. Vem skulle söka efter sin familj om man kände sig fientligt inställd? För övrigt kräver inte lagen att man anger skäl för att få tillgång till sina uppgifter, de är personliga uppgifter som man äger och som är en del av ens ursprung och väsen.

Å andra sidan finns det långdragna processer som kan ta mer än ett år. Det finns personer som väntat på svar sedan år 2007. I några fall ger man dem fullständiga akter med namn på föräldrarna och i andra fall ger man den en del av akten med överstrukna namn. Lagen fastställer inte att man ska lämna ut hela akten, en del av akten eller om den ska eller inte ska lämnas ut med namnen överstrukna. Det som fastställs i lagen är att om en person vill få tillgång till information om sitt ursprung ska man lämna ut den. Här har tolkningen av lagen missuppfattats eftersom det är godtyckligt vad varje enskild tjänsteman lämnar ut eller inte. Han/hon lämnar ut informationen såsom han/hon tycker att den bör lämnas ut. I dag tillämpas inte lagen så som sig bör. Vad man gör är istället att hålla inne personliga uppgifter och kränka personers rätt avseende privatlivet, ursprunget, personlig egendom osv. Dessutom står deras psykiska och känslomässiga stabilitet på spel. Detta är definitivt det mest kränkande i denna praxis.

Det finns tjänstemän vid Sename som kontaktar en möjlig moder och om modern säger nej avslutar man ärendet. När Sename söker efter ursprunget händer det här i alla ärenden. Man avslutar inte bara fallet om modern säger nej till kontakt, man avslutar det även när modern har avlidit. Lagen säger: sökande efter ursprunget. Lagen säger inte: sökande efter mödrarna. Man bör alltså precisera hur Sename tolkar saken när det gäller sökandet efter ursprunget. Är det bara modern som är ursprunget eller finns det också en far? Finns det inte syskon? Det är definitivt maktmissbruk när kontaktpersonen uppger att modern har avlidit, skickar ett e-postbrev och avslutar fallet. Och sedan går det inte längre att få tillgång till den där akten som ägs av den person som söker sitt ursprung.

Dessutom finns det fall då tjänstemän vid Sename uppger att de har sökt efter mödrar men att dessa inte ville ha kontakt. Men i fall där det funnits personer som inte sitter med armarna i kors när de får veta att deras mor inte vill lära känna dem och har kontaktat dem på andra vägar har de sagt att de aldrig blivit kontaktade av Sename. Alltså, de här tjänstemännen vid Sename säger att de har lokaliserat modern och att hon inte ville ha kontakt och sedan avslutas ärendet. Vad är det som motiverar dem att göra så? Det vet man inte.

När det gäller utlänningarna är saken lite svårare. I allmänhet används spanska och engelska språken och man behöver.....

.....Explorer 8. Vid det här laget är det lite löjligt att allt baseras på Explorer 8 när det finns så många webbplattformer. Just det här programmet som är så känsligt att man tekniskt sett inte kommer åt det.

Språket i kommunikationen mellan de adopterade och programmet Ursprunget har i allmänhet varit mycket vänligt. Man har skickat akter med ett felaktigt namn på den biologiska modern och man har också skickat akter fel så att akten istället för att komma till den person som borde få den har den kommit till vederbörandes syster eller till någon okänd person.

När man talar med de adopterade och inte bara med de utlandsadopterade, förbjuds de att göra sökningar på andra vägar än via Sename, till exempel via Facebook. Man har fortfarande inte förstått i vilken del av lagen det anges att det är förbjudet för en person att söka sin familj via sociala media eller på vilket annat sätt som helst. Den artikeln känner hon inte till. De avskräcker familjerna eftersom många av dem har små resurser. Det är många mödrar som avskräcks av de där statstjänstemännen som missbrukar den makt de har.

Till slut är pricken över i:et att Sename – de har breven och kan skicka dem senare – begär av de adopterade utomlands att de ska ställa ut en fullmakt för att ärendet ska tas fram ur arkivet. Men, förutom att den ska ha apostille, måste den lämnas tillsammans med en ansökan undertecknad av intressenten och adoptivföräldrarna. Det innebär att om adoptivföräldrarna inte skriver under kan den adopterade inte begära ut sin akt även om han/hon är myndig. De vet heller inte var i lagen det står att adoptivföräldrarna ska vidimera för att en adopterad ska kunna söka sitt ursprung. Det vet de fortfarande inte. De känner till fall då personer har misshandlats och utsatts för övergrepp som adopterade och de har haft det mycket svårt. En del har föräldrar som avlidit och det finnas andra vars föräldrar deltar i processen men för det behövs inte deras namnteckning. Idag frågar man sig alltså vad det är som händer med Sename och deras söksystem.

När det till slut gäller Folkbokföringsregistret anges i adoptionslagen att det är Folkbokföringsregistret som har alla akter angående en person som adopterats.

Hon påpekar också att personerna kan få tillgång till sin akt genom att ansöka om den. Men Folkbokföringens reglemente anger att akten endast kan lämnas ut efter domstolsbeslut för så vitt domaren medger detta.

De träffade statssekreteraren vid Utrikesministeriet för en månad sedan. På alla dess konsulat finns det adopterade registrerade i mer 18 länder. De kunde se att det kom in många ansökningar från chilensare adopterade utomlands och föreslog Folkbokföringen att de skulle kunna hämta fram akterna direkt ur arkivet utan att behöva gå via domstolarna.

Man har i allmänhet problem med Folkbokföringen. När många mödrar i det här ärendena söks i folkbokföringsregistret.....

.....dyker de inte upp tillsammans med sina barn eller så dyker de upp tillsammans med barn som man förmodat var avlidna.

När en person till exempel får sin barnbonus [*Betalas ut per levande fött barn vid pensionering. Ö.a.*] upptäcker hon plötsligt att den där bebisen är inskriven som levande trots att de sade att den har avlidit, att hon inte skulle bekymra sig, att hon skulle åka hem och att de skulle begrava den.

Fallen mångfaldigas i olika varianter. I några fall vet man inte vem som registrerade barnet och Folkbokföringen har ingen aning. De säger: Vi har inget. Men där står det understruket men ingen vet, ingen ger svar, det finns inget svar på detta.

I andra fall säger de: "Nej, men fröken här står Er namnteckning."

Där står hennes namn men namnteckningen är inte hennes. Hon säger att hon aldrig registrerat den där personen. Och inte heller nu vet man. Hur ska man alltså upptäcka eller få reda på lite mer om det här.

I andra fall är de barn som finns inte knutna till modern.

De har ett fall som de gärna vill att ni ska känna till. En mamma från Södern fick 14 barn. Två barn togs ifrån henne. I dag blir det träff på 10 av dem, inte på 14, men bland de tio barnen finns det två som aldrig har existerat. Det innebär att någon – man vet inte vem – registrerade dem i hennes namn men de har aldrig hämtat ut sitt identitetskort, de har aldrig haft något handlagt ärende, ingenting. De existerar inte!

Mamman vände sig till Folkbokföringen för att få veta vad som hänt men ingen vet. Det går inte att söka efter den informationen eftersom den är privat.

Om vem som helst vänder sig till Folkbokföringen och ber om en förteckning på alla sina barn så lämnas det inte ut. Varför? För att det står i reglementet. Varför? Ingen vet. Detta är händelser i livet som är överraskande.

Hon uppmanar er att vända er till Folkbokföringen och be om förteckningen på alla barn som är registrerade på ert namn. Man kan hoppas att ni som är ledamöter får ut den men majoriteten får det inte.

Å andra sidan finns det ett antal barn som är registrerade utan bostadsadress. Bara i Santiago kommun är en stor majoritet av dem som är registrerade på hotell eller inte registrerade på en bostadsadress fall där de förekommit illegala adoptioner. Inte alla men en stor majoritet av dem som man har lyckats registrera.

För att ge er ett exempel. I Santiago kommun finns mer än 3.000 personer som inte har bostadsadress registrerade och de existerar inte i Chile men de är registrerade i folkbokföringsregistret och således registrerade hos valmyndigheten. Man måste alltså räkna bort 3.000 i Santiago. Ni kan beräkna antalet i resten av Chiles kommuner. En stor del av dem är illegala adoptioner.

Det finns ett stort antal barn utan angivna föräldrar. Man har i allmänhet begärt hjälp från Folkbokföringsregistret att få tillgång till arkiv ect men man nekar till detta eftersom i de här ärendena måste man gå dit personligen för att få se dem. Det finns.....

.....dock många mödrar som vet att deras barn inte finns där och som inte ens vet om de är inskrivna. De behöver denna information för att lokalisera sina barn. Men man förvägrade dem detta.

De behöver således öppna kanaler som tillåter att man på ett säkert sätt kan komma åt informationen.

De har dessutom flera personer med dubbel inskrivning av födelsen. När det tidigare inte fanns ett datoriserat system fanns de inte något register, och de här personerna står inför ett allvarligt problem: det kan vara två personer eller tre personer. Det finns till exempel en person som har adopterats som hade en väldig massa problem och som har två identiteter i Chile och det fanns även en tredje identitet. Från början blev hon registrerad av fadern tre gånger, sedan blev hon bortförd från sjukhuset, en annan person registrerade henne och ytterligare en person förde bort henne från den personen och registrerade henne tre gånger. De tre är aktuella men Folkbokföringen vet inte vad de ska göra.

Å andra sidan är många av de adopterades ursprung på många håll mapuche. Men eftersom de skrivits in med svenska föräldrar, föräldrarna är inte angivna, och de fick ett svenskt namn. De kan då inte bekräfta sin ursprungliga mapucheidentitet, något som också är nödvändigt eftersom deras ursprung är deras identitet. Men lagen anger att man bekräftar sin identitet med efternamnet. Här har de också ett problem eftersom man tagit ifrån dessa personer deras kulturella identitet.

Från Sverige kom de särskilt för att titta på denna fråga eftersom åtminstone 1.000 chilensare där ursprungligen torde vara mapuche.

Avslutningsvis så arbetar de redan med temat illegala adoptioner men alla de mammor som ni ser här kämpar mot sjukhus, register, hälsovården, mot samfund som inte heller lämnar ut information om den där lilla flickan som gick i skolan och plötsligt försvann.

Idag kämpar de således inte bara för att återfå sitt barn utan de kämpar mot på nytt mot staten eftersom den inte lämnar ut information.

Samma stat som lät dem resa ut, tillät att barnen adopterades illegalt eller att de fördes bort från sina egna hem låter dem idag inte söka efter sitt ursprung.

Rättigheter har idag således kränkts dubbelt upp. Först ur juridiskt-straffrättsligt perspektiv, något som redan är under utredning och som personer från rättsväsendet och kriminalpolisen säkert kan berätta om.

För det andra är det ett problem att den aktuella staten inte granskas, man gör som man vill med journalerna. Den person som ansvarar för vilket kontor som helst använder sig dessutom av godtyckliga kriterier utan att någon vet varför han/hon gör det eller varför han/hon prioriterar en sak framför en annan.

██████████ uppger att hennes tvillingflickor föddes ████████ på regionsjukhuset i Concepción. Hon säger att de låg i kuvös i två månader eftersom de föddes i sjunde månaden. När perioden i kuvösen var över lämnades de till henne och sedan kom hon till sin mormor i Angol tillsammans med döttrarna för att be henne om hjälp. Hon var några månader hos denna och sedan togs hon igen till sjukhuset i Concepción tillsammans med döttrarna. Hon vände sig till socialsekreteraren som fick henne att underteckna ett dokument som innebar att de skulle ta hand om omvårdnaden av flickorna. Men hon visste inte att de skulle adopteras bort. Det vill säga, hon var hela tiden omedveten om det.

På den tiden, i mars år 1973, var hon 17 år. Innan de fick henne att skriva under tog de ifrån henne hennes dotter och sade att det var för att hon skulle kunna underteckna i lugn och ro men hon lämnade inte tillbaka henne och hon krävde att få förlossningsintyget. Eftersom hon sade att det fanns i väskan med flickornas blöjor tog hon det tillsammans med flickornas nappflaskor.

Man förmodar att hennes mormor redan hade lämnat den andra flickan till henne. Då sade hon: Ni, fru ████████ har precis skrivit på en deklARATION så att Ni inte kommer att kunna komma tillbaka och hämta Era döttrar. Och då tog hennes mormor fram den och sedan fick hon inte veta något mer om flickorna. Hennes mormor ville inte tala om vart de hade tagit vägen.

Utöver att hon hade utsatts för ett övergrepp var hon traumatiserad. Hon flyttade då till Santiago när militärkuppen var, under Pinochets tid. Hon bodde kvar där. Hon återvände inte till Concepción. Och när hon kom tillbaka till Concepción år 1981 sade de att hennes flickor hade skickats till sjukhuset bakom deras bostad i Laguna Redonda i Concepción. Sedan gick hon och frågade dottern i fosterfamiljen som var en barndomsvän till henne på gatan ████████ där de bodde tidigare. Hon kände henne sedan länge, sedan de fick den nya bostaden, hon tror att det är sedan 1973 eftersom hon visade henne bebisarnas vaggas där. ████████ som var hennes barndomsvän sade till henne: Du, mamma tar hand om bebisar här eftersom hon arbetar på regionsjukhuset i Concepción. Hon tyckte att det var normalt eftersom ████████ andra syster, ████████, arbetade på Neonatalen (enheten), alltså där bebisarna föds, de nyfödda (avdelning på sjukhuset där de tar om hand och vårdar nyfödda). Eftersom hon arbetade där tyckte hon att de var normalt att hon tog hand om bebisar och eftersom de hade en ny bostad verkade allt det här normalt.

När hon åkte därifrån fick hon inte höra något mer om dem till hon kom tillbaka 1981 och det var då de sade att döttrarna hade kommit till den bostaden och att de där var som medlemmar i familjen. Det var alltså där hon fick veta att hennes döttrar hade kommit till den här fosterfamiljen.

När åkte hon tillbaka i januari i år vände hon sig till regionsjukhuset i Concepción för att ansöka om att få ut journalerna angående den vård hon fick vid sjukhuset när flickorna föddes men på sjukhuset förnekade de allt. Hon noterade att de sade att hon måste gå dit personligen. Hon förklarade att hon var sjuk, att utöver att hon var blind hade hon drabbats av en sjukdom, och att det var omöjligt för henne att gå dit personligen. De tog ingen hänsyn till detta.

Den 3 januari i år gick hon alltså dit personligen och bad att få förlossningsintyget och journalerna men de sade omedelbart nej eftersom journalerna gallras automatiskt när en patient inte vårdats på en sjukhusinrättning på 15 år så hon kunde inte få journalerna men hon ville ha sitt intyg.

██████████ gick på uppdrag av föreningen Hijos y Madres del Silencio i Biobío till sjukhuset och hon säger att hon läste i liggaren och där fanns hennes namn, ██████████, och hennes små tvillingar var noterade. Men hon kunde inte fotografera eller göra någonting eftersom hon behövde en fullmakt och hon kunde alltså inte göra något.

Hon säger emellertid att de nu har skickat ett brev, rekommenderat som sig bör, till hennes bostad men då de inte fann henne returnerades det. Hon säger att det här är en lögn eftersom det inte kom någonting i hennes namn. Man måste ju underteckna när man får ett rekommenderat brev och om det är någon annan person som tar emot måste han/hon visa legitimation och underteckna. Något sådant inträffade inte. Så idag har hon på nytt reklamerat personligen vid Hälsovårdsministeriet.

██████████ företräds av sin make, ██████████, eftersom hon inte kunde inställa sig på grund av sjukdom.

Herr ██████████ förklarar att hans hustru inte kunde delta på grund av hälsoproblem, hon har drabbats av ██████████. Därpå läser han upp hennes berättelse i första person:

[Sekreteraren återger i tredje person. Ö.a.]

Den ██████████ 1992 var hon 21 år och lades in på förlossningskliniken vid sjukhuset San Borja Arriarán klockan 18.00 för att föda sin andra dotter. När hon anlände blev hon undersökt, hon var ungefär i åttonde månaden, hade kraftiga sammandragningar och vattnet hade gått.

Hon blev undersökt av två läkare och hon reagerade på att de ville veta vilket ursprung hennes efternamn hade. Den äldre läkaren sade sedan till den andre att hon skulle till "paro" [*Betyder stopp. Ö.a.*] och än idag vet ingen vad det ordet betyder. Han sade att denne inte skulle fylla i journalblanketten. Det sände henne till vänster på förlossningsavdelningen, dvs till motsatt sida som när hon förlöstes förra gången. Hon lämnades ensam i en liten sal där hon fick dropp av en sjuksköterska. Sedan började hon känna sig väldigt sömning och att se allting suddigt. Hon urskilde inte ansikten, bara skuggor. Allt var som bland moln.

När hennes dotter började komma ut fördes hon till en kirurgavdelning där en man – det märkte hon på rösten – lyfte upp hennes överkropp så att hon nästan satt upp och en kvinna lyfte upp hennes huvud och gav henne en örfil. Hon kommer bara ihåg ljudet av örfilen men de sade till henne att hon skulle prata. Hon säger att de nöp henne i höger arm och medan hon var sövd kände hon hur hennes dotter föddes och hon hörde henne gråta kraftigt.

Han lade till att hon sedan vaknade och drunknade i kräkningar. Hon var i en mycket trång korridor med en kvinna som var klädd i något blått. Hon såg inte hennes ansikte så bra eftersom hon fortfarande såg suddigt. Hon stod vid sängens fotända och hon bad att få dit sin dotter. Hon skrek: Om du vet att hon är död varför ber du om henne och gråt inte och ställ inte till med en skandal. Hon svimmade och när hon vaknade fanns en annan kvinna där som sade: Gråt inte, din dotter kommer att tjäna vetenskapen, ingen annan kvinna kommer att uppleva det, dessutom är du ung och du kommer att få fler barn och du har en dotter så nu kan du älska henne ännu mer." Hon kommer inte heller ihåg hennes ansikte, men vet att hennes kläder var ljusa och att hon var lite längre. Hon fick något i droppet och somnade igen. Under tiden väntade familjen utanför och de sade att allt var bra och att flickan och hon mådde bra.

Efter en stund säger mannen i blått till hennes make att hans dotter hade avlidit och att det var allvarligt, de har gjort en skrapning. Han vet inte vad klockan är och kommer vagt ihåg att han gick ut från sjukhuset och genom en korridor med många fönster. När det blev besökstid kom hennes mor och make in. De blev förskräckta över att se henne så dopad. De begärde utskrivning samma dag och bad att man skulle överlämna deras dotters kropp.

En läkare kom, det var en blåklädd man som kom med en annan blåklädd kvinna och på ett mycket aggressivt sätt sade de att de inte skulle lämna kroppen till dem eftersom den skulle bli kvar i forskningssyfte och att de inte hade rätt att se den. De skulle inte insistera, hon hade fötts i småbitar och det är inte något som de skulle vilja se. Han tillägger att de fick skriva under flera dokument. Ett av dem handlade om frivillighet. De sade att de om några dagar kunde komma för att hämta födelsebeviset. Hon gick från sjukhuset och var väldigt ostadig och så var det inget mer.

När de gick för att hämta beviset fanns det inget på förlossningskliniken och de hänvisades till sjukhusdirektörens sekreterare och de sade att de skulle tala med henne. I början var hon mycket vänlig men när hon sökte efter hennes uppgifter i datorn ändrade hennes attityd och hon skrek: "Ni valde ju! Och om Ni nu vill veta var hon är och vem som har er dotter så måste ni komma till mig med en advokat som har ett föreläggande från Högsta domstolen." Hon kastade ut oss från sitt kontor och kallade förmodligen på polis och väktare.

Det har gått 26 år och de vet fortfarande ingenting. På sjukhuset svarar de att det inte finns några uppgifter om att hon har varit där någon gång. Detta trots att hennes äldsta dotter och yngste son har fötts på samma sjukhus.

I det historiska arkivet finns inga uppgifter om att hon förlöstes år 1992. På Hälsovårdsministeriet svarar de samma sak.

Alla dörrar stängs för föräldrarna som har lidit i 26 år. De säger att de saknar en dotter och att ingen kan säga var hon är.

"Jag vill nämna att en av orsakerna till min hustrus sjukdom är den smärta hon har lidit av under de här 27 åren och att det finns många mammor som också har drabbats av sjukdomar som depression, cancer, fibromyalgi

Den där dagen rövade de inte bara bort hans dotter, de berövade honom också hans hustrus natur och livsglädje."

██████████ är tacksam för att hon får möjlighet att berätta en mycket sorglig historia om alla mammor som under många år har levt i tystnad.

Hon berättar att hon födde sitt andra barn på sjukhuset San Borja Arriarán, f d sjukhuset Paula Jaraquemada, den ██████████ år 1985. Hon anlände till sjukhuset när värkarna hade börjat. Graviditeten var i 39 veckor och sex dagar: det var inom normal tid.

Hon berättar att hon tillbringade hela natten med mycket sammandragningar och kom till sjukhuset klockan 7.30 på måndagsmorgonen. De undersökte henne och sade att förlossningen hade börjat och att hon skulle stanna kvar och ta avsked av sin make eftersom hon skulle läggas in. Hon tog avsked av sin make, lämnade sina kläder och blev kvar i deras händer.

De förberedde ett kejsarsnitt eftersom hennes tidigare barn, som följt med henne hit, förlöstes med kejsarsnitt eftersom fostret inte mådde bra och då skulle även hennes andra barn förlösas med kejsarsnitt.

Efter förberedelserna inför operationen togs hon till en paviljong där det var väldigt kallt. Hon blev kvar där länge – mer än en timme tror hon – och låg på en brits där hon frös ganska mycket. Hon väntade och det var helt tyst. Hon var mycket orolig på grund av sina värkar och det fanns ingen som tog hand om henne. Hon kommer ihåg att det plötsligt dök upp en grupp läkare och sjuksköterskor och de började med kejsarsnittet.

När de höll på med detta kände hon en stark smärta i ryggen och ett mycket kraftig hugg i hjärtat och hon kände att hon inte mådde bra. I det ögonblicket kände hon hur barnet föddes och sade: "Min son" eftersom hon hörde hur en sjuksköterska sade: "Det är en pojke". I samma ögonblick som sjuksköterska sade att det var en pojke injicerade en annan en genomskinlig vätska i droppet.

Hon säger att hon efter en kort stund började känna sig vimmelkantig och såg hur ansikten närmade sig hennes ansikte, hur de avlägsnade sig och hon hörde röster som avlägsnade sig. Då somnade hon.

Hon hävdar att hon alltid var vid medvetande under de andra kejsarsnitten. Hon säger att hon har fött fyra barn med kejsarsnitt och hon har aldrig blivit sövd. Och vid det här tillfället sövde man henne och hon fick aldrig veta vad som hände under uppvaknandet. Det här hände inte under de andra förlossningarna eftersom hon då var vaken och hade mycket värk när hon kom till uppvakningsalen. Det här upplevde hon inte under denna förlossning, hon vaknade först när hon fördes till den allmänna salen där de andra mödrarna fanns.

Det var då hennes lidande började eftersom hon frågade och frågade efter sin son. Varje gång en läkare och sjuksköterska kom in i salen frågade hon: "När kommer ni med min son?" De svarade alltid: "Nej, barnmorska som har hade om bebisarna kommer att"

.....informera dig." Det här hände den [REDACTED] och på eftermiddagen insisterade hon med sina frågor.

Det blev den [REDACTED] och samma sak hände. Läkarna kom förbi på morgonen, undersökte henne och sade att det var bra och hon frågade "Och min son?" Och en läkare sade: "Nej, jag har ingen information om det, den har barnmorskan som sköter om barnen. Jag ska skicka hit henne så att hon kan informera dig." Den där dagen, den [REDACTED] hände inte heller något. Hela dagen gick, det blev natt och hon hade varenda ögonblick väntat på att få nyheter om sin son.

Det blev den [REDACTED] och det var nog vid 11-tiden på förmiddagen som en barnmorska vid två tillfällen visade sig vid salens dörr, hon tittade och gick, hon tittade och gick. Vid det tredje tillfället kom hon in, ställde sig vid sängens fotända och sade: "Visste Ni att Er son var liten?" "Visste Ni att Er son låg i kuvös med andningsproblem?" Hon svarade: "Jag visste ingenting, man har behållit mig här sedan den [REDACTED] och nu är det den [REDACTED] och man har inte sagt någonting om min son." Hon satte sig på sängkanten och hon sade till henne: "Varför talar Ni i imperfekt, varför säger Ni till mig visste Ni? Har kanske min son dött?" och hon sade: "Ja, han var väldigt liten."

Hon fick höra den värsta nyheten i sitt liv. Hon satte sig upp i den där sängen, ville stiga upp för att lära känna sin son och sade "Ta mig till min son." De sade: "Nej, det är inte möjligt. Man kan inte ta dig dit, det är bättre att stanna kvar här eftersom din son är kopplade till slangar och han är alldeles blå. Det är bättre att inte uppleva något sådant." Hon sade: "Det spelar ingen roll, det är min son och jag vill se honom."

Eftersom hon satte sig upp i sängen började såret att blöda och då kom amningsbarnmorskan. Och bebisbarnmorskan började diskutera med amningsbarnmorskan. Den ena frågade den andra varför de inte hade meddelat henne så att hon skulle kunna ha förberett henne för nyheten. Medan de diskuterade var det enda hon ville att komma bort från det där stället och se sin son, men det nekade man henne.

Det gick två timmar och hon frågade en kvinna som hon hade pratat med tidigare om hon kunde lokalisera hennes make. Hon och hennes make bodde i Los Nogales och hennes make arbetade på det stället. Kvinnan fick namnet på makens arbetsgivare och hon bad henne vara snäll och meddela honom vad som hade hänt eftersom hon kände sig mycket ensam. Hon gjorde så och hennes make kom tillsammans med sin bror till sjukhuset vid fyratiden på eftermiddagen.

När hennes make kom sade de till honom: "Er son levde en dag och nu vill vi fråga Er om Ni vill begrava honom och om Ni inte kan det så kan vi här på sjukhuset ordna det." Sedan sade man till honom: "Ni slipper då den utgiften, den kostnaden. Men Ni måste skriva under några papper så att kroppen också kan lämnas till forskning, något som kommer att komma andra barn till godo." Hennes make var så omogen att han accepterade detta. Han säger att han undertecknade ett papper men att han inte läste det han skrev under på. De visade inte kroppen för honom heller.

Hon lämnade sjukhuset den [REDACTED] – en fredag – och gick till Folkbokföringskontoret för att registrera sin son. Det ligger runt hörnet från sjukhuset. De skrev in honom och bad aldrig om något dödsbevis, ingenting. De visste inte heller dödsorsaken.

Förra året sändes det ett reportage på televisionen som talade om de här fallen. Hon såg inte reportaget men hennes svärdotter såg det. Och eftersom hon hade berättat för henne vad som hade hänt och de funderingar hon hade sade svärdottern: "Vet Ni, de sände ett reportage och de fallen var väldigt lika Ert fall. Historierna upprepas. Har Ni bett om ett dödsbevis?" Hon svarade nej och svärdottern gjorde det via internet.

I intyget står det att hennes son avled av andningsbesvär på grund av problem med basalmembranen eftersom han var prematur. Hon sade till henne: "Nej, min son var inte prematur, han var i 40:e veckan, 39 och 6 dagar är 40 veckor." Hon påpekade att sonen inte var för tidigt född och sprang upp till andra våningen för att hämta kontrollkortet från San José de Chuchunco-mottagningen. Hon visade då att den sista kontrollen var den [REDACTED] och då var graviditeten 37 veckor och 5 dagar. Om man lägger ihop [REDACTED] och [REDACTED] var hon gravid i fyrtionde veckan. Hon sade till henne att nej. Hon sade att hon vet att hennes teori stämmer eftersom den där döda kroppen var inte hennes son. Hennes son var inte prematur. Hon säger att hon hade ultraljudsbilder. Hon hade inte fotona eftersom de på den tiden inte lämnade ut fotona, man fick bara ett utlåtande. Mottagningen behöll dem.

Hon säger att hon också har kortet från socialsekreteraren eftersom man vid något tillfälle frågande om de kunde betala förlossningen. Hon sade nej, de hade inte medel för att betala förlossningen. Då fick de ett kort och med det betalade de inte ett öre för förlossningen. Hon berättar det här för er eftersom det återkommer i alla de fall inom föreningen då någon hade ett ursprungsbefolkningkort från en socialsekreterare.

Sedan påbörjade hon tillsammans med sin son och svärdotter sökandet med att samla in bakgrundsuppgifter. De vände sig till sjukhuset Paula Jaraquemada och där sade de att det inte fanns något. Det fanns ingen journal från hennes förlossningar, varken från [REDACTED] förlossning eller de andra barnens förlossningar. De var där två gånger och den andra gången hade hennes svärdotter ansökt skriftligen. Hon, liksom hennes son, har varit till stor hjälp. På så sätt lyckades de. De skickade ett brev där det stod att det dykt upp en journal och hon gick och hämtade ut den. I den journalen står inget om förlossningarna, den innehåller bara den kliniska historiken från och med år 2002 när hon [REDACTED]. Det som hon behövde fanns inte med, nämligen förlossningarna. Man sade också att lag 19.000 någonting säger att man ska radera informationen. Det finns ingenting. Hon säger att det inte kan vara på det sättet, nämligen att lag skyddar ett brott. I en journal finns många bevis för många saker och den där lagen kan inte skydda ett brott. Hon vet inte mycket om lagar men den här lagen fastnade eftersom den har ställt till med så stor skada. Och hennes journal dök aldrig upp, det finns ingenting. Hon sade att hon skulle vända sig till mottagningen för att be om "ultraljudet". Ja, hon tänkte gå till mottagningen eftersom man sade att hennes bebis var prematur ville hon bevisa att han inte var det. Hon började då söka. Hennes son sade att tack vare lagen om transparens så dök pappret om förlossningen upp, hon ansökte om det i Peñaflor eftersom hon bodde där. Hon har bett om det sedan april och än idag har de inte lämnat ut det eftersom uppgifterna inte fanns. Men efter att ha insisterat och insisterat dök nu det upp tack vare lagen om transparens. Hon gick också till Folkbokföringens kontor tillsammans med sin son. Först ville man inte ta emot dem. De gick till advokaten [REDACTED] kontor och så att säga tvingade henne att ta emot dem. De invaderade hennes kontor och det var då som hon sökte fram och lämnade ut dokumenten till dem. Hon undrar varför man gömmer undan dem, det är något som tillhör dem och som de vill känna till.

Hon kommenterar att hon inte vet vare sig vad hennes son vägde eller något annat. Hon lämnade över papperna och sade samtidigt att det var något som inte stämde eftersom – säger hon – för varje kropp som obduceras ska det finnas fingeravtryck men när det gäller Er son så finns inte de här fingeravtrycken. De kompletterade med nästan bara utropstecken. Detta gjorde dem ännu mer fundersamma. Det står också i det där intyget att hennes sons kvarlevor begravdes på Allmänna kyrkogården och de fick ett nummer så att de kunde gå och söka efter graven. De gick till kyrkogården i fråga och där togs de mycket vänligt emot av direktören för arkivet. Han lämnade dem många liggare och sade: ”Hör Ni, sanningen är att det från Paula Jaraquemada inte har kommit någonting. Jag är säker på det men i vilket fall ska jag ge er liggarna så att ni kan läsa vad som står mellan 1985 och 1992, ni kan själva granska dem och se om det där numret finns.” De letade men det fanns ingenting. Hennes son fotograferade. Där finns kopior av fotona av sidorna i den där boken. Hennes sons kropp finns inte med där. Det innebär att informationen är falsk. De tog inte hennes son till Allmänna kyrkogården och inte heller till någon annan plats. Därför förmodar de att den döda kroppen inte är hennes sons, de bad också att få intyget från obduktionen. ██████████ undertecknade det här obduktionsintyget och det anatomiskt-patologiska resultatet och i det står det att hon undersökte kvarlevorna efter en bebis född i 36e veckan. Det stämmer inte heller med hennes graviditetsveckor som var 40 veckor. Den pojken vägde enligt den här rapporten 2,320 kilogram och var 44 centimeter lång. Hon frågar sig då hur hon ska kunna känna sig lugn om ingen av uppgifterna stämmer. Hon gick och talade med den barnmorska som var i tjänst då. Hon tog med sig kontrollkortet från den tiden och förklarade sitt ärende för henne. Hon sade till henne att hon skulle titta på om det här var normalt och hon svarade nej. Om man har räknat fel – sade hon – skulle det inte kunna vara med så många veckor. I så fall handlar det alltid om högst några dagar eller en vecka men inte om nästan en månad. Hon sade: ”Er bebis var fullgången”.

Hon sade att hon nu skulle lämna dem mappen med de framsteg hon själv gjort. Och att hon också ville tala om för dem att hon är kristen. Hon bad till Herren att han skulle hjälpa henne, att han skulle vägleda henne i sökandet efter sonen. Hon sade till honom: ”Herre, om min son lever ge mig ett tecken så jag kan fortsätta att söka efter honom”. Det visade sig att svärdottern två veckor senare hade ansökt om ett av de DNA-kit som man kunde få från Förenta staterna, man var tvungen att ansöka. Det hade gått två veckor efter hennes bön och då säger hon: ”Vet Ni faster, Ni har fått det där DNA-kittet. Det kommer till i Chile och Ni kommer att kunna göra den där DNA-testen. Det kan troligen också vara en väg framåt i ert sökande efter Er son.”

När det gäller de barn som fördes utomlands på det här sättet så har det äkta intyg. Men det är så besvärligt att få tag i dem eftersom dokumentationen är falsk. Men om adoptivföräldrarna någon gång berättar sanningen och han börjar att söka, hon ber till Gud att hennes son ska vilja lära känna sitt ursprung, är enklare för barnen att hitta sina föräldrar än vad det är för mödrarna eftersom de nekas information. Så borde det inte vara. Man borde inte ställa upp så många hinder när de söker efter sina bortrövade barn. Hon är säker på detta och det var därför hon nämnde att hon är kristen. Det där DNA-kittet var ett svar från Gud eftersom Herren som är allvetande skulle inte ha skänkt bort det där DNA-kittet eftersom det annars skulle ha kommit en annan mamma till godo.

Herren bekräftade då att hennes son levde. Sedan dess har dörr efter dörr öppnat sig. Att vara här är ännu en dörr som Herren har öppnat. Hon måste säga det eftersom Herren är något väldigt viktigt för henne.

I övrigt samlades de inom föreningen i grupper per sjukhus, de som var på Paula Jaraquemada, San Juan de Diós osv. Hennes grupp, dvs de som var på San Borja Arriarán kom fram till den slutsatsen att de här händelserna inträffade på måndagar och fredagar.

De har hört sig för fall efter fall och det hände alltid på måndagar och fredagar. Varför? Det vet man inte. Man vet inte om läkarna som gjorde de här sakerna var friare att göra så de dagarna, men det finns ett samband.

Alla blev sövda, något som inte bör göras vid ett kejsarsnitt. Vid ett kejsarsnitt blir man bedövad från midjan och nedåt. Alla hade kortet från socialsekreteraren. Det finns många punkter som är gemensamma. Till alla sade man att de var unga och att de skulle kunna få fler barn. Det är ju som att säga att vad spelar det för roll om det här har dött, hon kommer ju få fler. Ett idiotiskt, dumt svar eftersom en mor aldrig skulle blir tröstad av något sådant.

██████████ representerar "Hermanos que buscan hermanos" [*Syskon som söker efter syskon*]. Hon säger att hon hör till Mauleregionen där Colonia Dignidad [*En isolerad bosättning. Ö.a.*] är belägen. Hon presenterar ett fall som har att göra med sjukhuset i Talca.

Hon söker efter sin tvillingbror som försvann år 1972 på sjukhuset i Talca. Från sjukhuset har hon år 2000 fått veta att han föddes som hennes tvilling.

Hon säger att hon skickade sin biologiska mamma för att leta efter förlossningsbeviset eftersom hon behövde veta vilken dag och tid hon faktiskt var född.

Hon vände sig till sjukhuset och en väninna som var sjuksköterska tog fram hennes födelsebevis. Hon ringde sin mamma och hon fick veta att det hade att fötts två bebisar som båda vägde 3 kilo. Hon föddes 5 minuter före sitt syskon som också föddes levande.

Hon blev förvånad över denna nyhet eftersom hon hade förstått att hon var enda dottern till en ensamstående mamma, en bondkvinna, som bara en gång i sitt liv fördes till sjukhuset i Talca. Det berodde på att hon under graviditeten var instängd i ett hus med tanke på vad folk på den tiden skulle säga.

Hon började att söka efter hjälp om som ett led i den processen träffade hon en löjtnant vid Nationella poliskåren, Guillermo Bravo. På den tiden, år 2000, samlade han ihop familjer i programmet Venga Conmigo [*Kom med mig*]. Hon tog kontakt med honom och han gick med på att resa till Talca där han gick till sjukhuset och begärde ut hennes journal. Det tog ungefär två månader att få veta vad som hade hänt. Guillermo gick till sitt kontor vid Infrastrukturministeriet för att berätta vad som faktiskt hade hänt. Hon ville veta.....

.....om det var sant eller en lögn att hennes tvilling fanns eftersom hon fram till dess inte trodde på det. Hon kunde inte få in i sitt huvud att två bebisar hade fötts.

Under hela sitt liv hade hon alltid känt konstiga saker, som att något fattades henne. Därför skickade hon sin mamma för att leta efter journalen på sjukhuset.

Den 18 november kom löjtnant Guillermo Bravo Díaz till kontoret och bekräftade att två bebisar hade fötts, de hade vägt 3 kilo, hon hade fötts först och hennes bror 5 minuter senare. Båda föddes levande och då påbörjade hon sin undersökning.

Hon har hållit på i 18 år för att försöka lokalisera sin bror och än i dag har hon inte hittat honom. Vid den tiden vände hon sig till Sename, hon gick till Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten, till kriminalpolisen och alla dessa inrättningen stängde dörren för henne.

Förra året vände hon sig igen till Folkbokföringen. ”Jag hade ingen aning om att det fanns ett förlossningsintyg. Många mödrar visste inte heller om det. Jag visste inte att det fanns ett sådant dokument och att jag kunde begära det. Tack vare föreningen Madres e Hijos del Silencio har jag lärt mig mycket om hur sjukhusen, Folkbokföringsmyndigheten, Sename och andra inrättningar hanterar och administrerar dokument.”

Med denna bakgrund vände hon sig till Folkbokföringens kontor i Santiago som är belägen på gatan Huérfanos. I början vill de inte lämna ut någon information men hon insisterade och insisterade tills hon kunde få förlossningsbeviset och födelseregistreringen. Det tog mer än 20 dagar att få svaret.

På Folkbokföringen finns bara hennes födelseregistrering, förlossningsbeviset finns inte. Hon existerar inte i Folkbokföringsregistret eftersom dokumentationen har försvunnit. Också födelseregistreringen vid sjukhuset i Talca har försvunnit.

Vad gäller det omtalade sjukhuset i Talca i Mauleregionen finns det så där 15 fall där mödrar också har kränkts och man har tagit deras barn ifrån dem. Det finns också fall där tvillingar slitits från sina mödrar och där man sagt till dem att de är döda, fall med enäggstvillingar där bara en av dem har lämnats över och den andra har försvunnit på samma sätt som när det gällde hennes mor.

Sandra Castillo tar upp att de, innan de börjar med fallen, vill de göra ett litet inlägg för att det ska bli tydligt vad det innebär för en adopterad person att söka sitt ursprung och till vilken statlig inrättning de bör vända sig och vilka svaren blir i de fall som man har stött på. Detta för att informationen ska vara uppdaterad.

Vid det här tillfället vill de fokusera hundra procent på det delprogram som Sename har gett upphov till. De tror att det enda val som.....

.....adopterade inom Chile, så kallade inhemska adoptioner, har när det gäller att hitta sin adoptionsakt är via delprogrammet Sökandet efter ursprunget.

De ska börja med att tala lite om de adopterades motiv för att söka sitt ursprung. I genomsnitt börjar man vid 35 års ålder. Man tror att detta grundar sig på känslomässiga saker som händer under vissa perioder i livet. Ungefär vid 30 eller 35 år beslutar man sig för att bilda familj och att få barn. Då anser man att det vid den här åldern är viktigt att söka sitt ursprung och komplettera sin livshistoria.

Det finns olika orsaker till att man börjar söka efter sitt ursprung. I första hand är en av de viktigaste sakerna att man vill veta är vad de biologiska föräldrarna heter så att man kan begära ut den kliniska historiken.

När det gäller adopterade kvinnor så är det i andra hand så att när de går till en gynekolog till exempel är den första frågan de får om det finns några kliniska bakgrundsuppgifter om bröstcancer eftersom man vet att detta är ärftligt på mödernesisidan. De har inga bakgrundsuppgifter, det finns ingenting och när det gäller ärftliga sjukdomar kan de inte heller ta reda på varifrån de kommer eftersom de inte känner till sitt biologiska ursprung.

För det tredje är det mycket viktigt att känna till motiven eller de problem som fanns inom den biologiska familjen som ledde till att de adopterades bort. Det kan finnas många motiv att välja på, till exempel fattigdom, incest, våldtäkt, alkoholism och välbesuttna människor som inte vill ta hand om barnen. Och nu visar sig ett nytt motiv, nämligen att han/hon blivit bortförd från ett hem eller vid födelsen. Detta är kanske det värsta motivet.

För det fjärde handlar det om att lära känna sina syskon. Syskon har förstås inte möjlighet att vid ett givet tillfälle besluta när det gäller fäderna eller mödrarna men för den adopterade är det viktigt att veta hur deras syskon har det, om deras liv har varit bra, om de har avlidit. Kanske vill man kunna hjälpa dem om deras liv är svårt.

För det femte vill man förvissa sig om att man, när man har ett förhållande, inte har det med någon släkting, med ett syskon, en kusin eller en förälder. Skulle detta kunna vara möjligt? Ja, det kan vara möjligt eftersom det inte finns några band som leder till den biologiska familjen. Av den orsaken vill man känna till mor- och farföräldrarnas, kusinernas och morbröders/farbröders familjehistoria. Man vill veta hur familjen formats under generationerna.

För det sjätte vill man kunna känna igen sitt utseende i någon annan.

Det finns två klassifikationer när det gäller adopterade. Det finns internationella adoptioner och inhemska adoptioner. De sistnämnda är adoptioner som sker inom Chile.

Om en internationell adoption är enligt reglerna och det finns en fullständig adoptionsakt med moderns namn har de flesta möjlighet att söka.....

..... sin biologiska familj den vägen. De väljer också TV-program eller går till de träffar för familjeåterförening som Nationella poliskåren i Chile ordnar inom sitt område, de söker nämligen familjerna på nationell nivå, de söker på sociala media om de har namnet och en del har helt enkelt rest till Chile för att söka efter sin familj.

När det gäller de inhemska adoptionerna är det mycket mer komplicerat. Den som adopterats inom landet har ingen ledtråd. Faktum är att om en adopterad inom Chile vänder sig till Folkbokföringsregistret och letar efter någon dokumentation så finns den inte. Det finns bara ett födelsebevis där det står att han eller hon har fötts i någon bostad. Alla står som födda i hemmet och originalet till förlossningsprotokollet torde finnas i adoptionsakten. Det finns inget annat sätt att få tag på det.

Då vänder man sig alltså till Senames delprogram Sökandet efter ursprunget. Detta program antogs i Chile år 1999 när lag 19.620 trädde i kraft och Sename bildade delprogrammet Sökandet efter ursprunget. Det här delprogrammet bildades enligt några internationella rättsregler om skydd för barn eftersom att adoptera ett barn tidigare var lösningen för en familj som var infertil. Men detta ändrades år 1990 eftersom ett barn inte är en lösning på ett problem. När man vill adoptera ett barn så ska det endast ske av kärlek till barnet, inte för att det är en valmöjlighet eller en lösning på ett problem.

Man skapar således det här programmet Sökandet efter ursprunget med stöd av artikel 27 i adoptionslagen för att kunna komma åt den där akten. I artikeln sägs: Nationella ledningen för folkbokförings- och identifikationsmyndigheten ska från tjänstemannen vid folkbokföringsregistret få de bakgrundsuppgifter som han/hon har antecknat avseende registreringen av adoptionen.

När denna åtgärd vidtagits ska ledningen skicka dem till Allmänna arkivet vid Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten som ska bevara dem i en separat sektion varifrån de endast kan tas fram om det finns ett domstolsbeslut. Det här är viktiga att ta hänsyn till: De kan bara göra en kopia av domen eller bakgrunden till adoptionen om det finns beslut från domstol och detta begärs ut av den adopterade, adoptanterna eller dessas släktingar i rakt ned- eller uppstigande led. Om de som lämnar in begäran inte är adoptanterna ska de alltid kallas innan ansökan medges för så vitt de inte har avlidit.

Vem som helst som är myndig, har full rättskapacitet och har en bakgrund som gör att han/hon kan förmoda att han/hon är adopterad kan personligen ansöka om att Folkbokförings- och identifikationsmyndigheten informerar honom/henne om släktskapet är av ett sådant ursprung.

Detta visar att vilken person som helst över 18 år har möjlighet att vända sig till Folkbokföringen och begära ut sin akt. Det får emellertid inte någon effekt eftersom de adopterade som har gått dit för att söka efter sin akt får den inte. Faktum är att de inte förstår vad de söker. Den dörren stängs således omedelbart och de måste vända sig till Sename.

En annan viktig punkt. Det sägs att vem som helst över 18 år kan be om en kopia av sin akt, en fullständig kopia, inte en.....

.....kopia där man har raderat bakgrundsuppgifter eller utelämnat information. Den ska vara fullständig. Detta står i artikel 27 i adoptionslagen.

De adopterade personer som kommer till Sename för att söka sitt ursprung stöter på många problem. Hon tror att alla får problem men av olika slag.

De problem som oftast förekommer. För det första har alla problem med att komma in på webbsidan via Explorer 8. För det andra besvaras ofta inte det första brev som skickas med ansökan om att delta i programmet. Och då kan det gå flera år innan de får något svar. Det finns personer som sedan sex år tillbaka väntar på svar från [REDACTED] och hon har inte svarat. Tjänstemännen vid delprogrammet respekterar inte de adopterades privatliv eftersom de har så många möten. Den adopterade vill ha sin akt, sina papper, det är det enda de vill ha men när personer kommer till Sename så ställer psykologen, socialsekreteraren och advokaten en mängd frågor om saker i den adopterades privatliv, något som inkluderar frågor om deras relation till adoptivföräldrarna, vad de arbetar med, om de är gifta, om de har separerat, vad de studerade, hur deras liv har varit. De anser att detta är onödigt eftersom det inte ens finns en officiell statistik över hur många barn som upplevt sin adoption som bra eller som har varit lyckliga. De finns några som inte ens har en relation till sina adoptivföräldrar, deras adoption har inte varit bra. Det är alltså varken bra eller sunt att man frågar så mycket och att det efteråt inte ges någon upprättelse.

Delprogrammet har inte något startdatum eller något slutdatum. Akten lämnas ut antingen med den biologiska moderns fullständiga namn, något som är mindre troligt, eller med den biologiska moderns efternamn överstrukna eller så lämnas namnet inte ut alls.

Vad händer nu? I bästa fall är den enda ledtråden i akten den biologiska moderns namn. Vid stark adoption – på 60-talet fanns den en förordning som föreskrev stark adoption enligt lagen – medgavs att man raderade information om den biologiska familjen, all information. Det förekommer således att många personer har fått sin akt från arkivet och där finns inte ens ett protokoll från förlossningen, något som borde vara ett minimikrav eftersom det är originalhandlingen när det gäller förlossningen. I många fall finns det till och med bara ett födelsebevis där adoptivföräldrarna anges och sedan finns det inte mer information. Det blir då väldigt komplicerat att få fram akterna från arkivet eftersom man inte vet vad man kommer att hitta och har man tur hittar man den biologiska moderns namn så att man kan nå fram till syskonen eller morföräldrarna och få fram någon historik eller få kunskap om någon ärftlig sjukdom som det är viktigt att man känner till.

Om man finner att moderna avlidit meddelas inte resten av den adopterades biologiska familj. Fallet avslutas.

I den information som Sename lämnar ut dokumentation när fallet avslutats och att sökningen efter ursprunget har upphört kan man inte identifiera den eller de tjänstemän som har deltagit i sökandet vid den enheten. Med detta.....

.....syftar de på den socialsekreterare, advokat och psykolog som utses vid varje sökning efter ursprunget.

När det gäller de internationella sökningarna har man, utöver de ovannämnda, identifierat nedanstående brister när information lämnas ut. De som reser ut ur landet borde ha akter som är väldigt precisa men så är det inte alltid. Många reste ut med en faktisk vårdnadshavare eftersom adoptionen slutfördes i landet de reste till. Det finns inte mycket information. De har inte heller namnen på sina biologiska mödrar.

Man måste då lägga till de ovannämnda problemen med Sename att man påpekar att deras webbsida är inte är särskilt användarvänligt, det handlar om språket där det finns begränsningar.

Varför tog hon upp detta? Eftersom det finns adopterade i Tyskland, Frankrike, Förenta staterna, Holland, Belgien, Schweiz och nyligen kom en från Cypern och när de går in på webbsidan förstår de ingenting. När de får motivationsbrevet från Sename, ett brev som inte ens anpassats till adopterade utomlands, och som innehåller möten med de yrkesutövare som tilldelats fallet påpekar de att de inte kan resa från Italien för ett möte.

I övrigt tycker de att det är allvarligt att Sename skickar utbytta akter. De finns personer som har begärt ut sina akter som ska scannas och skickas med e-post, men de har fått en akt som tillhör en annan person. Detta anser de vara mycket allvarligt eftersom det har att göra med personernas privatliv.

Innan de börjar presentera de fall de har säger de slutligen att Sename på alla möjliga sätt har stängt alla dörrar för dem som söker efter sitt ursprung, enligt villkoren tillhör informationen i akten endast den adopterade.

Det här fallet handlar om en kvinna som adopterats enligt reglerna och som har en adoptionsakt. Hon fick aldrig sin biologiska mors namn. När akten kom sade Senames socialsekreterare i La Serena att hon inte skulle lämna ut förlossningsprotokollet som är det enda dokument som innehåller uppgifter om den biologiska familjen och då skulle hon finna det där. Därför skulle hon inte lämna ut det.

Hon påpekade att hon inte var i La Serena. Hon frågade var hon var och hon svarade att hon var i närheten men inte i la Serena. Hon sade att hon hade syskon. Hon frågade hur många och hon sade att hon inte kunde tala om det. Hon bad att få veta om de var män eller kvinnor och hon sade att hon inte kunde tala om hur många de var. Slutligen lämnade hon inte ut någonting.

Men hon insisterade men inte längre via Sename eftersom de blockerade alla dörrar.

Hon har tagit ett DNA-prov och för några veckor sedan fann hon en kusin med en överensstämmelse på 7,22. Den här första kusinen är son till en kvinnlig kusin på moderns sida.

För deras del är det här är sant eftersom Sename nu har akterna och den information de har efterfrågat.

Alla vet dessutom att det finns mycket information som är utbytt och då är det inte sant.

██████████ säger att hennes sökande började år 1999. Hon började eftersom hon 1998 sökte till Escuela de Investigacion [*Ungefär motsvarighet till polishögskolan. Ö.a.*] där hon blev antagen. I slutet på antagningsprocessen görs en så kallad DHP-intervju [*Om personens levnadsberättelse. Ö.a.*] och tas bakgrundsuppgifter om alla familjemedlemmar och de som utgör den sökandes familjekrets upp.

Då blev hon medveten om att även om hon förmodades ha fötts i Santiago den 14 oktober 1975 så var hon registrerad 1979 i Punta Arenas.

I juni 2009 bekräftades att hon är adopterad. På den tiden bodde hon i Antofagasta och gick igenom flera processer av tvivel och ilska och hon frågade sig varför. På den tiden var hon 33 år och upplevde att hon levt hela sitt liv på en lögn. Med tiden lugnade hon ner sig och när hon var klarare i huvudet reste hon år 2010 till Santiago.

Med det lilla, praktisk taget ingenting, som hennes adoptivmamma hade berättat vände hon sig till Nationella barnhemmet.

År 2010 reste hon till Nationella barnhemmet för att be om sina bakgrundsuppgifter och där sade de att alla dessa bakgrundsuppgifter fanns på ett kontor beläget på gatan Huérfanos där det bröt ut en eldsvåda. Det fanns alltså inga bakgrundsuppgifter. Hon började då tappa modet eftersom man i den här processen känner sig mycket ensam.

År 2011 vände hon sig till Sename i Antofagasta för att se om hon kunde få någon vägledning och vad hon skulle kunna göra för att komma vidare. Men hon fick inget svar där heller eftersom de sade att den största delen av arkiven från den tiden – än en gång – hade brunnit upp i någon eldsvåda.

Hon kommenterar att hon inte vet på vilket sjukhus hon fötts och att hon inte har mycket till bakgrundsuppgifter. Samma år, 2011, började sökningar via Ursprunget och hon lade in sina uppgifter. Hon fick aldrig något svar fram till den 28 augusti år 2014, tre år efter det att hon anmält sig.

Ett mål med nummer 498-209 inleddes och då kontaktade socialsekreteraren Nancy Rodríguez henne för att informera om att målet skulle börja och att inom kort skulle behöriga personer kontakta henne.

Tre dagar senare fick hon ett mejl som meddelade att målet skulle flyttas till Adoptionsenheten i Metropolitanaregionen och att de skulle kontakta henne.

Hon fick inget svar på den tiden men sju månader senare den 5 februari år 2015 fick hon ett mejl från Andrea González Sepúlveda vid Senames adoptionsenhet i Mertopolitanaregionen. Hon frågade om hon ville fortsätta med processen eftersom det hade gått lång tid sedan 2011 till idag. Och hon frågade henne om hon fortfarande hade lust att fortsätta med sökandet. Hon svarade ja.

Den 23 februari det året fick hon igen ett svar via mejl som bekräftade att rättegången skulle fortsätta och den 30 mars uppgav de att de hade all information som behövdes för att hämta ut ärendet från arkivet. Om detta skulle de informera om en vecka men informationen kom aldrig.

Nyligen, i juni år 2015 fick hon ett nytt mejl från advokaten vid adoptionsenheten i Valparaíso, Paula Aliste, som förmodades vara den person som skulle driva hennes fall – inom parantes så bodde hon då i Viña del Mar och inte i Antofagasta. Genom henne kallades hon till familjedomstolen, domstolen för barn och unga i Viña del Mar, och där undertecknade hon några dokument för att ge någon fullmakt att företräda henne i målet. Intill dess tänkte hon att allt gick bra och att hon till slut skulle få fram något.

Då hon efter att ha undertecknat vid domstolen aldrig mer fick brev ringde hon upprepade gånger. Den 27 augusti säger Paula Aliste att man har skickat informationen och den 14 september samma år meddelar de att de har lagt in akten i systemet då den har inkommit från Punta Arenas. Man förmodade att akten och registreringen fanns där.

Den 21 oktober fick hon ett mejl som meddelade att akten hade inkommit men att den inte innehöll mycket information. Psykologen, María Isabel Lara, skulle kontakta henne för att informera henne om vad som hänt. Allt detta skedde via mejl. Hon hade aldrig direktkontakt med någon på Sename vare sig i Santiago eller i Valparaíso. Allt skedde via mejl, det förekom inte ens ett telefonsamtal.

Sedan dess och framöver kan man förmoda att domstolen skulle kalla henne till förhandling i målet. Men nu är det den 18 mars år 2019 och de har aldrig svarat på ett mejl, de har aldrig svarat på telefon och hon har inte någon sorts information. Det är precis som i början. Det enda hon vet är att hon är adopterad, att hon kom från Nationella barnhemmet och att hennes registrering inte stämmer med hennes födelsedatum.

Hon har inte mer att tillägga herr ordförande.

██████████ säger att hon redan som liten anade att hon var adopterad och hon inleder hon med något som överensstämmer med lag nummer 19.620 från 1999, kapitel I artikel 1: ” Adoptionens syfte är att vaka över det adopterade barnets bästa, att skydda dess rätt att leva och utvecklas i en familj som ger det tillgivenhet och som ger det en omsorg som strävar efter att tillfredsställa dess.....

.....andliga och materiella behov när dess ursprungsfamilj inte kan ge det detta.”

Hon tror att hennes rättigheter sett i detta perspektiv kränktes redan från början. Om hon adopterades legalt så var det enligt dåtidens lagstiftning ingen som bevakade hennes intressen. Hennes rättigheter som flicka och som medborgare i detta land kränktes.

Sedan hon kom till det där hemmet var det ingen som gjorde någon uppföljning. Om någon skulle ha gjort det hade man kanske aldrig lagt märke till att hon var adopterad.

Det fanns skillnader jämfört med hennes syskon. Hon hade två syskon som var barn inom äktenskapet och som föddes efter de att hon kommit. [REDACTED]. Om det inte hade varit för det här hade hon kanske aldrig fått veta att hon var adopterad.

Hennes sökningar går nästan 30 år tillbaka. Idag är hon 47 år och då var hon 17 år.

Hon säger att de många gånger sade att det inte finns någon information. När hon vände sig till Sename sade de: ”Det brann upp, det var en översvämning. Vad talar Ni om?” Både en och en annan gång fick hon ett slag i ansiktet, många gånger stänges dörren.

År 2013 avlider hennes adoptivmor och trots att hon behandlade henne mycket illa medan hon levde vårdade hon henne under ett år. Hon dog av [REDACTED] och hon vet inte om det var ett sista slag eller om det var av tacksamhet men då bekräftade modern att hon var adopterad. Hon vet inte om det var för att eventuellt göra saker och ting bra eller om det var för att ge henne ännu ett slag.

År 2014 började sökandet igen genom Sename. 2015 gick. I februari år 2015 frågade hon om det fanns nyheter och redan i mars fick hon till svar att hon var välkommen till centret ifråga.

Den 16 april år 2015 var hon på en intervju med adoptionsenheten vid myndigheten för barn och unga då hon ville ansöka om att hennes ärende skulle tas fram ur arkivet. De skickade ett beslut med en kallelse till förberedande samtal och den 20 juli lämnade de ut hennes akt. Den finns där.

Akten är inte fullständig utan det som finns är sidorna fyra, fem, sju, åtta, elva och tolv, det vill säga att den inte är fullständig. Dessutom kan ni se att på de första sidorna är efternamnen överstruken – bara förnamnen finns där – men det verkar som om detta inneburit mycket arbete så på de påföljande sidorna var det inte mödan värt att radera och där ser man dem.

Det är som när någon överlämnar något i snabbköpet: ”Varsågod, här har Ni.” Vare sig innan eller under tiden fick man någon sorts stöd av Sename. Det vill säga, för dem var det bara ytterligare ett ärende. Problemet är att för dem handlar det här ärendet om deras liv, deras levnadshistoria. De bad inte om något som de inte hade rätt till.

Det här inleddes år 2014 och de lämnade ut akten år 2015. Hon vet inte vad hon ska kalla det, ytterligare en örfil?, men Sename skickade ett mejl och.....

....säger: "Jag vill informera Er om att Er ansökan till Sökandet efter ursprunget har varit inlagd i vår tjänst sedan år 2014 och att den 20 juni år 2015 medgavs att Er akt kan lämnas ut till Er från arkivet. Enligt vår interna planering kommer vi under 2016 vidta åtgärder för att lokalisera Er biologiska mor." Uppenbarligen utan framgång.

Det är klart! När det är så snårigt förstår man att det inte är deras sak, att de inte är intresserade.

Det här var den 20 juli och den 22 juli sökte hon på Informe Platinum. [*"Informe platinum" är något typ Ratsit. Ö.a.*] och då fick hon fram namnet, skatteregistreringsnumret och adressen. Hon saknade verktyg och kunskap och från den dag hon fick akten tog det henne två dagar att hitta detta.

Hon kommenterar att de efter ett år inte har kunnat göra något och att hon fortfarande inte förstår vad som händer.

Hon ber om förståelse och att akten ska komma med sanningsenliga uppgifter och snabbt.

██████████ förklarar att hon började sitt sökande år 2015 när hon var 35 år gammal och hon fick veta att hon var adopterad. En månad efter den chock hon fick när hon fick veta att hon inte var dotter till sina föräldrar vänder hon sig till Paulina Méndez vid Sökandet efter ursprungets kontor. Hon gick direkt till hennes kontor där hon togs emot och blev informerad om att ansökningen måste göras via webbsidan. Mer stöd än så fick hon inte förutom att hon fick veta att ansökan endast kunde göras via webbsidan.

Hon lade in sina uppgifter och sedan, efter två och en halv månad, kontaktade Andrea González henne. Hon kallades till ett möte där de samtalade och hon berättade om sitt fall. Det vill säga om hennes fars berättelse, nämligen att hon adopterades på sjukhuset Deformes år 1979 då hon var en månad gammal. Detta gjordes via en advokat helt legalt med dokument, socialsekreterare och hembesök.

Vid den tiden hade hon faktiskt fått kännedom om något även om hon inte visste om hennes pappa talade sanning. Hon talade med Andrea González och bad enträget om hjälp. Hon sade att hon skulle ansöka om att hennes fall skulle lämnas ut från arkivet så att man skulle kunna se om hon var adopterad. Det här var tre månader senare i mars år 2016.

I maj år 2016 tog psykologen Luis Rojas Romero kontakt. Han tog över hennes ansökan eftersom Andrea hade för många fall. Därför hjälpte Luis Rojas henne. Herr Rojas gjorde en intervju, fyllde i en blankett angående hennes motivation, alltså om orsaken till att hon sökte efter sina biologiska föräldrar.

Efter fem månader, i juni år 2016, meddelade de att hennes akt hade inkommit och att hon faktiskt var adopterad.

.....att hon inte förväntade sig något av henne, det enda hon ville veta var sanningen, det var allt hon ville veta. Men hon fick inte något svar.

Tre månader senare i mars sökte hon upp en av hennes döttrar på Facebook, ringde henne per telefon och talade med henne. Hon sade: "Min flicka, jag skulle vilja prata med dig. Hon skickade sin dotter för att leta efter avsändaren till ditt brev för att se var man kan träffa dig." Och hon sade: "Min flicka, jag är inte din mor."

Hon säger att hon sade: "Men hur kan det vara så eftersom Ni är den enda personen i Chile som har de här två namnen och de här två efternamnen." Och hon svarar: " Jag svär att jag inte är din mamma. Jag hade varit glad om jag vore din mamma."

Hon förklarar att hon gått igenom sitt liv under åren efter det att hon föddes. Faktum är att [REDACTED] arbetade hon som biträde på ett skyddsboende för våldsutsatta kvinnor i Concepción och det året var hon inte gravid. Mellan [REDACTED] arbetade hon på ett skyddsboende och då var hon aldrig gravid. Hennes första dotter föddes år [REDACTED]

Hon talade med sådan empati, värme och säkerhet att hon trodde på allt. I början trodde hon inte på henne men sedan trodde hon på allt. De talade i ungefär en halvtimme och hon grät mycket. Världen rasade ihop för henne eftersom hon faktiskt åtminstone hade en föreställning om vilka hennes systrar var och vem som var hennes biologiska mor. Denna ville inte lära känna henne men hon hade åtminstone ett ansikte, ett namn, något och så slutade det hela i ingenting, absolut ingenting. Hon erbjöd sig till och med att göra en DNA-test men till slut blev det inte tillfälle att göra det.

Samma månad i mars 2016 bad hon Jocelyn Venegas, som hade tagit över ansvaret från Andrea González, om en intervju för att få en redovisning av vad man gjort angående hennes sökning och av vad som hade hänt. Sanningen var ju att ord stod mot ord, kvinnas, hennes förmodade biologiska mors ord mot Senames. Hon sade nej, det var inte hon men sedan sade hon att det var hon och den här kvinnan sade att hon aldrig sagt så, att hon alltid sagt att hon inte var hennes biologiska mor.

Senamne svarade inte och hon skickade ett mejl till Paulina i juni 2017. Det här var ungefär fyra månader efter det att hon talat med Genoveva. Paulina kallade på Carlos Soto som var koordinator för Metropolitanaregionen och ansvarig för sökandet. Samma månad skickade Carlos Soto tillsammans med Jocelyn Venegas ett brev med en kallelse till ett brådskande möte.

På det här mötet förklarade hon hur det var, nämligen att hon inte brydde sig om att Senames regler var att de skulle söka upp henne, hon lade sig inte i detta och sedan sade hon att hon inte ville vänta i tre, fyra månader och att hon ville skicka ett brev till den där kvinnan. Hon tog kontakt med kvinnan som gav en annan version av vad som hade hänt.

De var verkligen inte empatiska gentemot henne. Vid det här laget hade hon hållit på i ett och ett halvt år med sökandet. De var mycket hårda. De sade att för dem stod det på pappret att det var den här kvinnan, denna kvinna var det och så.....

.....var inte mer med den saken. Hon sade att, nej, det här är inte rättvist och att hon ville börja med en ny sökning. Och de var motvilliga men sade att de skulle inleda en ny sökning. Men hon sade till dem: "Kan ni vara så snälla att inte dröja så länge eftersom jag har hållit på med det här i ett och ett halvt år".

I september år 2017 gjorde de sökningen och Carlos Soto ringde igen via Jocelyn. De sade att det hade varit mycket svårt att få tag i i bostadsadressen men att de hade hittat en person med samma namn. Hennes andra förnamn var inte detsamma men hon hade samma efternamn. Den här kvinnan bodde i Valparaíso – i förbigående nämnde hon att hon föddes i Valparaíso – och att hennes ålder på ett ungefär stämde med att hon skulle kunna vara hennes biologiska mor.

De sade att de hade gått till bostaden utan att hitta personen där, det hade varit väldigt svårt att hitta adressen. De gick till en annan bostad och där träffade de den här kvinnan som sade att hon hette X liksom hennes biologiska mor men hon sade nej, det var inte hon. Socialsekreteraren började insistera allt mer. Hon blev arg och besvrad.

Hon sade till henne: "Här har Ni Ert namn. Jag vet att Ni är den här flickans biologiska mor". Man förstår att hon blev "chockerad" – hon tystnade, vände sig bort, stängde dörren framför socialsekreteraren och gick in i bostaden.

Givet resultatet och kvinnans reaktion ansåg Sename att den kvinnan verkligen var hennes biologiska mor. Det här var i mars. Sedan väntade hon i ungefär ett år och sedan tog hon faktisk mod till sig vid ett möte med Hijos y Madres del Silencio och började söka på nytt. Hon gjorde en ny sökning på den där kvinnans namn och hittade kvinnan som bodde i Valparaíso och vars andra namn inte stämde med det som står i där i akten. Hon tog kontakt med sonen via Facebook. Hon berättade allt vad hon berättat här, sin historia och allt och han sade till henne: "Jag ska hjälpa dig."

Hon hade kontakt med honom via chattfunktionen och frågade om han visste något, om han hade någon aning om i fall det skulle kunna vara sant att hon var hennes biologiska mor och så. Han sade: "Nej, min mamma har inte sagt något." Han var väldigt förstående och skulle faktiskt ha varit en mycket bra eventuell bror. Två veckor efter det att jag fått kontakt med honom tog han mod till sig och talade med sin mamma. Han frågade henne rakt ut: "Vet du mamma, vet du vad den här flickan har berättat för mig?" Hon sade: "Ja, älskling. Jag fick en dotter som jag adopterade bort för 38 år sedan" – de samtalade år 2018. Hennes bror ringde per telefon samma dag och sade: "Sök inte mer, ta inget DNA-prov eftersom min mamma har erkänt att hon är din mamma."

Hon påpekar att hon blev mycket känslomässigt berörd men att hon hade svårt att tro att det var sant. På grund av hela den process hon hade gått igenom under de där två åren med lögnärer kände hon att hon behövde ett DNA-prov. Hon tog det tillsammans med henne i början på april vid ett laboratorium i Providencia. Resultatet kom efter sju dagar och visade att det med 99.9 procents säkerhet var hennes biologiska mor.

Hon tror att hon sannerligen är en av de få inom Hijos y Madres del Silencio som har haft turen att finna.....

.....sin mors namn, som har kunnat söka och hitta henne och som dessutom har fått en andra familj.

Hon har två yngre bröder som älskar henne mycket. Hennes biologiska mor har för övrigt givit henne mycket kärlek och omtanke även om det varit svårt för henne. Bortsett från att hon bor i Valparaíso är hon inne i en period då hon håller lite mer avstånd.

Hon har besökt henne tre gånger men hon går igenom processen steg för steg. Sanningen är att hon blev mycket påverkad av Senames lögner, hon förstår inte varför de gjorde så och hon vet inte varför de tar så lång tid på sig. När hon hade fått den där akten tog det en timme att hitta allt och de dröjde två och ett halvt år med att ge svar.

Sanningen är att det är svårt att leva med detta, att se på sina barn, att se deras pappa, att tala med sin biologiska mor om detta, att krama henne, att se sina bröders ansikten, hon har tre underbara syskonbarn.

Sanningen är alltså att hon har tagit mycket skada och av den orsaken distanserade hon sig från Hijos y Madres del Silencio. Det är faktiskt smärtsamt att vara med dem och lyssna på dem eftersom det är så sorgligt.

██████████ förklarar att hon är 41 år. För 12 år sedan fick hon på grund av taktlöshet av en slump reda på att hon var adopterad. Samma minut som hon fick veta det – hon var då vuxen och hade barn – talade hon med sin mor och sin far, de bröt omedelbart ihop, det var fruktansvärt för dem eftersom de inte hade haft mod att berätta det för henne.

Hon säger att hon hade den mest underbara familj man kan tänka sig. Hon framhåller att adoptionen var irreguljär och att hon har papper som bekräftar det. Men trots detta är hennes familj underbar. Hon var enda barnet och hennes mor satte henne före sig själv, det enda hon ville var att få ett barn och barnet kom, hon blev lyckligast i världen. Tråkigt nog förlorade hon henne för ett och ett halvt år sedan. Det var en av de sorgligaste saker hon upplevt men hon har sin far kvar.

När hon stod inför den smärta som hon förorsakade sin mamma när hon tog upp ämnet talade hon bara med henne om detta vid det här tillfället. Hon sade att hon inte skulle oroa sig, att hon inte tänker söka efter någon och om det är smärtsamt för henne ska hon låta saken vara.

Hon förlorade sin mor och sade sig att hon skulle söka efter sanningen. Inte för att söka en mors kärlek eftersom hon fått den bästa kärleken utan för att det är hennes rätt, alla har rätt att få lära känna sitt ursprung.

Hennes mor berättade också att hon hade en bror som heter ██████████ som hon också hade möjlighet att få ha i sitt hem under några månader. Hon ska inte.....

..... breda ut sig så mycket men hennes historia är väldigt fin. Hon säger att hennes adoptivföräldrar tog emot henne redan när hon låg i magen. Hon hade ännu inte fötts när de visste om att hon skulle komma till deras famn.

Hon säger att hennes mor berättade att hon hade en bror och varje gång hon såg på hennes yngste son, [REDACTED], grät hon och tyckte att han liknade hennes bror. När hennes mor avled var ett av de sista ämnena hennes bror [REDACTED]. Hon sade att hon skulle söka efter honom och lovade henne att hon skulle finna honom, något som hon aldrig betvivlade.

I januari år 2018 började hon att söka via Sename. Hon ansökte via internet. Det var inte tal om att hon skulle gå dit och någon skulle säga till henne sätt dig ner. Ingen som helst möjlighet.

Hon förtydligar att de svarade den 7 februari, i själva verket var det en bekräftelse att de tagit emot hennes ansökan. Först den 18 maj lyckades hon träffa dem eftersom de den 15 maj meddelade henne att de behövde göra en intervju för att ta reda på hennes motiv. Varför ville de veta detta. Det här var mellan februari och maj.

De träffades – det är alltid samma namn som återkommer i berättelserna, hon gav en beskrivning. Hon förklarade sina skäl för den kvinna som tog emot henne. Hon var mycket uppriktig och sade att det framför allt var brodern, inte modern, som hon ville hitta. Hon sade också att en av de viktiga orsakerna är att hon vill känna till sina medicinska bakgrundsuppgifter eftersom hon har en dotter med en allvarlig sjukdom och hon behöver veta detta.

Vid det tillfället var den person som tog emot henne varm och vänlig, det kan hon inte säga något om. De skrev under en ansökan om släktskap.

De hade allting klar i maj och i juni kallade en psykolog henne. Hon uppgav att svaret angående släktskapet hade kommit och att hon var adopterad. Således var hon kvalificerad och kunde vända sig till arkivet. De träffas senare i juni för att underteckna och ansöka hos domaren om att fallet skulle tas fram ur arkivet.

När man har haft en intervju vid Sename kan det gå två eller tre månader och man får inte ens ett mejl. Det finns inte heller någon möjlighet att gå dit och fråga om ditt ärende eftersom allt sker via post. Och man ska inte tala om telefon, de ringer inte och man kan inte ringa dem. Det innebär att den ordinarie kanalen är e-post och ingenting annat. Det kan ta två månader.

Till slut meddelade de henne i augusti att dokumenten hade tagits fram ur arkivet. Hon togs emot av samma psykolog som sade att här är de men tyvärr fanns det inte några bakgrundsuppgifter i arkivet. Faktum är att när man ser det finns där inga bakgrundsuppgifter. Det står att hon övergavs när hon föddes och att hon föddes i en bostad. I det som förmodas vara födelsebeviset anges varken fadern eller modern. Sammanfattningsvis säger detta att hennes mor övergav henne i en bostad. Då visste hon att det inte var så och talade om det för henne. Hon sade att det inte var så eftersom hon föddes på sjukhuset Barros Luco. Hon var säker på det eftersom hennes mor hade sagt det. Hon berättade alltid hur hon gick med henne från det där sjukhuset så hon visste således mycket väl att hon hade fötts på Barros Luco. Hon klagade på detta för den person som lyssnade på henne men hon sade att det inte kan vara så eftersom det står något annat i dokumentet.

I det ögonblicket säger hon att hon förstår att det som står i dokumentet inte hade något med hennes verklighet att göra. Det säger bara att hennes adoption var irreguljär.

Då tittade hon på henne och sade: Man kan inte säga något eftersom det inte finns något här.

Då informerade hon också om att hennes ärende var avslutat. Detta var det enda de hade och som institution kan de inte komma längre. Men hon sade att om det funnes någon bakgrundsuppgift skulle de kanske kunna göra något.

Då sade hon att hon skulle undersöka om någon kunde hjälpa till och lämna någon bakgrundsuppgift även om det bara vore ett namn, ett efternamn. Hon svarade att bara ett namn var inte tillräckligt för henne. Men hon sade att hon skulle söka efter det åt henne.

Hon sade att hon kände att det var mycket krångligt när hon gick därifrån, hon hade haft andra förväntningar. Det här var omkring den 10 augusti och hon började söka själv. Hon försökte att ställa frågor. Hon satte sig med sin pappa och började ställa frågor. Hon sade snälla pappa försök att komma ihåg eftersom jag behöver ett namn. Det enda de kände till var [REDACTED]. Och hennes mamma hade innan hon dog sagt till henne: [REDACTED]. Hennes mamma mådde inte bra och hon kom inte ihåg efternamnen eller något annat. De gjorde sig av med alla papper för att man inte skulle få veta.

[REDACTED], det finns miljoner [REDACTED] i världen. Det gör inget, nu hade de ett namn.

Hon tror att hon hade tur och träffade på rätt personer i rätt stund. Hon började söka och kom till Barros Luco för att be om sitt förlossningsintyg eftersom hon visste att hon var född där. Hon fick det av dem.

Hon fick förlossningsprotokollet och i det fanns hennes biologiska mammas två efternamn. Det fanns varken skatteregistreringsnummer eller något annat, bara detta.

Hon tog kontakt med den där flickan efter någon månad och sade att hon har förlossningsprotokollet: Ser du att jag föddes på Barros de Luca. Hon sade: Skicka det till mig. Hon skickade det via e-post den 11 september exakt klockan 12 på dagen. Det här är viktigt, klockan 12 på dagen skickade hon mejlet med förlossningsprotokollet bifogat.

Klockan 15:32 fick hon svar från henne.

Svaret kom i ett mejl som säger följande:

"Bästa [REDACTED], tillsammans med mina hälsningar skickar ett dokument som intygar att fru si och så har avlidit. Därför kan vår enhet inte göra något mer. Ärendet avslutas eftersom man inte kan vidta fler åtgärder då hon har avlidit.

Jag hoppas det kommer att gå Er väl. Hälsningar.

Måtte Ni få en fin kväll!"

Hon funderar över uttalandet: "Skulle jag kunna ha en fin kväll? Jag har bitt om hjälp eftersom jag behöver finna en bror och eftersom jag behöver medicinska bakgrundsuppgifter. Jag gör jobbet, jag skickar dem intyget, och hon önskar mig en fin kväll!"

Vet Sename hur man känner det när man får sådana här svar?

Kan de ens föreställa sig den smärta man känner och hur övergiven man känner sig eller alla andra saker man känner?

Hon svarar på mejlet och säger till henne: " Men snälla, hjälp mig, jag behöver hitta min bror, jag vill verkligen hitta min bror." Hon förtydligar att hon har avlidit och tjänstemannen bifogar dödsbeviset. Hon säger att hon ska hjälpa henne och att hon brådskande ska få fram de medicinska bakgrundsuppgifterna.

Nej, de avslutar inte ärendet. Så blev svaret.

Sedan hon fick det där intyget och allt det där hände mådde hon väldigt dåligt i dagar, hon sov inte på flera veckor. Hennes livskamrat, hennes make, gav henne stöd under veckor när hon bara grät, när hon vaknade och gick upp på nätterna och när tankarna bara gick runt och hon försökte tänka ut vad hon skulle göra.

Hon nämnde att genom media hittade hon sin bror som, precis som man sagt, är två år äldre. Hon lämnade alla information till honom.

Hon kommenterar att hennes bror precis som hon hela livet var enda barnet. Han fick aldrig veta att hans mamma hade adopterat bort en flicka.

Hans mamma dog när han var 20 år. Fadern är helt frånvarande, han tog avstånd så fort han fick veta att en bebis skulle komma. Han sade. "Nej, inte den här bebisen, nej:" Det var detta som sedan ledde till adoptionen.

Nu har han en syster och han har syskonbarn. I går tillbringade de faktiskt en underbar dag alla tillsammans. Men det var tack vare henne, tack vare det hon lyckades åstadkomma.

Som hennes kamrater gjorde, tänk att det inte behöver vara så krångligt. Hon säger att hon använde sökmotorerna på internet och så hittade hon honom. Hon hittade liknande efternamn. Men hon började att avfärda och avfärda och avfärda. Hon började gå till en adress och sedan till en annan, hon var på fem eller sex ställen där det inte fanns något som hade med saken att göra. Hon berättade sin historia för dem och de försökte hjälpa henne.

Till hon hittade en bror till hennes biologiska mamma och han kontaktade hennes bror. För övrigt har han en enormt stor familj.

Men hon gör det här för dem som inte har kunnat hitta sina familjer, för alla dem som är här och för dem som har givit upp på grund av de bristande svar Sename ger.

Det får inte vara så att Sename svarar på det här sättet!

Hon säger att hon tackar Gud för att hon hittade honom men att hon ska fortsätta att ge stöd och kämpa för att alla ska kunna hitta sina familjer.

Hon tror att det är deras rätt.

██ talar enligt föreningen Buscaron [*De sökte*] inte spanska. Han är chilensare och adopterades illegalt till Sverige. Han kommer att avge sitt vittnesmål på engelska och därför tolkas det simultant.

Han representerar den ideella organisationen Nos Buscamos som bildades formellt år 2014 och som arbetar med offer för handel med barn.

I denna presentation vill han tydliggöra skillnaden mellan adoption och handel med barn. Han har lyssnat på en del av de tidigare berättelserna och därför vill han att skillnaden ska vara tydlig.

Han säger att de arbetar med offer för handel med barn, det vill säga med alla de personer som har "adopterats" bort på ett sätt som är irreguljärt eller illegalt. Pressen använder ofta det begreppet men i Chile finns det legal adoption och allt som inte är legal adoption är handel med barn.

Adoption är en juridisk handling som har passerat genom en barn- och ungdomsdomstol och i kraft av detta tar en vuxen till sig ett främmande barn som han/hon inte har blodsband med. Syftet är att etablera ett förhållande förälder – barn som har precis samma juridiska verkningar som det förhållande som skapas när man föder ett barn. Allt annat agerande som syftar till att ett barn ska bli ens eget måste anses vara handel eller trafficking med barn. Det här var den åtskillnad han vill göra.

Han säger att de arbetar med den andra gruppen, inte med personer som blivit legalt adopterade. Sename har uppenbarligen en del att säga i frågan eftersom de har registren.

När det gäller handel eller trafficking med pojkar och flickor måste man säga att detta påverkar underåriga i hela världen såväl i de industrialiserade länderna som i länder under utveckling. Pojkar och flickor som är offer för trafficking kan utsättas för prostitution, tvångsäktenskap, illegal adoption, utnyttjas som billig arbetskraft, rekryteras till väpnade grupper eller utnyttjas för att spela i idrottslag.

Vad gör Nos Buscamos? De främjar familjeåterseende oavsett handeln med barn, de ger dem stöd, tar emot dem och vägleder dem. De skapar ett kollektiv bestående av återträffar och försöker sprida frågan om handel och trafficking med barn i Chile i de länder dessa barn adopterades till.

Han påpekar att de har en webbsida där man registrerar sig som adopterad eller som familj och läggs in i en databas. Då inleds utredningen.

De har idag mer än 4.000 personer registrerade i databasen. Den är sekretesskyddad och delas därför inte med pressen eller i sociala media.

Sedan begär man registreringar av födelser och förlossningsprotokoll i original från Folkbokföringen. Man begär inte de som skickas elektroniskt eftersom originaldokumenten innehåller andra uppgifter än de som finns i de elektroniska versionerna.

Sedan samlar man in bakgrundsuppgifter, man arbetar med kriminalpolisen och Nationella poliskåren, man gör genetiska efterforskningar via DNA-banker. För detta använder man sig av en DNA-bank som kallas 23andMe där provet tas från saliv.

Om alla som befinner sig i den här salen skulle ta ett prov och det av någon tillfällighet skulle råka finnas en kusin till någon här skulle man se i DNA-banken att de var kusiner. De använder således den banken för efterforskning och för bekräftelse när de har funnit en familj och dess barn.

Slutligen ordnar de möten som oftast inte offentliggörs i pressen, de varken publiceras eller sprids. De bara anger det antal möten som varit men de uppger inte namnen.

Metodiken inom handeln med barn i Chile. Under de senaste fem åren har man upptäckt hur olika illegala organisationer opererar. På internationell nivå börjar saken med att ett barn fångas upp på förlossningskliniker eller på offentliga eller privata sjukhus. Man säger till modern att barnet dog vid födelsen men man lämnar inte något dödsbevis och man lämnar inte över barnets kropp.

Man måste beakta att i allmänhet var dessa mödrar utsatta. Majoriteten var analfabeter, tillhörde ursprungsbefolkningen på landsbygden. Och när läkaren eller barnmorskan säger något tror de här personerna på dem. Här finns ett uppenbart maktmissbruk eftersom det står klart att läkaren missbrukar sin makt gentemot den här kvinnan.

Sedan registrerar man falskeligen barnet i Folkbokföringen utan födelseprotokoll, med falska vittnen och med det namn barnet ska få utomlands. Det här kommer ni få se när det gäller [REDACTED] fall eftersom han har med sig papperna så att ni kan se dem.

Detta vill säga, om barnet ursprungligen var González Gómez så vad de gör är att säga till fru Gómez att barnet dog och sedan registrerar det barnet med det namn det kommer att få utomlands. Ett exempel kan ni se i [REDACTED] fall. Han kommer att vittna senare och hans första efternamn är svenskt medan hans andra efternamn är hans biologiska mors.

På grund av lagarna i vårt land före -89 kunde barn resa utomlands utan sina föräldrar för så vitt de hade en faktisk vårdnadshavare och det var tillräckligt med ett medgivande från domstol. På de här sättet reste till exempel mer än 2.000 barn till Sverige och överlämnades till adoptivföräldrarna. När det gäller den chilenska staten.....

.....hade dessa barn skatteregistreringsnummer och eget namn men det förekom aldrig mer i det chilenska systemet, de dök aldrig upp i utbildningssystemet eller i socialförsäkringssystemet. Det fanns bara namnet och skatteregistreringsnumret. I dag söker man i rut-systemet [*RUT=skatteregistreringsnummer.Ö.a.*] och hittar bara namn och skatteregistreringsnummer på personerna men de här personerna existerar inte i Chile.

Det andra sättet gäller inom landet, dvs barn som är kvar i Chile fångas upp genom bedrägeri och många gånger lämnar mödrarna över dem på grund av den sociala skammen. I de här fallet handlar det oftast om kvinnor med högre social status från Santiago och de större städerna i Chile som hellre lämnar bort sina barn än drabbas av den skam som drabbar en gravid ogift ung kvinna. Barnet överlämnas direkt till de nya adoptivföräldrarna via läkaren eller barnmorskan. De här nya föräldrarna registrerar barnet med hjälp av falska vittnen eller ett förfalskat förlossningsprotokoll som läkaren lämnat. Sedan läggs de in i folkbokföringsregistret och från staten sida är de äkta och biologiska barn till sina adoptivföräldrar. På det här sättet de verkat hitintills.

Konsekvenser av handeln med barn, inte bara i Chile utan också i världen. Barnen blir inte registrerade. Man uppskattar att det idag finns omkring 20.000 chilensare utomlands och man vet inte vilket land de befinner sig i. De länder som man emellertid har lyckats identifiera är Sverige, Italien, Förenta staterna, Holland, Frankrike och Tyskland. Det finns några i Nya Zeeland men i allmänhet finns de i Europa och Förenta staterna.

En annan följdverkning är att det inte finns kvar akter eller legala dokument. När de här i dag vuxna barnen vänder sig till Sename för att söka personer – det är detta Susana Tonda talade om förra veckan – så finns uppenbarligen inte registren hos Sename eftersom ur Senames perspektiv är de här barnen inte adopterade. Det finns helt enkelt inte i deras register. De finns inte hos Ciudad del Niño [*En stiftelse. Ö.a.*], de finns inte hos Sename eller hos något av barnhemmen vid de adoptionsorganisationer som Sename samarbetar med och som också lämnar över barn för adoption. Många av dessa personer vänder sig således till Sename och blir frustrerade eftersom Sename inte har några register.

Ur statens perspektiv är de här barnen inte adopterade eftersom de inte finns i Senames register. De kan alltså inte avgöra hur många barn inom och utom landet som har blivit offer för denna sak.

När det gäller den internationella överenskommelse som Chile har ratificerat, 1990 ratificerade Chile Barnkonventionen och i den står det:

Barnet ska skrivas in omedelbart efter födelsen och har från och med födelsen rätt till ett namn, till att förvärva ett medborgarskap och rätt att så vitt möjligt lära känna sina föräldrar och växa upp hos dem.

De stater som undertecknat förbinder sig att enligt lag respektera barns rättigheter, att bevara deras identitet inklusive medborgarskapet samt namn och familjerelationer utan att det förekommer oegentligheter.

Det här är viktigt:

När ett barn illegalt förmenas någon del av sin identitet eller hela sin identitet ska de stater som undertecknat erbjuda stöd och skydd i syfte att snabbt återupprätta dess identitet.

Herr [REDACTED] säger att han i december år 2018 kontaktade det svenska adoptionscentret. Det här är något mycket viktigt.

Det svenska centret hade ett samarbete med Anna Maria Elmgren i Sverige. Hon hade en överenskommelse med det här svenska adoptionscentret. De har lyckats få fram att det gäller en organisation som liknar San José-hemmet. Den är inte statlig men arbetar med statlig auktorisation.

Herr [REDACTED] har tagit kontakt med centret för att begära mer bakgrundsuppgifter.

Den första uppgift de hittade var i Chile, nämligen den registrering av födelsen som Folkbokföringen kräver.

Ett av de problem de har här är att man måste hämta den här typen av handlingar personligen. Man kan inte begära dem per mejl eller telefon. Personer som befinner sig utanför Chile har således inte möjlighet att få det här pappret.

Han hämtade det och som ni kan se finns det en del som är överstruken. Det står: Födelsebevis, förlossningsprotokoll. Det finns överstrykningar och längst ner står vittnena.

De hade inte förlossningsprotokollet och inte heller faderns namn eller några uppgifter som kunde leda dem till förlossningsjournalen. Men när han i december bad om bakgrundsuppgifter skickade det svenska adoptionscentret häpnadsväckande nog det här pappret. I det hittar de något mycket allvarligt. Det här dokumentet är ett officiellt dokument från Chile som inte finns där utan på det svenska adoptionscentret. Frågan är hur många sådana papper det kan finnas på det svenska adoptionscentret.

Slutligen lämnade det svenska adoptionscentret över det här pappret – *[Text på engelska]* – och där står moderns namn, [REDACTED]. Med hjälp av Nationella poliskåren och kriminalpolisen lyckas de hitta den här kvinnan. Tyvärr hade hon avlidit för ett par år sedan, det var inte någon bra nyhet, – *[Text på engelska]* – men de fortsätter att söka och söker efter syskonen.

Jeanette Velasquez (via streaming) förklarar att [REDACTED] är en av de mest symboliska företrädarna i regionen eftersom i hans fall togs och tolkades DNA.

När man studerar [REDACTED] fall märker man att det finns ett stort antal liknande fall i regionen. Det finns många akter utan moderns namn, utan namnteckningar och med dubbla identiteter. Man lyckas således på sätt och vis bevisa att Folkbokföringsmyndigheten, domarna och socialsekreterarna samverkat för att föra ut underåriga ur landet. Man har utnyttjat isolerade områden i regionen och unga kvinnor, särskilt från ursprungsbefolkningen, som varit utsatta och haft en låg utbildningsnivå. Det är uppenbart att det är svårt för dem att veta vilka åtgärder de borde vidta eller var de ska söka.

Man måste framhålla fall i Araucania då domstolar agerat för att föra bort barnen från sina samhällen, från bosättningar, från sina hem. Detta skedde med polis och våld som i [REDACTED] fall. Hans mor och far slogs brutalt av polisen som tog barnet ur hennes famn och vid det tillfället de tog de med sig [REDACTED] och hans bror.

Så där blev hon förödmjukad och behandlad som en inföding av nationella polisen. Familjen uppger att hon aldrig återblev den gladlynta kvinna hon var tidigare. Hennes liv förändrades efter detta, hon blev aldrig samma person igen och åtta år efter denna händelse avled hon.

Det här är [REDACTED] historia, en ung man på 41 år som vid återträffarna aldrig fick lära känna sin mor.

Om man studerar fallen i Araucania lägger man märke till att det är nödvändigt att utvärdera Folkbokföringsmyndighetens agerande eftersom alla fall i Sverige har dubbel identitet. Folkbokföringsmyndigheten i Lautaro och Padre Las Casas registrerade alla fall som skulle till Sverige oberoende av vilken kommun de kom från.

Det är också nödvändigt att utreda alla fall av faktisk vårdnad som handlades brådskande av den dåvarande domaren, [REDACTED]. Märkligt nog har alla överlämnats till utländska föräldrar och dokumentationen har varit ofullständig eller förfalskad. Detta har lett till att det nästan är omöjligt för föräldrarna att söka efter barnen utomlands precis som det nu är omöjligt för adopterade barn och ungdomar att hitta sin familj i Chile.

Det är nödvändigt att utreda Folkbokföringsmyndighetens agerande. Det finns ett fall med en ung man som den 1 juni år 1978 fick adoptivföräldrarnas identitet med svenska namn. Skyddsåtgärden beslutades av domaren [REDACTED] den 4 juli. I det brev som skickades till Sverige uppges att den underåriga sändes till Santiago i juni. Därmed bevisas att bebisen då skickades till Santiago i juni utan att det fanns beslut om den skyddsåtgärd som skulle ha tillerkänt hans föräldrar den faktiska vårdnaden. Alla unga, som i det fall som beskrivs och som i.....

..... fall, var bebisar som reste ensamma och togs om hand av flygvärdinnor eller kabinpersonal vid de olika flygbolagen.

är grundskolelärare och f d rektor för en kommunal skola. Nu är hon pensionerad.

Hon säger att hennes tredje barn föddes 1977 och att hon vill berätta om omständigheterna. Hon hade lämnat ett arbetsmaterial vid skolan där hon tjänstgjorde, hon var ledig då på grund av graviditeten. På vägen dit gick vattnet. Hon framhåller att på den tiden var Las Comañías-sektorn i kommunen La Serena praktiskt taget landsbygd. Hon gick med två kollegor som följde med henne och lämnade henne vid sjukhuset. Utan att hennes familj visste om det kontaktade de läkaren och hon fick vård akut. Hon fick vila och omkring klockan 22.00 sade läkaren att sonen eller dottern skulle födas. I det ögonblicket var hon helt utan sin familj. Nästa dag när hon skulle kunna se sitt barn sade de att hon fött en pojke som dog klockan 4.00 på morgonen. Just då kom hennes make och hennes far och hon bad att få se sin son för att ta avsked. Hon var hans mor och ville lära känna honom, se honom, kyssa honom och ta avsked av honom. Men det fick hon aldrig. Läkaren motsatte sig detta helt. De tillät inte hennes far det heller trots att han var en person med ganska stort inflytande på den tiden. Ännu mindre tillät de hennes make. De sade att det vore bättre om de inte såg honom och att han skulle begravas på kyrkogården i La Serena. Det var den enda kyrkogård som fanns där på den tiden. Men de har sökt och han finns inte på någon kyrkogård i det området.

Domare Hormazábal tog emot hennes anmälan, de bildade föreningen och håller på att söka efter sina barn eftersom de inte finns begravda någonstans. En svårighet är att hon aldrig fick något svar från sjukhuset i La Serena.

Som förening ber de således de ärade ledamöterna att de på något sätt ska få tillgång till den information som sjukhuset borde lämna ut. Den här föreningens styrelse bad att få information i kraft av den så kallade lobbylagen. Hennes dotter är journalist, hon har arbetat som . De har också försökt via myndigheterna men inte heller då har de lyckats få information. Man lämnar inte ut födelsebevis eller något annat dokument. Och när styrelsen bad om det här mötet blev det hånfulla svaret att för tidigt födda bebisar kastas i soporna. Så svarade man.

De lägger inte fram sina fall av hämndlystnad eller för att söka efter skyldiga. Det enda de vill veta är vad som hände med deras barn. Den rätten har de. Hon fick aldrig höra något mer om sin son och hon är inte den enda mor som drabbats av detta.

För närvarande är de en ganska stor grupp. Det bildats flera föreningar i landet och alla söker de sina barn. Men det finns emellertid också barn som söker sina föräldrar. Bland delegaterna från Coquimbo finns en som också söker sitt ursprung.

Hon säger att hon har förtroende för myndigheterna. De känslor som väcks kan inspirera sanningen att komma fram. De ber om detta som mödrar och också som barn som söker efter sina föräldrar. Även de företräds av den här föreningen. Deras sak var inte så våldsamt jämfört med vad som hände deras mapuchebröder, men det förekom många grymheter och lite information. Och så är det än idag, de har inte fått något, noll information.

I övrigt vill hon informera om tre av de här fallen har blivit domstolsärenden via Nationella institutet för mänskliga rättigheter. Domare Hormazábal är ansvarig för de fallen och han har sett på fallen med stor förståelse.

Alicia Acuña är ordförande för den ideella organisationen Madre e Hijos se Buscan. Hon säger att den bildades förra året med anledning av hennes brors och andras fall. De möttes på sociala media och detta ledde till att de bildade en sammanslutning. Sist och slutligen lyckas man uppnå mer tillsammans.

På den tiden var den största svårigheten att få tillgång till information på sjukhusen. Med anledning av detta så ska man inte tro att de inte försökt med allt. De har begärt den i kraft av lobbylagen och lag om transparens. De har väckt talan enligt lag om transparens. Vad mer är så har domare Hormazábal med anledning av hennes brors fall mer än fem gånger skickat tjänsteskrivelser till sjukhuset La Serena för att få en förteckning på de tjänstemän som arbetade där från dagen innan han föddes till två dagar efter. Syfte var att kunna samköra uppgifterna om de personer som skulle kunna vara inblandade i hans fall. Han har emellertid inte fått något svar. Och det gäller inte bara hans fall utan alla fall som finns inom föreningen.

Hon påpekar att hon känner sig maktlös, en av republikens domare har skickat en tjänsteskrivelse till sjukhusdirektören vid La Serena och det kommer inte något svar. Samma sak händer vid sjukhuset i Coquimbo. I båda fallen svarar man samma sak, nämligen att dokumenten har brunnit upp, att det regnade, att det var en jordbävning. Det här är praktiskt taget omöjligt.

Vet ni varför hon säger så? För att hon – som hennes mamma sade – arbetade på [REDACTED]. Och hon vet hur papperna låg slängda på gården.

På så sätt behandlar de journalerna!

De journaler som gallras slängs på gården, de bränns inte upp. De behandlas som vilka papper som helst. Detta är ett brott eftersom journalen är ett sekretessbelagt, konfidentiellt och juridiskt dokument.

Vad de ber om är alltså att domarnas befogenheter vid appellationsdomstolarna ska utökas så att man kan utreda och göra husrannsakan.....

....vid sjukhusen. Det är då viktigt att man kallar sjukhusens revisorer eftersom de gallrar journalerna och beslutar om förelägganden.

Man borde också kalla revisionsmyndigheten eftersom de behöver ge ganska många förklaringar när det gäller systemet för gallring. Eftersom journalerna och böckerna var handskrivna skrev folk vad som helst.

Slutligen bör man kalla Läkarsamfundet så att de någon gång talar med läkarna om de här fallen eftersom de också var medbrottslingar i den här handeln med barn.

██████████ säger att hon kommer från Ovalle. Hennes fall är nästan likadant som de andra mödrarnas men det är lite konstigt.

Den ██████████ år 1982 skulle hon föda barn och när det fötts och hon lades in på paviljongen fick hon inte se honom av den enkla orsaken att barnmorskan och biträdena sprang i väg med pojken. Hon lägger till att de lämnade henne ensam i paviljongen under ungefär tjugo minuter. Moderkakan var kvar och det oroade henne. Hon började se stjärnor och kände att hon svimmade.

Ingen kom förbi till dess hon skrek åt någon som gick förbi i korridoren att personalen måste komma och fortsätta att ge henne vård.

Efter en stund kom de och det var som att föda en bebis till. Eftersom hon var alltför frusen tog de upp henne tills moderkakan kom ut. Hon fick vara kvar i korridoren i mellan en och två timmar eftersom de sade att de inte hade sängplatser.

Hon började oro sig och frågade efter sin bebis. Ett biträde höll på att städa och hon frågade honom om han kunde kalla på en barnmorska så att hon skulle kunna få veta något om bebisens tillstånd.

Han sade: Din bebis dog.

Hon frågade hur han visste det och att hon ville att någon från personalen skulle komma och se till henne.

Efter en stund kom en person och sade att hon skulle vara tyst och att de skulle ta henne till hennes sal.

Efter en stund kom några läkare som sade något konstigt till henne. I korridoren sade de att hennes bebis hade avlidit och en av läkarna sade att de hade kremerat den. Då undrade hon med vilken rätt och tillåtelse de hade gjort så och han svarade att den hade avlidit. Den andra personen, som var en kvinnlig läkare, sade till henne att hon var ung. Jo, svarade hon, men nu är det så att min man har sagt att vi inte ska ha fler bebisar.

Hon frågade hennes om hennes barn var friska och hon svarade ja och att hon hade två, en flicka och en pojke. Ah, sade hon, då kommer du kunna få fler.

Under det här samtalet fick de henne att skriva under ett papper men vid det här laget kommer hon inte ihåg vad det var hon skrev under på.

Hon fick höra många versioner av dem och därför började hon med åren att undra. Och hon hade en föraning om att hennes son eller dotter levde, som mor kan man få sådana föraningar eller man kan känna att det är så, det är som en modersinstinkt man har.

Tiden gick och hon lät det vara eftersom hon var orolig för att någon skulle komma hem till henne och säga att hon varit inblandad i något. Hon var också orolig för sina barn eftersom hon var ensam, hennes man arbetade utomlands.

Så här ser hennes situation ut. Hon vill veta vad som hände med hennes bebis och hon vill att det skipas rättvisa.

I Ovalle har det hänt många saker och många mödrar vågar ännu inte berätta om det. De bär en väldigt stark smärta inom sig och de vet inte hur de ska lösa problemen, särskilt gäller det när en kvinna är ensam och inte har sin make eller familj nära sig.

Det här är hennes vittnesmål och hon hoppas att man kan utreda saken eftersom hennes journal också försvann från sjukhuset i Ovalle. Enlig dem finns den inte kvar om man inte vårdats på sjukhuset och de kan inte tillmötesgå henne.

██████████ följer med sin mamma och företräder henne. Hon berättar vad som har hänt med hennes syskon.

Det här hände i staden Concepción år 1982. När hennes mamma insjuknade i ██████████ blev hon inlagd på regionsjukhuset i Concepcion för behandling. Det skedde via en socialsekreterare från mottagningen Lorenzo Arenas. De vet inte vad hon heter. Hon säger till sin mamma att hon ska begära skyddsåtgärder så att barnen blir omhändertagna på något övergångshem under den tid hon behandlas.

Barnen var aldrig övergivna eftersom deras mormor besökte dem varje vecka. När mamma sedan återhämtat sig och skrevs ut går hon för att besöka hennes syskon. Vi tre tillfällen får hon olika ursäkter, att barnen var på barnhälsovårdskontroll, sedan att de sov eller att de var sjuka. Av uppenbara orsaker fick hon aldrig.....

....träffa barnen. En dag insisterade hon på nytt och gick till ett av de där centren för att få information om hennes syskon, en femårig pojke och en flicka på ett år och åtta månader. Då informerade en person henne om att barnen har tagit ut från det centret på order av domaren [REDACTED] vid andra domstolen i Concepción. Hennes mamma vänder sig till domstolen för att få en förklaring. Men vid alla tillfällen hon gick dit blev hon bara illa bemött av domaren.

Två eller tre år senare insisterar hennes mor på nytt och de slänger ett fotografi till henne. Hennes mor känner igen flickan. Det är hennes dotter. Hon var större. Så går det två år. Hennes mamma fortsätter att försöka få något svar när det gäller hennes syskon. Hon fick det aldrig. De var tvungna att gå via justitieministeriets kansli i regionen i Puerto Montt för att göra en anmälan till domare Carroza så att man skulle kunna vidta åtgärder och få fram mer information.

På så sätt får de veta att hennes syster den 12 december år 1982 reste ut från Chile till Spanien.

Hennes bror återvänder år 1998. Han har med sig ett brev där två tjänstemän vid domstolen i Concepción nämns, [REDACTED] som då var sekreterare. De hade anknytning till hennes brors adoption. Vid det tillfället berättar han att han togs ut tillsammans med en grupp barn och vuxna. Innan de fördes de till en stor plats som påminde om en gymnastiksal. Han kommer mycket väl ihåg den här händelsen eftersom den är en del av det trauma han haft hela sitt liv. Han säger att alla barnen fick ställa sig i en rad och att det fanns en liten pojke som grät väldigt mycket. Han kände igen militärer som dödade den där pojken eftersom han grät så mycket.

Det här uppger hennes bror. Det här är det trauma han levt med hela sitt liv.

Hennes bror kommer till Santiago i Chile vid två tillfällen år 1997. Det var väldigt lätt för honom att lokalisera dem eftersom han talade med en kvinna vars identitet de inte känner till. Hon ringer upp en faster som tar kontakt med hennes mamma som då befann sig i Puerto Montt. Hennes mamma reser till Concepción och återser hennes bror. Återseendet uppmärksammades rätt mycket i media eftersom hennes mamma sedan de försvann år 1982 offentligt har anmält att hennes syskon och ungefär 60 barn till har försvunnit från domstol nummer 2 i Concepción.

Hennes bror och hennes mamma gick tillsammans för att be om en förklaring [REDACTED]. Hon var då inte bara en enkel domare utan domare vid appellationsdomstolen i Concepción. Hon begär att nationella polisen ska avhysa dem och hon begär polisbevakning.

Sedan återvänder hennes bror till Belgien. År 2010 kommer han igen till Chile för att besöka dem. Olyckligtvis avlider hennes bror i [REDACTED] år 2012.

Hennes bror efterlämnar en son som de har tät kontakt med men hon vet inte om hennes mamma kommer att kunna träffa honom.

Claudio Rojas Ramírez kommer från Sardinien i Italien. Han berättar att de nyligen har besökt den nyutnämnde ambassadören, Sergio Romero. Han talade om den här aktuella frågan med konsulerna i Rom, Lazio och Sardinien. Tillsammans med andra personer har de bildat Chilenska föreningen på Sardinien. I dag har de sammanträffat med andra adopterade som kommer från sex regioner i Italien eftersom de håller på att bilda en ideell förening för internationellt samarbete i frågan och för att hjälpa ursprungsfamiljerna som säkert lever i fattigdom.

Han representerar en grupp på mer än 10.000 personer i Italien, dvs nästan 50 procent av de adopterade runt om i världen.

Han tror att skillnaden mellan Italien och övriga länder berodde på kyrkan och de religiösa institutionerna. Å ena sidan fångade de upp adoptivfamiljer i församlingar över hela Italien och gjorde ett första urval. I början ville man att dessa skulle ha bra resurser men senare såg man bara till behovet att adoptera.

De tio åren mellan 1975 och 1985 är de år då allt händer. Under de här tio åren fångades familjer upp i alla Italiens församlingar. I Chile krävde de religiösa institutionerna att de var nödvändigt att det familjen skulle ha en bostad, att barnen hade ett hem. Troligen tillsammans med socialsekreteraren skrev de att den som hade en lus hade fem gånger så många och då såg man tydligt att de behövde bli adopterade.

Han tar upp att i det ögonblick de kom till Italien såg de att allt var legalt så de upplevde inte känslan av att vara övergivna i hela sitt, att inte vara någons barn. Men i alla födelsebevis finns inte någon far och inte någon mor så man levde hela livet med en känsla av att ha blivit övergivna. Många av dem upplever detta utöver den faktiska skillnad som blir tydlig i Italien.

Ana María Olivares förklarar vilken information de behöver från Folkbokföringen.

Hon säger att de har tagit upp de svårigheter de har haft med Folkbokföringen.

Nu ska hon göra en sammanfattning av allt vad de bett om under den här utredningskommissionens första sammanträde.

Det första de bad om var intyg om släktskap med mödrar och fäder där de anges hur många barn personen i fråga har. Intill idag har detta inte varit möjligt. Det vet inte om det beror på interna regler vid myndigheten eller om det har att göra med någon lag. Saken är att de har till denna stund inte fått något svar, något

.....de behöver väldigt mycket eftersom det finns barn som visat sig leva trots att familjen trodde de hade avlidit.

Med anledning av ovanstående behöver de få ett svar på varför vissa barn inte har någon anknytning till sina mammor när det gäller bouppteckningar, register över barnbonus ect.

Hon förklarar att när någon vänder sig till Folkbokföringen angående bouppteckning eller barnbonus så är det bara då man kan få veta hur många barn en mamma har. Det här intyget kan man inte få direkt.

De har inför Kommissionen tagit upp vissa fall där barnens anknytning till sina mödrar inte syns. Och i ett väldigt extremt fall när man sökte efter en syster och en mamma dök hon inte upp som dotter trots att hon hade erkänts av sina föräldrar. Dessutom dök det upp andra barn med anknytning till den här kvinnan, barn som inte var hennes. De behöver således få ett svar på den här saken, på varför sådana situationer uppstår.

En annan fråga som de också behöver ta upp med Folkbokföringen är den dubbla identiteten. På grund av oegentliga adoptioner och egenmäktighet med barn finns det i landet personer som har dubbla födelseregistreringar.

Visst, tidigare fanns det inte som idag något gemensamt register. Man kunde registrera på olika orter i Chile utan att Folkbokföringen på andra ställen fick veta om det. Men de behöver veta hur detta uppstår och vilket ett eventuellt svar på detta är, vad är det som kan hända. Detta eftersom det finns personer som registrerades när de föddes och som sedan registrerades igen när de skulle föras ut ur landet.

En annan fråga handlar om dem som har en identitet utomlands och en annan i Chile. De vet inte heller vad som händer med detta, hur det ska lösas. Det är nödvändigt att man är tydlig när det gäller registrering av födelser. De har noterat många fall då modern har registrerat sitt barn och sedan syns inte registreringen och det finns överstrykningar med bläck. Det här gäller inte nationella adoptioner.

Beträffande nationella adoptioner raderas dessa registreringar och sedan registreras barnen av adoptivföräldrarna enligt reglerna. Om adoptionerna däremot inte är enligt reglerna, om omständigheterna inte är sådana, är de överstrukna, raderade, och Folkbokföringen ger ingen förklaring.

Totalt har sökningarna redan lett till 134 familjeåterföreningar, den senaste inträffade i går. Och ett annat viktigt tema är att varje gång de gör en sökning visar det sig att många personer som har rest ut ur landet i efterhand registreras utan bostadsadress. Många personer registrerade i landet dyker upp i Valmyndighetens databas och de registreras där med uppgifter från Folkbokföringsmyndigheten där bostadsadressen inte finns med.

Något de inte vet är hur många personer utan bostadsadress det finns och av vilken orsak den inte är registrerad för var och en av dem. De vill kunna fastställa vilka fall det handlar om. I Santiago till exempel finns ett enormt stor antal personer som.....

.....inte registrerar bostadsadressen. De är 28.000 till 29.000 personer bara i Santiago kommun. När de besöker dem stämmer många av de här fallen in på personer som adopterats utomlands men de är inte registrerade som utflyttade.

Man är alltså bekymrad över att inte kunna uppskatta hur det ser ut när det gäller de illegala adoptionerna och folk som har rest ut ur landet av andra orsaker eller om personer rest ut när de var myndiga eller underåriga osv. På nationell nivå vet de inte hur många man talar om.

Om Kommissionen kunde beakta detta skulle det vara superviktigt när det gäller att studera frågan. Om ni går till Folkbokföringen kommer ni att se att en stor majoritet av de underåriga som reste ut ur landet är registrerade utan bostadsadress. Man ser bara i vilken kommun de föddes. Och det är superviktigt att få veta på ett ungefär hur många procent eller hur många tusen personer man talar om.

Det är uppenbarligen mer än en miljon. Men de vet inte vad det handlar om. Bara i Santiago kommun finns de 29.000 utan bostadsadress och det är klart att alla inte är adopterade eller blev bortförda. Detta har de klart för sig men de vill veta om ni har möjlighet att göra en bedömning av den här typen av fall.

Beträffande mer detaljerade ansökningar vill de få tillgång till, eller att åtminstone Kommissionen ska få tillgång till, registrering av dödfödda under tidigare decennier, 60-, 70-, 80- och 90-talen, som inte stämmer med normala födelser och dödsfall.

Det handlar om ett särskilt register över ofödda och innebär att man utfärdar ett särskilt intyg vid fosterdöd på sjukhuset. Det är ett intyg som alla sjukhus ska överlämna enligt reglementet. Efter det att personen begärt det förmodas att Folkbokföringsregistret utfärdar ett begravningstillstånd.

Enligt reglementet för sjukhus och kliniker ska alla dödfödda anmälas till Folkbokföringsregistret. Myndigheten bör således ha en förteckning på de här fallen eftersom Nationella statistikinstitutet har en sådan förteckning sedan 1930 men de kan inte lämna ut en sådan förteckning. Någonstans på Folkbokföringen måste alltså de där förteckningarna över dödfödda, de som fötts och de som avlidit finnas, De vill veta om man kan lämna över dessa förteckningar till Kommissionen.

Detta gäller de kvinnor som föddes under de decennier som utreds.

██████████ säger att hon tar upp något som följer en kanske lite okänd linje i förhållande till vad man talat om hitintills. Man har berättat om familjer som utsatts för stöld och handel med barn och dessutom om barn som har skickats utomlands under faktisk vårdnad och som idag har dubbla identiteter. Men det finns en grupp i dag vuxna barn som befinner sig i Chile och som blev offer för illegala adoptioner, eller snarare.....

....egenmäktighet med barn. Hon säger att hon gör presentationen i första person eftersom hennes fall är ett av dessa fall.

Hon läser upp ett utdrag ur ett brev som skrevs av Rocío Brizuela, en flicka som adopterades legalt år 2014. Hon skrev det sedan reportaget i Ciper Chile publicerats, något som på sätt och vis startade kommunikationsmedias intresse för saken.

”De som blivit bortförda utgör en grupp personer med en gemensam historia som är okänd för de flesta i vårt samhälle. De är de pojkar och flickor som är huvudpersoner – offer kallar en del dem – i det som pressen kallar irreguljära adoptioner och som inträffat i vårt land mellan åren 1960 och 1980.

Idag är de mellan 30 och 40 år. En del har varit medvetna om våra historier. Några har beslutat att ta tag i saken och andra har glömt den. Andra har helt enkelt föredragit att inte lyssna och många andra har förmodligen ännu inte haft möjlighet att känna till saken.

De säger att de är tystnadens barn.”

Herr ordförande, på något sätt återspeglar den här texten mycket av våra individuella känslor eftersom de är en grupp som inte har tillgång till utredningen och sökandet efter vårt ursprung.

Egenmäktighet med barn praktiserades systematisk inte bara i Chile utan också i länder som Argentina och Spanien. Senare kommer ni att få höra vittnesmål från några fall där man refererar till bortrövanden, försvinnanden och till att barns identitet doldes genom hemlighållna förlossningar, falska vittnesmål och förfalskning av offentliga dokument. Barnen skrevs in av sina adoptivföräldrar som vore de deras biologiska barn.

Hur fungerade det? I grunden handlade det om gravida kvinnor som var övergivna, det fanns våldsproblematik och ekonomiska problem. Eller så lämnade en del kvinnor bort sina barn vid födelsen helt enkelt då det uppenbarligen under många år i vårt något konservativa samhälle medförde social skam att vara tonårsmor.

Personalen vid offentliga sjukhus och vid många privata kliniker utfärdade falska förlossningsintyg. Här ser ni mitt. Det är från Clinica Lira. Det är undertecknat av en läkare som inte längre finns, han har avlidit. Vid något tillfälle kunde jag tala med hans son och namnteckningen är äkta. Det fanns alltså personer som lånade sig till att utföra den här sortens förfalskningar.

I övrigt simulerade adoptivmödrarna en graviditet. Det finns vittnesmål om att kvinnor med kuddar på sin mage kom in på klinikerna. Dessa kliniker är för övrigt nedlagda, till exempel Carolina Freire och också Clinica Lira. De gick in i en sal full med nyfödda och valde, kanske den vars ansikte mest liknade deras eller kanske den som såg mest kärleksfull ut. Det var nästan som en utförsäljning dit de gick och hämtade ett barn och tog med det hem.

Sedan kunde de skriva in dem i Folkbokföringen som biologiska barn på grundval av den här falska dokumentationen eller helt enkelt med ett par vittnen som många gånger var vänner till familjen. De uppgav att förlossningen hade skett i hemmet och att bebisen var biologiskt barn till de personer som skulle registrera det.

En del mödrar fick faktiskt pengar i utbyte men så var det inte för de flesta. En del adoptivföräldrar betalade också för de här barnen och förmedlarna var i allmänhet de samma som ni redan känner till: läkare, sjuksköterskor, barnmorskor, personer med anknytning till socialtjänsten och även personer från kyrkan. Uppenbarligen, som ni har fått veta, dödförklarades dessa barn i vissa och även i andra fall av de här personerna som tog betalt.

Eftersom det inte finns akter är tyvärr saken ganska komplicerad när det gäller bortförda barn i Chile, särskilt för dem som vill söka sitt ursprung. Senames program Sökandet efter ursprunget är inte till någon nytta för någon av den som blivit bortförda. Informationen om födelser på sjukhusen och inom sjukvården har raderats och förfalskats så de kan inte heller komma åt den. Många av de bortförda föddes på kliniker som inte längre finns, Carolina Freire, kliniken Montserrat, kliniken Belén, kliniken Lira, kliniken Vitacura, sjukhuset Rey Glover i Chuquicamata, kliniken Providencia, i själva verket är de en hel rad läkarkliniker som har försvunnit med tiden. Ett exempel är kliniken Las Lilas som bytte ägare och ingen vet var all dokumentation, förlossningsregister och kliniska journaler finns.

Våra adoptivföräldrar står som biologiska föräldrar och därför är vår dokumentation i Folkbokföringen falsk redan från början. För övrigt är förlossningsprotokollet och födelsebeviset förfalskade när Folkbokföringen arkiverar dem och enligt klinikdokumentationen är det där vår historia börjar.

Slutligen är det alltid de som är de sista som får veta något om den här saken. Tyvärr har några adoptivföräldrar tagit med sig de här hemligheterna i graven eftersom de betraktats som familjehemligheter.

Vilket hopp har de adopterade? Spridningen av våra berättelser sker via sociala media. I föreningen har man söktabeller som med nyckelfaktorer försöker sprida och dela dem via nätet i syfte att de ska komma en vacker dag då någon kan läsa dem och känna igen dem och försöka att på något sätt återskapa berättelsen. Eller att någon ska läsa det man talat om tidigare när det gäller DNA, något som gör det möjligt att vända sig till något av de laboratorier som har databanker utomlands. Detta kan till hundra procent ingjuta hopp om att vid något tillfälle kunna finna sitt ursprung, men man måste också inse att det är nödvändigt med en utökning av DNA:s möjligheter i Chile eftersom den enda möjlighet man har är att hitta en person med anknytning från första till femte generationen som har gjort en sådan test. Det kommer från Förenta staterna och för närvarande finns det flera laboratorier.

Hon tar upp att provet är mycket enkelt, det är ett salivprov. Hon påpekar att hon använder ett, MyHeritage, som på sätt och vis har hjälpt henne ganska mycket.

Men viktig sak vore om man kunde göra samkörningar med den bank som finns hos Rättsmedicinsk service. Vid något tillfälle borde staten också ge någon förmån till de som blivit bortförda och ge dem alla tillgång till den. Det här måste de utveckla.

Det bästa som skulle kunna hända är att man från och med nu börjar arbeta med ett lagprojekt om biologisk ursprungsidentitet. I den skulle den chilenska staten garantera tillgången till den information som finns i Folkbokföringen så att till exempel de som blivit bortförda kan återfå denna grundläggande rättighet.

Tyvärr finns det inget annat sätt att uppnå detta på och de känner att staten på något sätt måste garantera dem denna deras rättighet. Att lära känna sitt biologiska ursprung är en av människans grundläggande rättigheter.

Hon visar en del av de tabeller för sökning som de använder så att de kan se att de är många, mycket fattas i dem. Många av de som förts bort vill inte visa sitt ansikte med hänsyn till sina adoptivföräldrar eftersom många av dem fortfarande lever. Och det är tydligt att de som haft en bra erfarenhet av sina adoptivföräldrar inte heller vill förorsaka komplikationer av något slag även om de vill söka sitt ursprung.

Jag vill kortfattat berätta min historia för er. Jag föddes tydligen i juli på kliniken Lira men ni måste förstå att utgångspunkten är att man inte kan vara säker, det kan finnas förfalskade papper i saken. Jag har sökt i många år men sedan 2014 har jag sökt systematiskt via sociala media, via DNA, via allt som jag har möjlighet till och det är väldigt komplicerat. Inte ens via DNA har jag alltså lyckats nå framsteg, de framsteg jag har gjort är väldigt begränsade. Så länge man inte lyckas utvidga det där med DNA kan man inte få bättre resultat.

För övrigt så dök det i samkörningarna inte upp något DNA som var från någon chilensare. Det är således möjligt att någon kvinna från ett angränsande land har kommit till Chile och fött ett barn här i Chile, år 1981, under diktaturen. Det är alltså mycket troligt att berättelsen kan vara omvänd jämfört med de ni har hört.

Sanningen är att de är många och de behöver hjälp på något sätt från Folkbokföringen och institutionerna. Detta eftersom det inte heller finns många möjligheter när det gäller dokumentationen om man utgår från att allt är förfalskat.

████████████████████ säger att han i Spanien heter ████████████████████.

Han berättar att han för närvarande är 60 år. Han rövades bort av den spanska staten genom en högt uppsatt militär som tog honom från barnhemmet La Paz på O'Donnell nummer 50, Madrid bara fyra dagar efter det att han fötts de ██████.....

██████████ år 1958. Han skickade till till sina förmodade adoptivföräldrar i Chile den ██████ år 1959.

Handläggningen sköttes av den dåvarande ██████████ vid infanteriet, ██████████ ██████████ som senare blev ██████████ och ██████████.

Det är på detta sätt som chilensarna ██████████, som var ██████████ ██████████, och hans hustru, ██████████, ██████████ ██████████, beställde ett barn från Madrid år 1957.

På den tiden visste man inom samhällets överklass att det var lätt att få tag i ett barn i Spanien. Så ██████████ kontaktade biskopen i ██████████ i Chile och denne i sin tur kommunicerade med ██████████ som skickade uppdraget vidare till direktören för barnhemmet i ██████████ ██████████.

Barnet begärdes via ett brev. Uppdraget synliggörs i ett stort antal brev som ██████████ har och som vi också har fått. Där klargörs tydligt att ██████████ och ██████████ ville ha ett blondt barn med blå ögon och en liten syster. Men barnhemmet svarade att de saknades flickor de åren, särskilt små flickor. Det var emellertid lättare att få från fyra år och uppåt men de finns väldigt få nyfödda.

I saken är det värt att säga att när ovannämnda process skulle påbörjas beställde personen i fråga en viss produkt från utlandet och betalade ett belopp på 10.000 pesetas i den tidens värde. Detta skulle utgöra skadestånd om någon skulle kräva att få den underåriga, något som enligt breven aldrig inträffade. Men pengarna återbetalades aldrig när ██████████ väl hade blivit myndig. Ingen vet vad som hände med de pengarna.

Korrespondensen över Atlanten var livlig till ██████████ och ██████████ ██████████ nådde sitt mål. Den dåvarande biskopen i staden ██████████ som även var religiöst överhuvud för armén, ██████████, skickade ett brev daterat den 15 oktober år 1958 för att rekommendera ██████████ och ██████████. Han framhöll den blivande faderns militära karriär och modern religiositet. I brevet lyfte han fram följande: ██████████ i armén var 43 år och hade sedan 28 år tillbaka en lysande karriär inom armén. Hon hade uppfostrats i Religiosas del Sagrado Corazóns skola. Makarna är välbeställda och de skulle uppfostra barnen i den katolska tron. Om de får friska och intelligenta barn är deras släkts fortsättning säkrad. Han förstärkte alltså omständigheterna kring deras begäran lite.

Biskopen i ██████████ tillika militärprästen, ██████████, skickade likaså den 15 oktober år 1958 ett brev till ██████████ i vilket han beskriver hur ██████████ under hela sin tid i armén har levt ett exemplariskt liv som återspeglar den religiösa miljö som finns i alla goda familjer.

Den spanske jesuitprästen, [REDACTED], bosatt i Chile sedan 1937 bidrog också med en rekommendation och påpekar i de olika breven att [REDACTED] ber om att få adoptera två barn och att de utgör ett föredömligt äktenskap. De är hedersamma, moraliska och lever ett intensivt kristet liv. [REDACTED], lärare vid Katolska Universitetet i Chile, framhåller i ett brev deras goda ekonomi. Makarna äger sin bostad och har ett sommarställe.

Det är viktigt att påpeka att ett år efter [REDACTED] ankomst till Chile meddelades hans föräldrar att de hade ett barn med de egenskaper de angivit. Bebisen hade fötts den [REDACTED] år 1958 och när den bara var fyra dagar gammal tog de honom från barnhemmet till Madrid. Han registrerades med namnet [REDACTED]. Uppgifterna antecknades också i församlingen i San Vicente Ferrer på gatan [REDACTED], Spanien. Den ligger precis bredvid barnhemmet och uppgifterna står i dopbeviset som han har tagit med en kopia av. Bebisen registrerades i Folkbokföringen som övergivet där det angavs att hans namn var [REDACTED].

Medan papperna ordnades tog [REDACTED] bebisen, som då var sju månader, till sitt hem där man tog om hand den enligt medicinska anvisningar från Instituto Provincial. I dag finns det till och med foton bevarade som den spanske [REDACTED] skickade till adoptivfadern. Han står med sin maka, [REDACTED], och hon håller barnet i sin famn.

I den här boken om bortrövade barn som framkallade förvåning i Spanien syns [REDACTED] i fru [REDACTED] famn. Det är detta foto de skickade till herr [REDACTED] och [REDACTED].

Under den tid bebisen vistades hemma hos [REDACTED] har uppenbarligen de båda militärerna, bebisens kommande adoptivfader och officeraren i Francos armé, utväxlat brev. Man märker att de är angelägna om att barnet skickas så snart som möjligt.

I ett av breven frågar den chilenske militären [REDACTED] hur många dollar han ska skicka för barnets kläder och den barnsäng bebisen ska ha under resan. Den kom till flygplatsen i Santiago de Chile i en blå barnsäng.

Flyget mellanlandade i Lissabon. De för alltså ut [REDACTED] rättare sagt [REDACTED], från Spanien för att mellanlanda i Lissabon. Den dåvarande [REDACTED], [REDACTED], och [REDACTED] hustru som var släkt med adoptivmodern, deltog i de åtgärder som behövdes för att få ut barnet ur landet. Detta skedde tillsammans med [REDACTED], [REDACTED] i samarbete med [REDACTED].

Först funderade man över möjligheten att skicka bebisen med flyg tillsammans med en nunna från Teresaordern som var på besök i Spanien. Fördelen var, föreslog man de chilenska föräldrarna, att hon inte bar nunnedräkt och då skulle inte väcka uppmärksamhet.

Sedan fanns det andra val, till exempel det som förklaras i ett dokument skickat från chilenska ambassaden i vilket [REDACTED] undertecknar ett meddelande daterat den 6 april år 1959 där han säger: Han har kommit på en lösning. Det finns studenter här (kvinnliga) som har avslutat sina studier och ska återvända till Chile. En av de här unga kvinnorna skulle kunna komma med bebisen, alltså [REDACTED] till Santiago. Han lägger till att man måste motivera henne förstås och erbjuda en ersättning för att ta över bebisen till Chile.

Man bestämde slutligen att en flygvärdinna vid Iberia skulle ta bebisen till Chile på et flyg som mellanlandade i Lissabon. Här ser ni en kopia av flygbiljetten som fortfarande finns kvar och med den kom [REDACTED] till Chile.

För att bebisen skulle komma ombord förberedde konsuln ett pass med foto och namnet på en pojke som hette [REDACTED]. I presentationen kan ni se passet som han reste ut ur Chile med. Utresan registreras liksom mellanlandningen i Lissabon och inresan till Chile som turist. I Chile hörde man aldrig mer talas om [REDACTED].

I samma brev anges att han reste ut vid sju månaders ålder för aldrig mer återvända. För utresan användes ett annat dokument där det gavs samtycke till resan och i det står: Jag, [REDACTED], [REDACTED] vid infanteriet godkänner pojken [REDACTED] resa vars syfte är att han ska förenas med sina adoptivföräldrar. Dokumentet är daterat den 8 maj 1959.

När han väl kommit till Chile skrev hans adoptivföräldrar ett år senare in honom som född utom äktenskapet i Antofagasta. Den dåvarande barnmorskan, [REDACTED], vidimerade att [REDACTED] hade fötts i Chile, något som är totalt osant och som stämmer med andra berättelse som har lags fram av andra personer inför denna Kommission.

Den 9 oktober år 1959 och fortfarande i dag är [REDACTED] registrerad med ett födelsebevis i Spanien och ett fördelsbevis i Chile. Där kan man se det chilenska födelsebeviset och kvitton på de betalningar som gjordes. De har kopior på fler dokument, men det här är de betalningar som gjordes när man beställde det där barnet från Spanien.

För att komplettera kan tilläggas att [REDACTED] har ett spanskt pass eftersom han, som [REDACTED] blev erkänd som spansk medborgare. Och på grund av de frågor som Kommissionen utreder har han ett chilenskt pass med ett annat namn. I Spanien är han emellertid [REDACTED] med en erkänd spansk nationalitet och alla papper i ordning. I Chile är han dock, på grund av den falska registreringen av hans födelsebevis, [REDACTED].

Det här var berättelsen. Han har försökt att ge Kommissionen en kortfattad idé om hur man gick till väga för att röva bort barn från Spanien och föra dem till Chile. På så sätt avgjorde välbesuttna familjer försvarslösa barns öden och detta fick stöd från olika statliga myndigheter, från katolska kyrkan och från andra inrättningar. De bad om ett blont och blåögt barn och här står det framför er. Det var på det sättet man bad om barn på den tiden.

Han tror att dessa bakgrundsuppgifter är väsentliga och den dokumentation som [REDACTED] har är tydlig och stringent och skulle kunna tillåta en seriös utredning. Med hjälp av alla de detaljer man talat om måste man styrka hur de opererat, inte bara i hans fall utan även i många andra personers fall då de befinner sig i samma situation som han. Det är detaljer som praktiskt taget från början till slut styrker tillvägagångsättet när det gäller alla de som deltagit i de vidrigheter och brott mot mänskligheten som har begåtts.

[REDACTED] säger att hennes fall är mycket likt [REDACTED]. Hon jämför med att även hon blev överlämnad från barnhemmet i Madrid under Francotiden. Trehundratusen lämnades för adoption varav ungefär 30.000 kom till Latinamerika. Deras liv har inte varit så lätt eftersom det är en tung väg att vandra, att inte känna sig älskad av sina föräldrar, sina fäder eller mödrar, eller att det inte fanns något syskon, någon farbror eller morbror som älskade dig. På personlig nivå har i många av fallen personerna drabbats av sjukdomar. Hon har personligen haft [REDACTED] i hela sitt liv. En av dem, [REDACTED] dotter till författaren [REDACTED], [REDACTED], för att hon inte hade någon identitet, de kände att de inte var älskade. Det här är något som händer dem alla och som de lever med hela sitt liv. Det är mycket svårt att tro att någon kan älska dig om dina dagars upphov inte älskade dig. Det här är en av frågorna. Det är vanligt i denna stund. I Spanien vid den tiden började det hela som något politiskt. Senare började nunnor, präster, institutioner och sjukhus delta eftersom de insåg att detta kunde vara något mycket lukrativt. Så de började med handel med bebisar som i allmänhet skickades till Latinamerika. De har all dokumentation och sitt pass med namnen eftersom de lämnades på det där barnhemmet. På det där barnhemmet, som är en sorts hem för föräldralösa, fanns någon sorts turordning, barnen sändes iväg och togs emot och det fanns inga förteckningar över vilka som hade varit deras föräldrar. De här var en del fall och det fanns andra fall, nämligen alla de som hade att göra med personer som opponerade sig mot Franco. Alla de här barnen blev också bortadopterade. De togs ifrån sina mödrar. De sade till dem att deras barn hade avlidit. Bakom en glasruta som fanns där visade de ett iskallt, avlidet spädbarn och sade till dem att deras barn hade avlidit och att de senare skulle ordna begravningen så att de inte skulle behöva ha utgifter för begravning och annat. Och de ordnade en liten låda eller kista med spädbarnets namn som de sedan begravde. Men efter många år märkte mammorna att de små lådorna var tomma och att barnen hade adopterats bort. Det fanns inte något register över vilka som var deras föräldrar. Det register som fanns kvar var ett register över adoptanterna i Chile.

Hon säger att hon aldrig upphört med sitt sökande. Man började avslöja det här i Spanien ungefär år 2010. De har aldrig kunnat nå sina biologiska föräldrar eftersom de inte heller hade tillgång till den tidens arkiv. Hon säger att hon lyckades komma till det regionala arkivet där det fanns en del saker. Men där såg man de som adopterat henne men inte de som hade avlat henne. Alla kyrkans arkiv är slutna.

När det gäller frågan om nationalitet så behandlade konsulatet dem också under många år som en annan personkategori eftersom.....

.....de var adopterade och de hade inte rätt att be om något. Först nu, vid 60 års ålder, har hon nyligen kunnat återfå sitt medborgarskap via åtgärder i Spanien.

I grunden är deras idé att se om det är möjligt att man öppnar arkiven där. Genom tillgång till dem skulle man till exempel kunna se vilka spädbarn som finns ett visst datum och år och vilka som var mödrar till de här spädbarnen. De är dock väldigt många. Det var ungefär 2,6 barn om dagen som överlämnades till adoption. De vill se om det är möjligt att samverka med de chilenska fallen. Detta skulle kunna bidra till att de någon dag skulle kunna finna sitt ursprung, få veta vem de är, kunna krama sina mödrar eller fäder, få veta om de har syskon, kunna presentera sina barn och ha ett ursprung. Det här är definitivt vad de strävar efter.

██████████ är medlem i föreningen Hijos y Madres del Silencio. Hon säger att hon den ██████████ år 1967 kom till sjukhuset San Fransisco de Borja beläget på Alameda 130. Där födde hon en dotter.

Den dagen blev hon omhändertagen av en läkare som punkterade fosterhinnorna. Om hon idag skulle se ett foto på honom skulle hon känna igen honom. Sedan fördes hon ensam till ett rum mitt emot. Hon kom inte till ett förlossningsrum och hon lämnades kvar på britsen och fick sköta sig själv. Hennes bebis kom ut och hon började skrika. Då dök två kvinnor upp och en av dem klippte av navelsträngen. De hade sådana där masker som knyts baktill och mössor som täckte deras hår. Man såg bara deras ögon.

Hon tror att det var barnmorskan tog bebisen i fötterna och gav den en klapp och den började gråta. Då kom en nunna med en vit filt. Hon fick bebisen, svepte in den och gick utan att ge något svar när det gäller hennes dotter.

Sedan tog de på henne en vit morgonrock och hon blev kvar på britsen och väntade på svar om hennes dotter. Hon fick inget svar. Efter ett tag, en timme kanske, kom nunnan och sade till hennes att hennes dotter hade avlidit.

Hon bad att få se henne men fick inget svar. Hon skrek så mycket att de gav henne en injektion och sedan vet hon inte mer. Hon vet inte hur de tog henne dit men hon var i ett hus, i ett rum med en säng och ett nattduksbord. Hon vet inte om hon åt något under de här dagarna eftersom hon sov hela tiden.

Nästa dag kom hennes make för att besöka henne och han sade att en sjuksköterska hade sagt att vår dotter hade avlidit och att han skulle känna sig stolt eftersom hennes kropp skulle doneras till forskning. Men till hennes hade de inte sagt så, de sade bara att hon hade avlidit. Hon såg aldrig kroppen, hon såg aldrig någonting.

Hon kommer ihåg att hon skrevs ut den ██████████. Hon säger att hon inte kom ut från sjukhuset utan från ett hus. När hon var på gatan märkte hon att hon inte var på Alameda.

Hon var helt borta och gick åt rakt motsatt håll tills hon stötte på en kvinna som sade: "Nej lilla vän, Alameda ligger åt andra hållet." Hon förde henne i riktning mot Alameda.

Hon berättar att hon aldrig mer såg sin dotter. Hon började leta efter dokumenten där hon trodde att de skulle ha lämnat dem till henne. Ingenting. De behöll hennes id-kort, hennes kontrollkort, de behöll allt. Under tre månader gick hon till sjukhuset för att få dokumenten men hon fick ingenting. De gav henne ingenting så hon har alltså ingenting.

De åtgärder hon vidtagit har bara bestått i att vända sig till sjukhuset för att se om det finns något register. Hon påpekar att hon fick ett skriftligt svar där de sade att det inte fanns någonting.

Hon åberopade lagen om transparens. Samma sak. Det finns inget svar, det finns ingenting. Det finns inga dokument. Hon har sökt sin dotter ensam. Nu är dottern 51 år, fyra månader och 22 dagar.

[Här börjar sammanfattningen. Ö.a.]